

Đôi Cánh Mang Tên Anh

Contents

Đôi Cánh Mang Tên Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	45
19. Chương 19	49
20. Chương 20	52
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	61
24. Chương 24	63
25. Chương 25	66
26. Chương 26	69
27. Chương 27	72
28. Chương 28	74
29. Chương 29	77
30. Chương 30	80
31. Chương 31	83
32. Chương 32	86
33. Chương 33	89
34. Chương 34	92
35. Chương 35	95
36. Chương 36	97
37. Chương 37	100
38. Chương 38	102
39. Chương 39	104
40. Chương 40	107
41. Chương 41	109

42. Chương 42	112
43. Chương 43	115
44. Chương 44	117
45. Chương 45	120
46. Chương 46	122
47. Chương 47	124
48. Chương 48	126
49. Chương 49: Thử Thách Cuối Cùng	129
50. Chương 50	132
51. Chương 51: Vết Cắt	134
52. Chương 52	137
53. Chương : Ngoại Truyện 1	139
54. Chương Ngoại Truyện 2	140

Đôi Cánh Mang Tên Anh



Giới thiệu

Cô bưu chính bỗng lên tiếng rồi nhanh chóng ngã nhào vào lòng người vẫn luôn mang bộ mặt lạnh n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-can-h-mang-ten-anh>

1. Chương 1

- Thật vinh hạnh, tôi không nghĩ là anh thực sự đến!

Người đàn ông đứng dậy khỏi chiếc ghế sofa, cúi chào khi nhìn thấy có người bước vào. Người đi đầu mặc bộ vest đen, cao lớn và ngạo nghễ. Anh ta nổi bật hẳn lên giữa căn phòng rộng lớn và sang trọng. Xung quanh anh tỏa ra hàn khí khiến người đàn ông bất giác run nhẹ. Nhưng anh ta không hề liếc nhìn đến ông như thể ông là không khí mà đi thẳng vào trong.

Người đàn ông lấy lại vẻ bình tĩnh, e dè nhìn hai người đứng sau lưng anh tươi cười:

- Phong, Vũ, lâu rồi không gặp cậu!

Đáp lại ông chỉ là ánh nhìn nhạt.

Một người mở miệng:

- Vào vấn đề chính!

Lời nói lạnh lẽo phát ra khiến nụ cười của ông ta đông cứng. Ông ngồi xuống, xoay xoay chiếc nhẫn màu đen trên ngón tay.

- Anh Quân, chắc anh đã biết, anh em chúng tôi sống chủ yếu dựa vào việc vận chuyển hàng cấm xuyên quốc gia. Bây giờ anh ra lệnh cấm vận chuyển loại hàng đó thì chúng tôi làm sao sống tiếp?

Ông nhìn vào người trước mặt, chờ mong câu trả lời.

- Là việc của tôi sao?

Cùng với câu nói bình thản, anh đưa cặp mắt sâu không đáy quét ngang mặt ông. Tuy nhiên, chừng đó đủ để ông ta cảm thấy sợ hãi khiến ông càng xoay mạnh chiếc nhẫn.

- Không, không, đương nhiên không phải việc của ngài. Chỉ là tôi muốn trao đổi, toàn bộ khu vực giáp ranh bên Thái Lan không biết có đủ để ngài suy nghĩ lại?

Trên trán ông ta đã xuất hiện những giọt mồ hôi.

Ai cũng biết, trao đổi đối với con người máu lạnh trước mặt là điều không thể. Nếu không phải đã đến đường cùng ông thật không có cái gan đó.

Lúc ông đang căng thẳng đến cực điểm thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Ông lên tiếng:

- Ai?

- Tôi là nhân viên bưu chính, đến gửi hàng chuyển phát nhanh.

Bên ngoài phòng là giọng của một cô gái.

Nghe xong, ông có chút ngạc nhiên:

- Vào đi!

Cửa vừa mở, một cô gái mặc đồng phục bưu chính bước vào, trên tay cô cầm chiếc hộp vuông đã được đóng gói. Cô gái đội chiếc mũ lưới trai màu đen che hết nửa khuôn mặt.

“Bip! Bip!”

Chiếc hoa tai trên tai cô phát ra âm thanh nhỏ, chỉ đủ ình cô nghe thấy.

Vừa thấy chiếc hộp, mắt người đàn ông sáng lên. Nhưng đột nhiên mặt ông ta chuyển sang xám ngắt hỏi:

- Tại sao cô vào được đây? Những người dưới kia đâu?

Cô gái thờ ơ trả lời:

- Chỉ có hai người đứng ở cổng, nhưng họ bảo tôi mang lên tận đây!

Ông ta tức giận, nói như gào:

- Lũ khốn! Chúng mày dám...

Chưa nói hết câu, người tên Phong đã lên tiếng:

- Hồng Sang, đừng lãng phí thời gian. Hôm nay anh Quân nể tình ông đã lâu năm ở đây nên mới đến. Ông lại còn dám trao đổi, gan của ông cũng lớn lắm! Anh Quân phải cần đến ông mới có thể sở hữu vùng đất đó sao? Nhảm nhí!

Khuôn mặt ông ta trắng bệch, bàn tay nắm chặt lại như kiềm chế cơn run của mình, nặng nhọc lên tiếng:

- Các người đừng ép người quá đáng! Đã thế, ta chết cũng không cho các người được sống...

- Ôi, anh à! Sao lại làm lơ em như thế chứ!!? Em đứng dưới chờ anh này giờ, thấy có người chuyển phát nhanh đưa hàng đến nên mới mang giúp họ, muốn kiếm có lên đây. Vậy mà anh thấy em cũng không thèm nhìn một lần. Thật quá đáng mà!!

Cô bưu chính bỗng lên tiếng rồi nhanh chóng ngã nhào vào lòng người vẫn luôn mang bộ mặt lạnh như băng từ đầu đến giờ. Tay cô quàng qua cổ anh, tuy nhiên, bàn tay kia lại di chuyển trên lưng và môi mấp máy, mắt hướng đến hai tên sau lưng anh.

Hành động bất ngờ của cô khiến người đàn ông tròn to mắt, dừng lại hành động trên ngón tay đeo nhẫn. Ngược lại bên phía anh thì chẳng có động tĩnh gì ngoại trừ bàn tay anh vừa đặt lên cổ cô định siết lại đã buông ra.

- Anh à! Anh đang bàn về việc hoạt động ở khu vực đó sao? Đó là một chỗ tốt mà, thôi thì cứ theo ý ông ta đi, dù sao hai bên đều có lợi!

Nói xong, cô đứng dậy rồi chìa tay ra với người đàn ông đối diện cười nói:

- Thật ngại quá! Tôi đã làm phiền. Nhưng ông cứ yên tâm, về chuyện này tôi sẽ thuyết phục anh ấy.

Ông ta bị bất ngờ, một lúc sau định thần lại mới đưa tay bắt tay với cô.

Cùng lúc đó, Phong và Vũ đứng phía sau đập mạnh chiếc bàn về phía ông ta, nhanh chóng bắt lấy cánh tay trái đeo nhẫn.

- Á! Các người... các người...

Ông ta sợ hãi cực độ, mồ hôi ướt cả khuôn mặt, toàn thân run lên, môi tím ngắt.

Phong nhanh chóng tháo chiếc nhẫn của ông ta rồi ném về phía Vũ:

- Vũ, giao cho anh!

Nói xong, Phong đưa ông ta ra ngoài. Vũ nhìn chiếc nhẫn xem xét, mắt anh lướt qua tia cảnh giác với chiếc hộp trên bàn rồi cẩn thận mở ra. Quả đúng như anh đoán, trong đó... là bom.

- Anh Quân, đây là nút điều khiển.

Vũ đưa chiếc nhẫn lên rồi tiếp tục nói:

- Thật không ngờ chúng ta đã cho người kiểm tra mà chúng vẫn tinh vi nghĩ ra cách này.

- Cô ta đâu?

- Cô ta...?- Vũ nhìn quanh.- Có lẽ nhân lúc chúng ta tập trung vào chiếc hộp, cô ta đã chuồn mất. Cô ta quả không tầm thường, có thể phát hiện được chiếc nhẫn là nút điều khiển. Cũng là do lão già kia thông tin quá kém, nếu không đã không bị mắc lừa. Bên cạnh anh Quân sao có nữ nhân chứ!

- Điều tra cô ta.

Nói xong, anh bước ra khỏi phòng.

Vũ nhìn bìa chiếc hộp, cười khê:

- Nhân viên bưu chính của BB!

2. Chương 2

Trong một quán ăn, cô gái mặc đồng phục bưu chính đang xử lý đĩa mì Ý đầy ụ với tốc độ kinh người. Có người đến ngồi cạnh cô cũng không ngước lên nhìn.

- Minh An, em không thể ăn có phong cách hơn được sao?

Minh Thư dù đã thân Minh An lâu năm nhưng vẫn không kiềm được trước hình ảnh này.

- Chị à, em phải đi gấp đây, nếu không thì không còn cơ hội nữa!

- Minh An, nói chị nghe xem là em có việc mà lại gấp gấp bảo chị đặt vé máy bay sang Anh ngay chiều nay thế?

Minh An với lấy cốc nước, uống một ngụm đầy:

- Chị đừng lo, chỉ là sáng nay em đi giao bưu phẩm đúng vào một ổ kiến lửa. Em chỉ là phòng người ta tìm đến gây phiền phức thôi!

- Em thật là, tiền trong sổ tiết kiệm của em đâu có thiếu. Muốn gì chả có, tại sao cứ phải chạy khắp nơi làm việc vậy hả? Bây giờ lại gặp nguy hiểm...

Minh An nheo mắt, chống cằm nhìn cô chị Minh Thư bắt đầu bài thuyết trình dài mà cô đã nghe thuộc từ lâu. Nhưng nghe được những lời dài dòng đó cô lại cảm thấy rất vui. Minh Thư như là người thân của Minh An, là một hacker chuyên nghiệp, không có vấn đề gì về tin học làm khó được cô. Minh An thường xuyên đi khắp nơi, vừa chơi lại vừa bảo là kiếm tiền. Có lúc cô đi cả năm mới về thì cũng chỉ về điểm danh với Minh Thư.

- Minh Thư à, em phải đi chuẩn bị đây, sắp đến giờ bay rồi! Em sẽ gọi lại cho chị. À, chị nhớ bảo chỗ bưu chính trả lương tháng này cho em nhé! Gửi vào tài khoản 2, tránh cho người ta tìm được em từ chỗ bưu chính. Chị xóa giúp mọi thông tin của em trên mạng quản lí của họ luôn nha!

- Ủ. Chị sẽ làm cho em như chưa hề đến đây.

Minh An nháy mắt, đứng dậy, lấy vé máy bay từ Minh Thư rồi bước đi. Đến cửa, cô không quên quay lại gửi một nụ hôn gió đến Minh Thư, vẫy tay:

- Chị cũng nhanh tìm anh nào đi thôi!

- Con nhóc này! Chị cần gì nhọc công, trai xếp hàng đầy trước cửa nhà kia!

Minh An lè lưỡi tỏ ý: Ai mà tin chứ, rồi bước đi.

Cô vào siêu thị chọn vài bộ quần áo rồi vào phòng thay. Nhìn bộ đồng phục trên người, cô thở dài:

- Haizz, lúc đó thật hú hồn. Ai mà nghĩ được là mình đã chuyển một quả bom chứ!- Cô sờ lên chiếc hoa tai. Nếu không nhanh trí nghĩ ra cách đó khi nghe tín hiệu thì e mình tiêu rồi. Cũng may mấy tên đó hiểu được khẩu hình miệng của mình, mình cũng nhân cơ hội thoát được. Bọn chúng bị người ta mang cả bom đến uy hiếp, không phải xã hội đen cao cấp cũng là mafia. Mình không trốn mau, đợi bọn chúng truy ra có mà đi gặp Diêm Vương.

Ra khỏi siêu thị, Minh An đến thẳng sân bay. Bây giờ không ai có thể nhận ra cô chính là cô bưu chính lúc nãy, không ai nghĩ rằng một tiểu thư với khuôn mặt mỹ nhân này lại là người chuyển phát nhanh để có số tiền ít ỏi. Nghĩ thế, cô lại tự tin nở nụ cười thật tươi với nhân viên kiểm vé và bước vào trong.

Cô sẽ đến Anh, kiếm một công việc gì đó rồi tận hưởng cảm giác sung sướng là được đếm tiền. Cô không thiếu tiền, số tiền bố mẹ cô để lại và cô đã kiếm được thậm chí đủ để cả đời này cô phung phí. Tuy nhiên, cô vẫn thích kiếm tiền như thể để thỏa mãn sở thích của mình.

Máy bay đã cất cánh bay thẳng lên bầu trời và khuất sau những đám mây, Minh An cũng nhắm mắt ngủ. Nhưng cô không biết rằng phía trước là một cơn bão...

3. Chương 3

Ánh nắng buổi sớm bám nhẹ lên những cánh hoa trong vườn, mang đến cho chúng một sức sống mới. Bãi cỏ xanh mướt ướt đẫm sương, long lanh, trong suốt như những hạt pha lê. Trên tán cây gần đó, mấy con chim thi nhau bắt sâu, chốc chốc lại cất tiếng gọi nhau lạnh lạnh.

Minh An cố gắng vươn dậy khỏi đồng chăn ấm. Cô sang xứ sở sương mù này cũng đã một tuần, cũng thích nghi hơn với khí hậu lạnh giá. Mấy hôm trước cô lại vừa tìm một công việc mới, công việc sáng nay của cô là... giao báo.

Cô đang sống trong một căn nhà của người bạn mà cô quen trong chuyến đi Pháp lần trước. Hai người trò chuyện rồi làm thân, đến giờ vẫn giữ liên lạc.

Trong nhà bây giờ ngoài người giúp việc ra cũng chẳng có ai. Bạn cô là người mẫu của một công ty lớn nào đó, bên cạnh việc làm người mẫu thì thường xuyên đào tạo các người mới khác, công việc bận rộn nên ít khi gặp mặt.

Minh An bước xuống cầu thang, mỉm cười và chào bà giúp việc bằng tiếng bản địa. Cô quần thêm khăn len rồi bước ra cửa. Đưa ánh mắt do dự về chiếc Audi trong vườn, cô khẽ cười vì ý nghĩ thoáng qua trong đầu:

- Chẳng lẽ giao báo bằng ô tô?

Cô nhanh chóng xua đi ý nghĩ leo lên chiếc xe ấm áp rồi vào góc vườn dắt chiếc xe đạp.

Nắng đã chếch lên một góc lớn hơn nhưng vẫn không thể xua đi cái lạnh. Đáng lẽ giờ này cô nên cuộn tròn trong chăn mới phải. Mà nếu thế, hôm nay cô sẽ không được đếm tiền, thiếu đi cái cảm giác vuốt lên những tờ đô phẳng phiu sẽ thật khó chịu. Nghĩ thế, Minh An lại nở nụ cười tươi, quăng tờ báo vào một căn nhà rồi tăng tốc cùng chiếc xe đạp.

Xong công việc, Minh An về nhà, vui người vào trong đồng chăn dày, quyết định ngủ bù cho phần của buổi sáng.

Khi tỉnh dậy, trời đã xế chiều. Cô sờ cái bụng đã phẳng lì như muốn dán chặt vào lưng, gấp chăn lại rồi xuống nhà dưới.

- Cô có muốn dùng bữa không? Tôi dọn cho cô nhé!

Vừa thấy cô ở cầu thang, bà giúp việc đã lên tiếng kèm theo nụ cười thân thiện.

- Ôi, bà thật tâm lý quá! Làm phiền bà!

Sau bữa ăn, cô vào phòng xem vài quyển tạp chí nhưng không hứng thú, tiện tay ném lên bàn. Cũng đã ngủ cả một ngày nên dù muốn cũng không thể nào nhắm mắt nữa. Cô đứng dậy lấy chiếc chìa khóa trên bàn và quyết định dạo một vòng quanh thành phố. Cô xuống cầu thang, nhấn với bà giúp việc:

- Cháu đi dạo, nếu về trễ thì bà đừng chờ cửa nhé!

Luân Đôn về đêm thật tuyệt. Ánh đèn sáng khắp nơi với những tòa cao ốc chọc trời. Bên cạnh đó là những công trình hiện đại. Tuy nhiên nơi đây vẫn giữ gìn được vẻ đẹp cổ kính lâu đời. Minh An lướt qua cầu Tháp Luân Đôn, đi dọc bờ sông. Cô dừng xe, hạ cửa kính, mát hươg về dòng sông phía trước. Những màu sắc lung linh phản chiếu từ đèn hai bên tạo cho con sông một vẻ huyền ảo như trong những câu chuyện cổ tích.

Đang ngắm cảnh đến thất thần, cô cảm nhận có một luồng khí ập đến nên nhanh chóng quay đầu. Nhưng chưa kịp, cô đã bị vật gì đó gì vào thái dương, lạnh buốt như muốn xuyên thẳng qua đầu cùng trái tim đang chệch một nhịp của cô. Cô liếc sang gương chiếu hậu, chỉ thấy một thân người màu đen, dáng cao lớn, không nhìn được mặt.

- Mở ra!

Câu nói lạnh lẽo vang lên trong không gian lạnh giá. Minh An mở cửa xe. Mặc dù lâm vào tình trạng bị người ta uy hiếp bằng súng nhưng trên khuôn mặt cô không tìm thấy sự sợ hãi nào. Cô biết đây là những lúc cần bình tĩnh nhất.

- Tôi có thể giúp gì?

- Phố Oxford.

Minh An khởi động xe, chiếc Audi lao đi trên đường phố Luân Đôn. Cửa xe đã được đóng kín, cô điều chỉnh điều hòa nhưng vẫn cảm thấy ớn lạnh. Trong xe không bật đèn, Minh An không thể nhìn được gương mặt người phía sau. Tuy nhiên, ở anh ta phát ra những tia lạnh lẽo. Cô cất tiếng để xua đi cái lạnh đang bủa vây mình:

- Thật vui khi có thể gặp đồng hương ở đất nước xa lạ này!

Phía sau không có tiếng đáp trả. Cô cũng biết tình hình, im lặng không nói thêm.

- Cô nhận ra?

Tiếng nói đột nhiên phát ra làm cô mất tập trung chệch tay lái. Mất hai giây Minh An mới nhận ra đó là câu hỏi cho câu nói trước đó của mình. Cô cười:

- Vâng! Tôi có thể phân biệt được các tiếng nói ở những vùng khác nhau. Giọng anh mang đặc trưng của người phương đông. Tôi đoán đúng chứ?

Phía sau lại im lặng.

Minh An cố gắng gợi chuyện, hi vọng biết được điều gì đó của con người bí ẩn đột nhiên xuất hiện này, nó sẽ tốt hơn cho việc đối phó và thoát thân của cô. Cô lại cười:

- Anh không thấy ngạc nhiên sao?

Vài giây sau mới có tiếng nói đáp lại.

- Có ngạc nhiên hơn việc một nhân viên bưu chính có thể sở chiếc xe với giá vài tỉ ngay khi đi du lịch không? Hay là việc mọi thông tin cá nhân bị xóa một cách ngoạn mục?

Giọng nói bình thản đến vô cùng nhưng lại như cơn bão tuyết mạnh mẽ quét qua đầu cô, khiến cô toàn thân nổi gai ốc. Tuy không thấy nhưng cô có thể hình dung được nụ cười nửa miệng ở đằng sau. Khuôn miệng đó lại khê mở, chính là đáp án mà cô đang thắc mắc.

- Giọng nói.

4. Chương 4

Không xong rồi, gặp quỷ rồi! Minh An thảm hét lên trong đầu.

Sao anh ta có thể biết trong đầu cô nghĩ gì chứ?

Lúc đó cô đã cố gắng cụp chiếc mũ lưỡi trai xuống thấp nhất rồi thế mà vẫn bị phát hiện qua giọng nói. Hôm đó, từ khi cô bước vào phòng, anh ta không hề nói một câu nào nên cô không nhận ra giọng anh ta ngay từ đầu.

Phải trách ông trời sắp đặt quá khéo hay rửa bản thân cô đã nhiều chuyện, không lên tiếng thì đã không có chuyện rồi. Im lặng thì ông trời còn thương xót giúp che mắt anh ta, thấy cô đáng thương mà cho con đường sống. Còn bây giờ thì hết rồi, hết thật rồi...

- Lúc đầu chỉ là nghi ngờ, nhưng nhìn biểu hiện bây giờ của cô...

Câu nói lấp lửng của anh như lấp lửng đẩy cô vào cửa địa ngục. Đã đoán biết sẽ bị truy tìm và trốn sang đây rồi mà vẫn bị tóm là sao? Toàn thân cô bắt giác run nhẹ. Tuy nhiên, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nghĩ cách trốn thoát.

Đột nhiên bên cạnh xuất hiện chiếc Caddillac đen chạy song song. Minh An đạp ga, tăng tốc vượt lên. Nhưng tay nghề lái xe của cô không cao, cũng là kỹ thuật của chiếc xe đó đạt đỉnh, luôn luôn giữ được tốc độ và khoảng cách với cô. Ất hẳn là đồng bọn của tên đằng sau rồi! Cô thảm than.

Trong giây lát, mắt cô sáng lên.

Phía trước là đường giao nhau, đèn giao thông đã chuyển màu, báo chuẩn bị dừng lại.

Minh An cho xe đi chậm, chiếc xe bên cạnh cũng giảm tốc.

Khi đèn chuyển sang màu đỏ, cô đột ngột đạp mạnh ga. Chiếc xe vừa lao lên đã bị một chiếc taxi chạy ngang đâm vào. Minh An nhân lúc đó, bằng tốc độ nhanh nhất mở cửa xe, lộn một vòng trên mặt đường, nhảy qua nắp sau chiếc xe con bên phải đi cùng chiều vừa dừng lại, tránh cho tên sau lưng cô nổi điên nổ súng. Sau đó, cô nhanh chóng chạy lẫn vào dòng người đi bộ.

Đằng sau, bốn tên trên chiếc Caddillac vội vã chạy đến xe của cô. Tên trong xe bước ra, cất khẩu súng vào áo. Anh vốn định nhắm vào chân Minh An, không ngờ thân thủ cô lại nhanh nhẹn đến thế.

- Anh Quân, anh không sao chứ?- Người lên tiếng là Phong.

- Đuổi theo!

Anh ra lệnh.

- Vâng!- Ba tên còn lại đuổi theo hướng Minh An vừa thoát.

Phong gọi người đến xử lý vụ lộn xộn trên đường rồi lên xe phóng đi.

Trên xe...

- Anh Quân, cô ta là ai?

Phong nhìn người ngồi ghế sau qua gương chiếu hậu.

- Là con bé đó.

Phong quay sang, trừng ra vẻ mặt ngạc nhiên.

- Là đứa mang bom hôm đó sao? Cô ta thật không tầm thường, thoát khỏi sự truy lùng của chúng ta một cách dễ dàng!- Anh quay lại, tập trung lái xe- À, Hàn vừa gọi báo rằng tên Billy mời anh đến dự buổi tiệc mừng ông ta giành được công ty bất động sản A, công ty mà ông ta đã bỏ không biết bao công sức, cũng là công ty chúng ta đang có dự định thu tóm. Anh có đi không?

Anh hạ cửa kính để gió lạnh ùa vào.

- Tôi sẽ đi.

Sau khi cắt đuôi được mấy tên đuổi theo, Minh An bắt taxi về nhà đã là nửa đêm, trời càng rét hơn.

Cô nhìn cánh cổng đã khóa, thầm than khẽ.

Bỗng cô nắm lấy một thanh cửa, đập tường nhảy vào trong sân. Động tác thực hiện nhanh và thuần thục như những cảnh đột kích trên phim truyền hình. Minh An đáp đất nhẹ nhàng, lại chạy nhanh lấy đà, bám vào những dây leo trên tường, tung mình với đến cửa sổ phòng tầng hai. Cô vào phòng, đóng chặt cửa sổ.

Bây giờ cô mới thở phào, thả người trên chiếc giường mềm mại.

- Tên đó sao cứ như quỷ vậy! Ông trời à, rốt cuộc con đã làm việc gì nên tội chứ?

Nói xong cô vùi mặt vào chăn.

Đã bị bọn chúng phát hiện, chắc chắn sẽ lại bị chúng truy tìm. Lần trước cô đã bỏ trốn nhanh chóng, lần này hẳn chúng nghĩ rằng cô nhất định rời khỏi đây mà chực sẵn ở sân bay. Tốt nhất là cô cứ nên án binh bất động mà ở lại, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Không tìm thấy cô ở sân bay, có thể chúng sẽ tìm cô ở các thành phố khác trên Anh quốc này.

Cứ mặc cho chúng tìm, chỉ cần cô ẩn thân cẩn thận, cô không tin bọn chúng có thể tìm được.

Hài lòng với phương án đưa ra, Minh An xoay người chỉnh lại tư thế, kéo lại chăn rồi ngủ.

5. Chương 5

Sáng hôm sau vừa xuống cầu thang, Minh An ngạc nhiên khi thấy Fiona, chủ nhân ngôi nhà đang ngồi ở bàn ăn.

- Chào buổi sáng Fiona! Đến hôm nay tôi mới may mắn gặp được người đẹp!

Minh An cười chào, kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch. Cô bạn Fiona cũng cười đáp:

- Cậu quá lời rồi!

Bà giúp việc mang đến một ly sữa cho Fiona rồi quay sang Minh An:

- Cô đã muốn dùng bữa sáng chưa?

- Cảm ơn, cháu cũng đói rồi!

Minh An đáp lời rồi quay sang Fiona:

- Hôm nay cậu không đi làm ư?

Fiona uống một ngụm sữa, nói:

- Ừ! Hôm nay tôi phải tham dự một buổi tiệc lớn nên cần thời gian chuẩn bị.

Nói đến đây, mắt cô sáng lên, nhìn Minh An vẻ suy nghĩ:

- À, cậu còn giữ sở thích đếm tiền không?

Minh An mắt sáng rỡ, bỏ chiếc thìa trong tay xuống, cười tươi:

- Cậu có việc đấy à? Nói đi!

- Có người cần hai người mẫu ở công ty chúng tôi làm bạn dự tiệc tối nay. Nếu cậu muốn, tôi có thể sắp xếp để tối nay cậu đi cùng tôi.

Fiona dừng lại, quan sát Minh An lần nữa, nở nụ cười quyến rũ:

- Cậu cũng đạt chuẩn đấy! Sao, cậu muốn đi không?

- Bạn cùng dự tiệc? Được lắm, tôi sẽ đi, vừa được ăn lại vừa có tiền!

Minh An trả lời dứt khoát.

- Vậy để tôi báo với quản lí!

Fiona đứng dậy, cầm điện thoại gọi đi. Đại ý là cô đã tìm được một người thích hợp, bảo rằng hơn hẳn những người khác...

Kết thúc cuộc gọi, Minh An bị Fiona kéo tuột ra khỏi nhà, nói rằng chuẩn bị cho buổi tiệc. Suốt buổi sáng, cô bị Fiona đưa hết từ cửa hàng áo quần này sang cửa hàng trang sức khác không ngừng nghỉ.

Tốc độ đốt tiền của những người nổi tiếng thật đáng nể!

Buổi trưa, hai người ăn tạm trong một nhà hàng cao cấp rồi đến Spa chăm sóc toàn thân. Việc cuối cùng là làm tóc và trang điểm. Một ngày bị quay như chong chóng, Minh An không khỏi than thào. Thật đúng là không có công việc nào dễ dàng mà kiếm ra tiền.

- Ôi, Minh An à! Cậu làm tôi phát ghen lên mất thôi!

Giọng nói lạnh lạnh mà nhẹ nhàng của Fiona vang lên khiến Minh An chú ý vào gương. Trong đó hiện lên hình ảnh của một cô công chúa với chiếc váy trắng thuần khiết. Màu trắng của chiếc váy càng tôn thêm vẻ đẹp của làn da mịn màng. Chiếc váy dài đến gối không thể che đi đôi chân thon dài khiến bao cô gái ghen tị, cái cổ cao như sự kiêu kì của một nàng công chúa chính hiệu. Đặc biệt đôi mắt của cô trong veo như hạt pha lê nổi bật trên gương mặt nhỏ nhắn.

Không chỉ riêng Fiona mà những nhân viên trang điểm cùng người quản lí của cô cũng trợn to mắt, cố thu giữ hình ảnh đẹp dễ này.

Bị nhìn đến ngại, Minh An bèn lên tiếng:

- Fiona à, nếu còn không đi thì sẽ muộn đấy!

Fiona cười khoác tay Minh An, cùng bước ra khỏi cửa:

- Ừ, đi thôi!

Tại đại sảnh, trung tâm của buổi tiệc, ánh đèn vàng dịu tỏa khắp nơi, mang lại cho người ta cảm giác ấm áp và dễ chịu. Trong không gian tràn ngập ánh sáng là âm thanh của những giai điệu du dương, trầm bổng của các nhạc công. Người phục vụ với gương mặt vui vẻ, đi đi lại lại khắp nơi. Không khí phảng phất một hương thơm nhẹ dịu.

- Chào cậu, Âu Dương Quân! Rất vui khi cậu đến tham dự!

Vừa lên tiếng là một người đàn ông trung niên. Tuy trên mặt đã xuất hiện nếp nhăn nhưng uy thế của một con người có quyền, có tiền không hề mờ nhạt. Ông vừa cười nói vừa tiến đến cửa đại sảnh

6. Chương 6

Âu Dương Quân ừ khẽ một tiếng, Vũ hiểu ý liền nói:

- Cô ta là Trịnh Minh An. Bố cô ta là một điệp viên người ngoại quốc, mẹ cô ta là hacker nổi tiếng trong giới này. Có vẻ như hai người họ quen trong khi bố cô ta làm nhiệm vụ. Tuy nhiên mọi thông tin về hai người này hoàn toàn không có, như thể họ chưa hề tồn tại, có khả năng đã được cơ quan, tổ chức của họ bảo mật. Tôi vất vả một thời gian dài mới có chút tư liệu này. Tài sản mà bố mẹ cô ta để lại đủ để sống nhàn nhã cả đời, nhưng cô ta lại thường xuyên làm nhiều công việc khác nhau để kiếm tiền. Điều tra từ những nhân viên bưu chính từng tiếp xúc với cô ta thì biết rằng, chỉ cần là việc có tiền, cô ta đều nhận.

Âu Dương Quân xoay xoay ly rượu trong tay, quan sát chất lỏng màu đỏ đang sóng sánh, miệng khẽ nâng thành một nụ cười tỏ vẻ thú vị. Mắt anh hướng đến một góc nào đó của căn sảnh...

- Chào anh, tôi là Fiona, còn đây là Minh An bạn dự tiệc tối nay cùng anh.

Fiona khoác tay của một thanh niên nào đó, trông hai người có vẻ quen biết, lại cười duyên đáng nói với thanh niên mặc bộ comple trắng đứng đối diện. Minh An bị nhìn chằm chằm như vật thể lạ, lại thấy người đối diện đứng bất động, cô đành phải lên tiếng trước.

- Tôi là Minh An. Rất vui được gặp anh!

Nghe cô nói, anh ta mới như bừng tỉnh, nâng bàn tay cô rồi đặt một nụ hôn lên đó.

- Tôi là Jack. Thật vui khi có thể làm quen với cô. Cô là cô gái phương đông đẹp nhất mà tôi từng gặp!

Minh An cười, thu lại tay.

- Cảm ơn lời khen của anh!

Fiona lại tiếp, giới thiệu với Minh An:

- Jack là con trai của chủ nhân buổi tiệc hôm nay, là người thừa kế của tập đoàn bất động sản A, top 10 tập đoàn lớn nhất thế giới đấy!

- Được rồi, chúng ta làm quen sau, hãy vào buổi tiệc thôi!

Anh thanh niên bên cạnh Fiona lên tiếng, mắt vẫn chưa rời khỏi Minh An.

- Ừ, chúng ta vào thôi!

Jack để Minh An khoác tay mình vào rồi đi vào trong.

Nhân lúc có người phục vụ bê rượu ngang qua, Jack cầm lấy đĩa sang Minh An, rồi mình cũng cầm một ly. Hương rượu vang trong ly làm người ta muốn say...

Gian sảnh rộng lớn tràn ngập ánh sáng và âm nhạc. Khắp nơi toàn những quý ông quý bà khoác lên mình những bộ cánh sang trọng. Có người mang cả bộ trang sức nặng trĩu, trông thật chói mắt. Minh An theo Jack đến chào hỏi một số người.

Đột nhiên cô cảm thấy lạnh toàn thân, cảm giác như có ánh mắt nào đó, sắc như dao hướng về mình. Đến khi có giọng nói vang lên, toàn bộ gai ốc trên người cô như muốn đâm thẳng ra ngoài:

- Rất vui được gặp lại!- Âu Dương Quân cố ý kéo dài câu nói, mắt lướt qua người nào đó rồi mới tiếp tục.- Jack!

A! Anh ta đúng là âm hồn bất tán, sao cứ mãi ám cô chứ! Minh An thầm hét lên nhưng vẫn cố giữ cho gương mặt nét tự nhiên.

Cô hận không thể đập đầu vào tường, đã quyết định là ẩn thân cẩn thận, vậy mà vì tình yêu tiền bạc trở dậy cô đã đồng ý đến buổi tiệc hôm nay. Ông trời ơi, sao không cho Thiên Lôi một búa đánh chết cô cho rồi!

- Chào cô!

Anh đưa tay đến trước mặt Minh An.

Cô cười nhẹ như chưa hề gặp những chuyện trước đó, đưa tay bắt lấy bàn tay anh.

- Vâng, chào anh, tôi là bạn gái của Jack!

Câu nói phát ra khiến Jack, Fiona và anh bạn bên cạnh không khỏi ngạc nhiên. Chỉ có Âu Dương Quân vẫn cười, nụ cười nửa miệng đầy ngạo nghễ.

Minh An muốn mượn Jack và tiếng tăm của anh ta làm tấm đỡ nên mới giới thiệu là bạn gái của anh ta, hơn nữa, cô đúng là bạn gái của anh ta ít nhất là đến hết buổi tiệc này.

Tuy nhiên, những việc xảy ra sau đó đã khẳng định, suy nghĩ của cô là sai lầm. Cô đã đánh giá thấp con người trước mặt.

Minh An rút tay lại, cười với Fiona:

- Chúng ta sang kia đổi loại nước khác nhé!

Cô nói xong liền kéo tay thúc giục Fiona.

Người phục vụ lượn lờ khắp nơi, không nhất thiết phải đến vị trí xa như thế để đổi rượu. Cô chỉ là muốn tìm cơ để tạm thời thoát khỏi cái kẻ mà cô cho là âm hồn trước mặt.

Fiona đang ngơ ngác nhìn Âu Dương Quân thì bị hành động của Minh An làm giật mình. Bây giờ cô mới phát hiện anh ta cũng đang hướng mắt về phía cô nên đột nhiên đỏ mặt xấu hổ, nhanh chóng đi theo Minh An.

- Ủ, chúng ta đi thôi!

Fiona quay sang cười với người bạn tiệc của cô, như một sự xin phép lịch sự tối thiểu.

Đi được một đoạn, Fiona mới buông tay Minh An, thay vào đó là đặt tay lên ngực mình:

- Ôi, đó đúng là Âu Dương Quân đấy!

Minh An lại cố gắng đi thật nhanh, đến một vị trí khá khuất mới hỏi:

- Âu Dương Quân ư? Là anh ta sao?

Cô đưa mắt về phía Âu Dương Quân, bắt gặp ánh mắt sắc bén lúc này liền quay đầu.

- Anh ta là ai?

- Là người đứng đầu tập đoàn bất động sản Âu Dương, một trong những tập đoàn lớn trên thế giới, chủ tịch Âu Dương Quân. Anh ta sở hữu một tài sản khổng lồ, những vùng đất rộng bao la, những căn biệt thự như cung điện và vô số những tòa nhà cao ốc chọc trời. Đằng sau vẻ hào nhoáng đó, anh ta còn lãnh đạo một tổ chức xã hội đen có quy mô. Tổ chức ấy có mục đích là dọn dẹp sạch sẽ những tệ nạn và các đường dây, tổ chức bất hợp pháp khác trong vùng đất của anh ta. Chính nhờ điều đó mà những vùng đất này ngày càng thu hút được nhiều nhà đầu tư, tiền chảy vào túi anh ta từ đó cũng ngày càng nhiều.

Fiona mắt sáng rõ, nụ cười đã muốn chạm đến mang tai. Minh An thì ngược lại, đứng bên cạnh thản nhiên đưa lời bình luận:

- Dùng một tổ chức phi hợp pháp để thanh trừng những tổ chức phi hợp pháp khác, thật là một chuyện cười mà!

- Sao lại đánh đồng với nhau được chứ?

Fiona phản bác ý kiến của Minh An.

- Mà chưa nói đến những điều đó, chỉ riêng gương mặt ấy thôi mà đi làm người mẫu cũng đã thành tỉ phú rồi!

Chạm đến chủ đề người mẫu, bệnh nghề nghiệp của Fiona lại tái phát, cô nói một thôi một hồi không ngừng nghĩ về việc phân tích ngoại hình của Âu Dương Quân.

Minh An lại không hề quan tâm đến những gì mà Fiona đang ca tụng. Cô đang nghĩ cách để có thể thoát khỏi nơi này. Tên đầu sỏ đó chắc đã bố trí người quanh đây rồi, nếu muốn thoát thì cách duy nhất là phải dựa vào Jack .

7. Chương 7

Cô quay lại chỗ của Jack lúc Âu Dương Quân đã rời đi. Nhạc bây giờ đã chuyển thành điệu Valse nhẹ nhàng.

Jack cúi người:

- Chúng ta nhảy một bài nhé!

Người trước mặt chính là tấm phao tối nay của cô, cô nhất định không từ chối. Hai người dần tiến vào trung tâm, nhịp nhàng theo những giai điệu. Đèn đã được tắt, thay vào đó là những ánh sáng đủ màu mờ ảo di chuyển dưới sàn. Minh An lướt nhẹ, cô như một nàng tiên không vương chút bụi bước ra từ truyện cổ tích khiến mọi người chìm đắm. Các đôi khác xung quanh cũng nhường lại không gian cho Minh An và Jack.

Nhạc lại đổi sang điệu khác. Mọi người vẫn giữ nguyên vị trí ngắm đôi nhảy ở trung tâm, cô gái rạng rỡ như đóa hoa kiêu diễm, chàng trai lại là con trai độc nhất của chủ nhân buổi tiệc hôm nay.

Cho đến khi có một cặp nào đó tiến vào thì những đôi khác mới đồng loạt vào theo.

Ánh sáng lại càng tối hơn, toàn bộ gian sảnh chỉ có ánh sáng yếu ớt từ một chiếc đèn màu nào đó phát ra, di chuyển khắp nơi.

Minh An xoay một vòng, lại một vòng nữa. Đến khi vòng xoay kết thúc, cô vừa vặn ngã vào một cánh tay rắn chắc. Cô ngạc nhiên, người trước mặt không phải Jack. Ánh đèn màu mờ ảo chiếu ngang qua vị trí của cô. Cô hoảng hốt bước lùi, cố thoát khỏi cánh tay đang vòng qua eo. Nhưng chưa kịp bước đã bị cánh tay đó kéo vào sát hơn. Cô khẽ lên tiếng:

- Anh muốn gì?

Âu Dương Quân cúi xuống, cười ma mị:

- Cô đoán xem!

Minh An không nói thêm, nhấc chân thúc mạnh vào bụng anh. Tuy nhiên chân chưa chạm đến người anh đã bị anh đẩy nhẹ ra, xoay một vòng, cô lại nằm gọn trong cánh tay đó. Bên tai lại vang lên tiếng cười khê:

- Thử một lần nữa xem, xem tôi có phé nó đi không!

Minh An cảm thấy sợ hãi, lần này cô mới thực sự cảm nhận được sự nguy hiểm. Lòng bàn tay cô nhóp nhóp thấm mồ hôi.

- Anh là người thông minh, hẳn sẽ không manh động ở đây!

Cô bạo gan nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt to tròn, trong veo như làn nước. Cô cũng là người thông minh, đủ biết rằng con người này không thể dùng mỹ nhân kế, tuy nhiên vẫn thử sử dụng chút thủ thuật, kết hợp kế hoãn binh, cố gắng tìm cơ hội.

Quả nhiên, anh ta không bị lừa, lại còn nhìn thấu suy nghĩ của cô.

- Định dùng đôi mắt đó để trì hoãn thời gian sao? Vậy đã tìm ra cách thoát thân chưa?

- Nếu tôi hét lên?

Cô nói nhỏ, giọng điệu thần nhiên vô cùng.

Âu Dương Quân vẫn ôm cô lắc lư theo điệu nhạc, chất giọng trầm không xen bất kì cảm xúc nào:

- Thế thì e rằng đó là tiếng hét cuối cùng của cô!

Nghe xong cô hoàn toàn im lặng. Đã thế rồi thì cứ mặc, tới đâu thì tới, hi vọng tâm trạng tốt có thể anh ta cho cô một phát súng chết nhẹ nhàng. Cô đang suy nghĩ hàng chục phương án mà Âu Dương Quân sẽ dùng để xử lí mình thì lại nghe tiếng nói phát ra trên đỉnh đầu:

- Có muốn tôi chỉ cho con đường chạy trốn không?

Minh An trợn tròn mắt ngạc nhiên, mấy giây sau cô lại cười:

- Thà anh nói heo không ăn cám tôi sẽ tin!

Anh cũng mất vài giây trước nụ cười và sự bình thần của cô. Là không sợ hay quá tự tin?

- Cửa sau đại sảnh dẫn đến một cái cây lớn. Leo lên cây đó rồi nhảy ra tường thì đằng sau là đường chính, cô có thể chạy. Ở phía đó vẫn chưa có người của tôi, nếu thoát... cô được tự do!

Cô không tin nên vẫn nhìn chằm chằm vào mắt anh như để tìm kiếm sự lừa đảo trong đó. Nhưng không cần biết là anh ta có giăng bẫy hay không, cô đang có một cơ hội nữa, cùng lắm là chết, vậy thì thà thử một lần để có chết cũng không hối.

Nghĩ là làm, Minh An ngay tức khắc khụy chân ngồi xuống, tuột khỏi cánh tay của Âu Dương Quân. Cô len qua những đôi nhảy, vòng qua chân cầu thang lớn, chạy nhanh về phía cửa sau. Ở phía cuối vườn đứng là có cây lớn.

Cô vút đôi giày cao gót làm giảm tốc độ của mình, lại tăng tốc vọt lên cây, bám lấy cành gần nhất. Cô đu mình, lộn một vòng như các vận động viên xà đơn.

Phía trong đại sảnh, Âu Dương Quân cười lớn bất chấp mọi ánh nhìn xung quanh. Anh dứt một tay vào túi quần, thông thả tiến về hướng cô vừa chạy. Anh đến cửa sau, đúng lúc chứng kiến được cảnh cô gái váy trắng thoát tục như nàng tiên vừa nãy đang leo cây như một nữ Tarzan. Thân hình nhỏ bé ấy nhanh nhẹn bám lấy cành cây, nhảy khỏi tường.

Anh chống một tay lên cửa, tay còn lại ôm bụng cười lớn trước cảnh tượng thú vị này.

Vũ không biết từ đâu xuất hiện đằng sau Âu Dương Quân, cũng may mắn kịp thu vào mắt những hình ảnh đó.

Tuy nhiên việc khiến anh ngạc nhiên hơn cả là... Âu Dương Quân, thủ lĩnh lạnh lùng như băng ngàn năm của anh đang cười sao? Tiếng cười sáng khoáy đó... Vũ đã lâu rồi chưa bắt gặp.

- Vũ!

Âu Dương Quân đột nhiên ngừng cười, gọi tên khiến Vũ bừng tỉnh.

- Vâng!

- Mang cô ta về!

Đó là một mệnh lệnh.

Vũ cúi người:

- Anh yên tâm. Lần này cô ta không thể thoát được!

Sau khi nhảy tường xuống, Minh An chạy thẳng ra đường gọi taxi. Đường giờ này vắng xe và người qua lại, không hề có chiếc xe nào đi ngang. Cô như quên mất cảm giác lạnh, vút chạy trong gió với đôi chân trần. Hình ảnh ấy khó khiến người ta không liên tưởng đến nàng tiên bé nhỏ bị mất đi đôi cánh của mình.

Chạy đến một con đường khác, thỉnh thoảng có vài chiếc ô tô, cô vẫy tay nhưng chiếc nào cũng lướt qua. Lại một chiếc chạy đến, cô liều mạng xông ra cản đường. Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại.

Kính xe hạ xuống, trong xe là một người đàn ông.

- Xin cho tôi đi nhờ!

Người đàn ông gật đầu, Minh An mở cửa ngồi vào trong. Cô lên tiếng cảm ơn nhưng người đó không trả lời. Chạy một quãng dài cũng đã thấm mệt, cô cũng không quan tâm nhiều, thả lỏng người dựa lưng vào ghế.

Khoan đã!

Dây thần kinh của cô vừa được dịu xuống lại căng lên như dây cung. Tại sao chưa hỏi cô muốn đi đâu mà đã cho xe chạy. Minh An ngồi thẳng nhìn người lái xe. Bây giờ cô mới phát hiện ghế sau còn thêm một người.

Cô lại quay người nhìn về phía trước, nhắm mắt, tư thế thoải mái.

- Tôi nghĩ cô sẽ tiếp tục chạy.

Không đoán được cô sẽ có thái độ như thế, Vũ lên tiếng.

Cô đã gặp Vũ trong cái ngày quỷ quái đó, ngày khiến cô phải chạy trốn đến đây. Cô đáp lại, vẫn không mở mắt:

- Chạy cái gì chứ! Các người đã chuẩn bị đến thế này rồi!

Nghĩ một lát, cô lại tiếp:

- Hẳn đã không nói sai, phía hẳn chỉ cho tôi đúng là không có người bố trí, là tôi đã ngây thơ tưởng rằng có thể thoát khỏi. E là những chiếc xe vừa nãy lướt qua trên đường cũng là xe của các người, vào bất kì chiếc xe nào thì kết quả cũng chỉ có một.

Vũ nhăn mặt có vẻ không hài lòng khi cô dùng từ “hẳn” với Âu Dương Quân, nhưng cũng anh cười trước suy luận của cô.

- Vậy cô đã biết không thoát được, sao lại có thể ung dung nằm ngủ?

- Bây giờ chạy cũng bị bắt lại, có khóc lóc van xin cũng không thoát, dùng kế mỹ nhân cũng không được tha, thế thì ngoài ngủ ra tôi còn biết làm gì! Ít ra cho đến lúc tới nơi, tôi vẫn giữ được mạng sống, không phải sao?

Bất ngờ trước lời nói và thái độ của cô, Vũ không nói thêm lời nào.

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự lớn thì một số chiếc khác không biết từ đâu cũng đến đỗ cạnh đó.

Minh An cười nhạt, không phải chúng là những chiếc đã lướt qua cô hồi nãy chứ?

Vừa bước xuống đã có hai tên chạy đến giữ lấy tay cô. Cô quay lại nhìn Vũ đang đóng cửa xe:

- Tôi sẽ không chạy.

Vũ nhìn hai tên mặc đồ đen gật đầu, chúng hiểu ý liền buông cô ra.

Vũ đi trước dẫn đường, Minh An theo sau, đằng sau nữa là chục tên áo đen đi thành hai hàng trật tự. Xem ra chúng đều qua đào tạo và rất quy tắc. Từ cổng chính đến ngôi biệt thự khoảng hai trăm mét, đường được lát đá, hai bên có nhiều cột đèn nhưng không ngọn nào sáng, như thể đây là con đường xuống địa ngục. Nhiệt độ về đêm càng thấp hơn, cơn lạnh truyền từ những viên đá qua đôi chân cô, len lỏi trong từng tế bào, xuyên thẳng lên đỉnh đầu. Toàn thân cô không ngừng run.

Cánh cửa lớn mở ra, bên trong ngập tràn ánh sáng vàng ấm áp. Nhưng đập vào mắt cô đầu tiên là con người đầy cao ngạo đang ngồi trên chiếc ghế lớn chạm trổ tinh xảo, đặt giữa bức tường hình hổ bên phải. Âu Dương Quân ngồi đó, ánh mắt thoảng qua tia đắc ý nhìn cô đang run bần bật.

(t/g: cảm ơn các men đã theo dõi truyện ad thành thật rất cảm ơn nhưng các bạn hãy k xin ý kiến vs. mk viết truyện mà lượng cmt ý quá xin các bạn hãy cho ad biết ý kiến vs Thanks all)

8. Chương 8

Cánh cửa lớn mở ra, bên trong ngập tràn ánh sáng vàng ấm áp. Nhưng đập vào mắt cô đầu tiên là con người đầy cao ngạo đang ngồi trên chiếc ghế lớn chạm trổ tinh xảo, đặt giữa bức tường hình hổ bên phải. Âu Dương Quân ngồi đó, ánh mắt thoáng qua tia đắc ý nhìn cô đang run bần bật.

Minh An xoa xoa hai bàn tay vào nhau rồi đưa lên miệng hà hơi thổi ấm. Nhưng cô nhận ra rằng dù thế thì cũng không thể xua bớt đi cái lạnh, không chế được cơn run của mình.

- Nhìn thấy anh tôi đã lạnh lắm rồi, anh đừng ngồi nhìn tôi bằng ánh mắt đó nữa! Anh là Tôn Ngộ Không nở ra từ băng Nam Cực hả?

Cô vừa dứt câu, Phong và Hàn đứng cạnh Âu Dương Quân vội cuộn tròn nắm tay mình lại che miệng ho khan. Nhưng nhìn hai đôi vai đang run như thế ai chẳng đoán được là họ đang cười. Ngay cả Vũ đang đứng bên cạnh Minh An cũng lấy cớ bảo bọn đàn em lùi ra ngoài cửa để giấu nụ cười.

Đại ca của họ dù có cười đi nữa thì xung quanh vẫn tỏa ra hàn khí. Bọn họ cũng đã chứng kiến được sự lạnh lùng và bá đạo của anh khi anh xử lý những tổ chức ngầm, hay những chiêu thức vô tình trên thương trường. Nếu không phải là thuộc hạ thân tín được anh đào tạo, có thể hiểu anh thì các anh cũng chẳng dám đến gần con người ấy. Vậy mà cô dám nói ra điều đó lại ngay trước mặt anh.

- Cô chết chắc rồi!

Tiếng nói khê lợt vào tai Minh An. Cô nhìn sang thấy Vũ đã quay người lại, hướng lên phía Âu Dương Quân.

Ngay giây sau, cô mới hiểu ý nghĩa câu nói đó.

- Ném cô ta vào hồ bơi!

Lời nói lạnh lẽo vang trong phòng khách ngôi biệt thự rộng lớn.

Sau khi được đưa vào lần nữa, toàn thân Minh An đã ướt sũng. Cô không ngừng run cầm cập, hai hàm răng liên tục va vào nhau. Đôi môi mỏng chuyển sang tím ngắt, toàn thân lạnh buốt như một khối nước đá. Bộ váy trắng ướt bám sát vào người cô khiến cô bây giờ thật nhỏ bé. Nhiệt độ ban đêm thấp dưới mười độ, lại được ngâm trong hồ bơi suốt cả tiếng đồng hồ, đây quả là món quà gặp mặt đặc biệt mà Âu Dương Quân tặng cô.

Kể đang ngồi trên ghế kia đang chăm chú lật xem tài liệu, lười biếng nhấc mí mắt nhìn cô:

- Nghe nói chỉ cần có tiền cô sẽ nhận việc?

- Còn... tùy việc đó... là gì.

Giọng cô đã không còn rõ, cố gắng nói trong khi run rẩy khiến cô suýt cắn phải lưỡi.

- Tuy yêu tiền... nhưng tôi... còn yêu mạng mình hơn...

Chưa nói hết câu, Minh An đã ngất, ngã xuống mặt sàn trơn bóng.

Những vạt nắng vàng tươi ấm áp xuyên qua bức tường bằng gương, đang tung tăng múa lượn trong không trung rồi đậu trên mí mắt của Minh An. Cô đã nằm lì bì hai ngày nay, thỉnh thoảng có người gọi dậy, cô cũng mơ mơ màng màng ăn vài miếng cháo lại nằm xuống. Cô dụi dụi mắt, kéo lại chăn trùm qua đầu. Thật dễ chịu!

Đột nhiên cô ngồi bật dậy, mở mắt to hết cỡ nhìn xung quanh. Sau khi đánh giá một lượt và nhớ đến những sự việc trước đó, cô nghi ngờ:

- Chẳng lẽ đây là thiên đường?

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra cùng tiếng nói:

- Đúng thế! Chào mừng cô đến với thiên đường!

Phong bước vào rồi nhìn Minh An một lượt.

- Xem ra cô vẫn chưa tỉnh, hay là đã bị nước lạnh ngấm vào hổng đầu rồi?

- Ở đây có ác quỷ, vậy là địa ngục rồi!.

Cô nói, mắt vô tình lướt qua Phong.

- Từ nay cô là người của chúng tôi. Nếu còn muốn giữ cái mạng đó thì hãy biết điều mà ngoan ngoãn đi theo anh Quân.

Phong dừng lại, cố ý muốn nhấn mạnh câu sau.

- đương nhiên cô cũng có thể đi, nhưng đó cũng là lúc... cô thực sự đến cửa địa ngục.

Minh An bất động trước lượng thông tin mà cô vừa nhập vào đầu. Kể từ thời mới là trang tuần kiệt, cô đương nhiên hiểu rõ, quan trọng là giữ được mạng sống.

Phong lại tiếp:

- Xem ra cô đã hiểu! Vậy thì nhanh chóng chuẩn bị rồi đi.

- Đi đâu?

Cô ngạc nhiên.

- Về nước.

Phong để lại hai chữ ngắn gọn rồi ra khỏi phòng. Minh An vẫn ngơ ngác, nhìn xung quanh tìm tủ áo quần, lại nhìn bộ đồ ngủ trên người, mặt không khỏi xanh tím. Từ khi vào đây, cô chưa thấy người phụ nữ nào, vậy áo quần cô đang mặc... chẳng lẽ...

- Đây là buổi trưa của cô!

Có tiếng cửa mở, Minh An giật mình nhìn ra. Một người phụ nữ khoảng năm mươi mang theo thức ăn bước vào. Cô thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn chưa an tâm, muốn xác minh lại.

- Bà là người giúp việc ở đây?

Bà đặt khay thức ăn lên bàn, rồi quay lại nhìn cô.

- Vâng, tôi chỉ ở đây dọn dẹp hai tiếng mỗi ngày rồi phải rời đi.

- Là bà tối qua đã thay áo quần cho tôi?

- Vâng. Tối qua tôi nhận được điện thoại bảo đến đây gấp.

Bà mở cửa tủ bên cạnh, lấy ra một bộ đồ đen đưa cho cô.

- Đây là cậu Phong bảo tôi chuẩn bị.

Minh An nhận lấy, rồi cảm ơn.

Bà nhìn cô:

- Cô là người con gái đầu tiên xuất hiện tại đây. Hôm trước khi tôi đến thì thấy cô toàn thân lạnh buốt, ướt nhem, cứ tưởng là cô phải nằm liệt vài ngày, không ngờ giờ cô đã tỉnh.

Bà nói xong bỗng hoảng hốt, vội vã ra ngoài:

- Ôi, tôi đã nhiều chuyện, xin cô đừng nói lại.

Khi cửa đóng lại, cô mới lẩm bẩm vài tiếng:

- Chỉ là nói vài câu thôi, đâu cần sợ hãi thế!

Cô nhìn bộ áo quần, nhớ lại lời bà ta rồi mỉm cười. Người bình thường bị ném xuống bể bơi như thế thì đừng nói liệt vài ngày, cả tuần cũng chưa chắc khỏi. Cũng may cô luôn thường xuyên luyện tập, nếu không đã bị tên ác nhân đó làm cho thân tàn ma dại.

9. Chương 9

Khi Minh An xuống phòng khách đã thấy Âu Dương Quân cùng Phong, Vũ, Hàn ở đó, hình như đang bàn bạc điều gì.

Thấy cô, Vũ lên tiếng:

- Xem ra cô khỏe hơn tôi tưởng!

Nhận ra có chút chế giễu trong lời nói nhưng cô vẫn im lặng, hướng mắt về phía Âu Dương Quân. Cô đã rút kinh nghiệm từ lần bị ném xuống nước, tên ác ma trước mặt tuyệt đối không thể chọc giận.

- Anh Quân, sắp đến giờ bay rồi!

Phong nhìn đồng hồ.

Âu Dương Quân đứng dậy, không hề liếc cô, cầm áo khoác sau ghế rồi sải bước ra ngoài:

- Đi thôi!

Trước cổng, những người mặc đồ đen cúi đầu khi Âu Dương Quân đi ngang qua. Có người mở cửa xe, cung kính đứng nép một bên, anh ngồi chiếc xe đầu tiên, Phong cũng nhanh chóng ngồi vào ghế lái. Minh An ngỡ ngàng không biết nên vào chiếc nào trong mấy chiếc xe đang đậu trước mặt, đang định theo Vũ vào chiếc thứ hai thì nghe tiếng Âu Dương Quân:

- Vào đây!

Cô thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng ngoan ngoãn làm theo.

Ngồi cùng xe với anh ta đúng là ác mộng!

Cô vào xe, đóng cửa lại, ngồi sát luôn cánh cửa. Phong khởi động xe và đi về hướng sân bay.

Không ngờ cô mất công chạy trốn sang đây mà giờ lại bị tóm cổ lôi về. Nhưng ít ra vẫn may, còn giữ được mạng sống.

Lần này trở về thật nhẹ nhàng, không mang theo bất kì vật gì. Bình thường cô đi du lịch cũng không vác gì nhiều, nhưng đi tay không thế này thì đây là lần đầu.

Máy bay rộng thênh thang mà chỉ có vài người, đương nhiên toàn bộ đều là người của Âu Dương Quân.

- Cô ngủ để lớn hay sao mà vừa lên máy bay đã ngủ, lại còn ngủ suốt thế hả?

Đó là câu nói đầu tiên của Phong khi xuống sân bay. Minh An vương vai, làm mấy động tác vận người, các khớp xương giãn ra kêu răng rắc.

- Anh không cảm thấy việc ngủ trên không so với ngủ trên đất có cảm giác khác nhau à? Phải biết cảm nhận chứ!

- Vậy cô có cảm nhận được cái chết kề cận không?

Không nói thì thôi, mỗi lần Âu Dương Quân anh ta mà lên tiếng là khiến người khác phải sợ hãi.

- Anh Quân à, tôi chỉ đùa thôi, anh đâu cần phải dọa thế!

Minh An cười nịnh nọt.

Cô vừa dứt lời thì đột ngột tay đã bị anh cầm lấy và kéo chạy. Cô chưa kịp phản ứng với hành động này của anh thì đã nghe phía sau vang lên tiếng súng. Không biết hướng bắn từ đâu đến nhưng tấm kính mà cô và anh vừa chạy qua trúng đạn, vỡ tan tành.

- Anh Quân, Phong và anh đi trước, tôi và Hàn sẽ ở lại xử lí.

Vũ chạy theo đằng sau đến cửa thì dừng lại, rút khẩu súng trong áo khoác ngoài.

Âu Dương Quân đẩy Minh An vào trong xe, anh quay lại nhìn Vũ gật đầu rồi cũng ngồi vào.

Phong tăng tốc, lái xe chạy trên đường quốc lộ.

Đột nhiên anh thắng gấp rồi quay đầu xe. Minh An chưa kịp chuẩn bị, theo quán tính ngã về phía trước nên liền nhắm mắt chấp nhận ngã. Nhưng cô không hề có cảm giác đau... mở mắt ra thì thấy Âu Dương Quân đang nắm cánh tay cô kéo ngược lại ngồi cạnh anh.

- Anh Quân, phía đó có người của bọn chúng.

Theo lời Phong nói, Minh An quay đầu lại đằng sau thì phát hiện có hai chiếc xe đang đuổi theo. Âu Dương Quân đang tay ôm đầu Minh An kéo nép vào ngực mình đồng thời rút súng.

- Hạ kính xuống!

Minh An lúc này phát hoảng nhưng nghe được giọng nói quá đỗi bình tĩnh của anh phía trên đầu lại cảm thấy an tâm.

Mùi hương nam tính trên người anh bám lấy mũi cô, quện vào không khí lên tận đầu khiến cô quên đi căng thẳng.

A, đúng là tạo nghiệt mà! Tình hình này mà cô đang nghĩ gì đây! Cô vừa định ngẩng đầu lên lại bị bàn tay cứng cáp đè xuống. Tuy nhiên cô vẫn liếc nhìn được phần nào.

Bên cạnh đã có một chiếc xe tiến gần và áp sát, cô dường như thấy khẩu súng bắn tia chìa ra ở khe hở của kính xe. Âu Dương Quân liền giơ súng, tiếng súng vừa vang cô đã thấy một thứ chất lỏng bắn lên kính chiếc xe.

Phát súng trúng vào tay tên lái xe. Mục đích của anh chính là muốn một phát súng xử lí hết cả bọn.

Cô vừa nghĩ đến đáp án đó thì chiếc xe liền lạc tay lái đâm vào dải phân cách. Đang chạy với tốc độ cao nên khi gặp phải vật cản, chiếc xe bị xoay vòng rồi lật úp, theo đà trượt dài trên đường. Không cần nhìn cũng đoán được kết cục của những kẻ bên trong.

Cuộc rượt đuổi vẫn tiếp tục, tuy nhiên bây giờ còn có thêm xe của cảnh sát.

Những chiếc xe đó với đèn nháy và âm thanh hú còi quen thuộc bám sát xe của bọn người phía sau. Âu Dương Quân vẫn với giọng bình thản:

- Phong!

- Vâng!

Đoạn đối thoại quá ngắn gọn khiến Minh An chẳng hiểu gì. Nhưng với những người cùng vào sinh ra tử như bọn anh thì chừng đó đã đủ. Phong đột ngột đổi hướng, quay đầu xe vòng qua dải phân cách theo hướng ngược lại. Cùng lúc đó, Âu Dương Quân nhắm vào lớp xe của bọn đuổi theo nổ súng. Kết quả có lẽ cũng không mấy khác biệt so với chiếc lúc nãy nhưng giờ chúng còn có thể giúp cản đường những chiếc xe cảnh sát phía sau.

- Haha, bọn chúng đúng là không biết tự lượng sức!

Phong vừa cười nói vừa đánh xe rẽ sang một con đường khác. Lại nghe tiếng Âu Dương Quân:

- Liên lạc với Vũ xem tình hình bên đó thế nào.

Phong ngưng cười, dùng tay ấn vào tai, nhìn kĩ thì ở đó có gắn một thiết bị màu đen.

Lát sau mới nghe tiếng Phong:

- Các cậu thế nào?... Tốt rồi...Vẫn an toàn, đã hạ hết bọn chúng... Đang trên đường về...

Phong quay lại:

- Anh Quân, bọn họ đã xử lí ổn rồi!

- Ừ!

- Anh Quân à, tôi có thể ngồi dậy rồi chứ?

Minh An ngẩng đầu.

Nghe cô lên tiếng anh mới buông tay. Cô quay quay cái đầu này giờ bị ép đến mức muốn treo cả cổ nhưng mắt không rời anh.

- Muốn nói gì?

Anh nhìn cô.

- Cứ mỗi lần gặp anh là y như rằng tôi gặp nguy hiểm! Lần sau anh có thể báo trước một tiếng để tôi chuẩn bị có được không?

Anh nghiêng người nhìn cô.

Cô lập tức nhảy ra ngồi sát cửa để kéo giãn khoảng cách, ra vẻ đề phòng. Anh không kiềm được bật cười:

- Động tác vẫn còn nhanh nhẹn, gương mặt lại không có dấu hiệu sợ hãi. Vậy cô muốn chuẩn bị cái gì?

Cô chỉ là nói thế, cũng không có ý gì. Giờ bị anh bắt bẻ nên không nói được đành phải ngậm miệng.

Phía trước, Phong nhìn qua gương chiếu hậu bắt gặp cảnh đó, liền cảm thấy ngạc nhiên. Chẳng lẽ những gì Vũ nói hôm đó là sự thật?

Anh nhớ lại tối hôm Minh An bị bắt về và ném xuống nước. Khi mang cô người đang ướt nhem vào phòng, Vũ đã bảo rằng cô đã khiến Âu Dương Quân cười nên cần chăm sóc cẩn thận. Âu Dương Quân đâu phải người không biết cười nhưng cười thoải mái và sảng khoái như lời Vũ thì anh không tin. Lúc đó bọn anh còn kéo thêm Hàn vào làm một vụ cá cược, nhưng chắc là bọn anh thua Vũ lần này rồi!

- Cậu đang cười gì thế?

Phong giật mình quay lại thì thấy Âu Dương Quân và Minh An đang nhìn mình.

Có vẻ như... anh đã cười hơi quá!

- À... à không có gì! Tôi chỉ là nhớ lại một việc vui mấy ngày trước.

Có điên mới nhận rằng bọn anh đã âm thầm cá cược về đại ca của mình. Nếu bị lộ, không bị Âu Dương Quân đem ra phanh thây cũng chẳng thể yên với hai tên kia. Nghĩ thế anh dập tắt nụ cười, tập trung lái xe.

10. Chương 10

Phong lái xe vòng vèo mãi cuối cùng cũng dừng lại trước một ngôi biệt thự còn có phần lớn hơn gấp mấy lần ngôi biệt thự bên Anh. Lần này, xe chạy thẳng vào bên trong.

Cũng phải, rộng thế này mà đi bộ thì đời nào mới tới. Minh An nhìn qua cửa kính, những người áo đen đứng hai bên đều cúi đầu chào.

- Anh Quân!

Trước cửa căn biệt thự, Vũ và Hàn cùng một vài người nữa xếp thành hàng cúi đầu chào. Âu Dương Quân xuống xe, bọn họ liền tách thành hai hàng nhường đường anh vào trong.

Oa... Đây là cung điện chứ là biệt thự kiểu gì? Tên Âu Dương Quân này cũng thật biết hưởng thụ. Minh An vừa bước vào đã trợn mắt há miệng nhìn quanh. (rớt hàm kia)

Đại sảnh rộng thênh thang được trang trí bằng những đồ vật mà liếc qua cũng đã thấy giá trị kinh khủng. Ở chân cầu thang lớn đối diện với cửa là hai chiếc bình quý thời nhà Minh, bán chúng đi thì cũng sống sung sướng vài năm. Nghĩ ra cái ý đồ viễn vông đó cô mỉm cười.

Tuy nhiên, vật có lẽ còn giá trị hơn thế trong đại sảnh này chính là bức tranh “Anh hùng tương ngộ” treo trên tường, lối lên cầu thang. Một bức tranh thêu lớn, vô cùng kì công và sinh động. Chiều dài bức tranh có đến ba bốn mét, nổi bật sự oai nghiêm của Hồ- chúa tể sơn lâm và uy lực cùng sức mạnh của Đại bàng trên không.

Bức tranh đúng là đã thể hiện được uy quyền của chủ nhân.

Không kể đến Âu Dương Quân mà cô mới tiếp xúc trong thời gian ngắn đã thấy được khả năng và sự quyết đoán hơn người của anh, ba người còn lại, Phong, Vũ, Hàn cũng tuyệt đối là nhân tài xuất chúng, và cả những người áo đen ngoài kia...

Minh An cảm thấy lạnh người... Cô rút cuộc tại sao lại vào cái nơi là “hội tụ nhân tài” thế này?

- Trịnh Minh An!

Chất giọng trầm của Âu Dương Quân xông thẳng vào màng nhĩ của cô khiến cô bừng tỉnh khỏi chuỗi ý nghĩ vẩn vơ.

- Vâng!

Cô quay lại mới phát hiện trong sảnh chỉ còn lại năm người bọn cô, những người khác đã rời khỏi từ lúc nào. Anh ngoắc cô lại gần rồi tiếp:

- Tháo nó ra!

Theo ánh mắt của anh, Minh An đưa tay sờ sờ chiếc bông tai của mình.

- Nó ư? Đây là vật mà bố tôi để lại, anh lấy làm gì chứ?

- Nó hẳn là thiết bị thu tín hiệu nên hôm đó cô mới phát hiện chiếc nhẫn là nút điều khiển quả bom.

- Sao anh biết chứ?

Cô ngạc nhiên.

- Lúc đó tôi đã cho người kiểm tra trước một lượt nhưng không phát hiện là vì chiếc nhẫn chỉ phát tín hiệu khi nhận được sóng từ quả bom. Nếu cô phát hiện nghĩa là cô cũng có thiết bị thu tín hiệu, mà trên người cô ngoài chiếc bông tai thì không còn vật nào có thể.

Anh nói ra suy đoán của mình.

- Bố cô là điệp viên cao cấp, chắc không thiếu những thứ như thế!

Nghe nói xong cô chỉ cười nhạt rồi tháo chiếc bông tai ra đưa anh.

- Xem ra anh đã điều tra tôi kĩ càng rồi! Đây, anh cầm lấy. Mạng tôi bây giờ còn thuộc quyền sở hữu của anh thì nói gì tới nó.

Anh nhận chiếc bông tai từ cô, quan sát sơ qua rồi ném về phía Hàn.

- Cậu hãy gắn thêm thiết bị cần thiết vào đây rồi dạy cô ta cách sử dụng.

Hàn bắt lấy chiếc bông tai rồi cúi người thay cho câu trả lời. Anh quay lưng đi vào trong, Minh An cũng nhanh chóng đi theo.

Hai người đi qua một dãy hành lang dài rồi xuống tầng hầm. Ở đây lại còn nhiều ngã rẽ và phòng khác nhau. Được nhìn cấu trúc thiết kế ngôi biệt thự này, Minh An không khỏi thêm một lần nữa ngạc nhiên và thần phục.

Suốt đường đi, Hàn không nói lời nào. Trong ba người thuộc hạ đắc lực và thân tín của Âu Dương Quân, Hàn là người ít nói nhất. Cũng như cái tên của mình, tính cách của anh quả thực lạnh, chỉ xếp sau Quân. Nếu không phải thấy anh cười vì câu nói khiến cô bị ném xuống nước lạnh trong lần đầu gặp ở Anh, thì cô

đã tưởng anh chính là cục băng nhỏ mà Âu Dương Quân đào tạo ra. Cũng có thể anh ta xem Dương Quân là thần tượng nên mới như thế. Minh An bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình.

- Vào đi!

An sức tỉnh thì đã thấy Hàn mở một cánh cửa bước vào trong. Bên trong là một căn phòng rộng với vô số thiết bị thông tin được sắp xếp khoa học. Những thiết bị liên lạc như chiếc hoa tai của cô ở đây không thiếu, thảo nào mà tên Âu Dương Quân phát hiện.

- Ở đây chắc chỉ thiếu có mỗi súng và đạn!

Sau một hồi quan sát cô mới mở miệng.

- Những cái đó ở tầng dưới!

Minh An há miệng muốn nói nhưng rồi cũng im lặng.

Đây đã là tầng hầm rồi lại còn tầng dưới nữa sao? Rốt cuộc có bao nhiêu tầng và bao nhiêu súng đạn dưới chân cô?

- Vậy đây có thể xem như một sào huyệt rồi!

Hàn không đáp lại nữa chỉ im lặng và chăm chú tháo tháo lắp lắp với chiếc hoa tai của cô. Cô cũng biết điều không nói thêm gì nữa. Lát sau, Hàn quay lại đưa hoa tai cho cô rồi hướng dẫn cô cách phát các tín hiệu khẩn cấp, tín hiệu định vị, liên lạc... qua việc điều chỉnh các tầng sóng khác nhau. Vật mà trước nay cô chỉ dùng để thu sóng phát hiện bom giờ lại có thêm thật nhiều công dụng.

Mấy tên ở đây cũng thật đáng khâm phục!

Sau khi cô đã thuần thục những kĩ năng sử dụng, Hàn đưa cho cô một cây bút màu bạc.

- Cầm lấy!

Minh An nhận cây bút, nhìn hết một lượt rồi hỏi:

- Chắc đây không phải thứ để viết lên giấy. Anh không định giải thích cho tôi công dụng của nó à?

- Đây là dao cắt kim loại, có thể cắt đứt những vật liệu kim loại cứng.

Hàn lại kiên nhẫn giải thích cho cô về cây bút.

- Được rồi, bây giờ cô trở lại sảnh đi, Phong đang đợi cô!

- Đợi tôi làm gì chứ?

Cô thắc mắc.

- Anh ta sẽ nói cho cô những cái cô có thể làm và không nên làm ở đây.

Minh An bước ra khỏi phòng, theo đường cũ trở lại đại sảnh. Cô nhìn quanh chỉ thấy Phong đang ngồi trên ghế sofa. Vừa thấy cô Phong đã phàn nàn:

- Tốc độ chậm chạp quá!

Minh An bĩu môi, nhìn đồng hồ treo trên tường:

- 11 phút 28 giây, tôi không nghĩ là quá lâu!

- Hừ, xem ra cô cũng chính xác giờ giấc đấy! Nhưng đã theo bọn tôi, một phút sơ sẩy cũng có thể gặp mặt Diêm Vương gia. Được rồi, đến đây, tôi sẽ giới thiệu cho cô về phương thức hoạt động của chúng ta...

Trời mùa đông về đêm tuy lạnh nhưng bầu trời lại rất trong.

Minh An lang thang trong khuôn viên biệt thự rộng lớn. Đây đúng chẳng khác nào cung điện, rộng và sang trọng khiến cô đi mãi vẫn chưa tham quan hết.

Hôm nay cô đã bị Phong nhồi nhét vào đầu không biết bao nhiêu thứ, nào là tình hình của tập đoàn Âu Dương, nào là cách xử lí những thành phần gây cản trở giá bất động sản, nào là những nhân vật cần chú

ý... Quá nhiều thứ nên cô chẳng thể nhớ hết. Cô chỉ biết rằng những điều liên quan đến việc xây dựng và phát triển tập đoàn sẽ do Hàn điều hành, những việc thanh trừng thế lực làm hại uy tín, ảnh hưởng đến tập đoàn thì qua tay của Vũ. Phong là người kề cận bảo vệ Âu Dương Quân. Trong những trường hợp đặc biệt, Phong, Vũ, Hàn sẽ thay thế nhiệm vụ cho nhau tùy theo sở trường và tính chất công việc. Bọn họ chỉ dưới quyền của Dương Quân, báo cáo cho anh biết những sự việc chính. Nếu là việc quan trọng Âu Dương Quân sẽ đích thân xử lý.

Lúc Minh An quay trở lại đã thấy Âu Dương Quân cùng Hàn bàn về công việc. Cô vừa bước chân đến bậc thềm thì Vũ cũng từ đâu bước vào.

- Anh Quân, có tin báo về!

Âu Dương Quân dừng trao đổi với Hàn, quay sang Vũ:

- Cậu nói đi!

- Có tin báo rằng một lượng thuốc trắng lớn đã trót lọt qua cửa khẩu, chuẩn bị chuyển về phía nam, cụ thể là khu đô thị X mà chúng ta mới đầu tư.

Nghe xong, Âu Dương Quân cau mày.

Hàn ngồi bên cạnh nhanh chóng mở tài liệu:

- Chúng ta đã mua khu đất đó vào đầu năm nay, hiện đang tiến hành xây dựng thành một khu đô thị cao cấp. Đây là khu vực nổi bật với nhiều điểm đen về ma túy. Vì thế mà dù có vị trí và điều kiện thuận lợi nhưng chúng ta đã mua được chúng với giá không quá cao.

- Bây giờ lô hàng đó đang nằm ở đâu?

- Người của ta báo về là chúng sẽ được chuyển đi bằng tàu hỏa vào ngày mai, chuyến tàu S. Vì có khả năng liên quan đến một tổ chức thuốc phiện lớn nên bọn đàn em cũng không tùy tiện hành động, chỉ âm thầm theo dõi.

Vũ trả lời.

Quân không nói gì, suy nghĩ một lát rồi đứng dậy.

- Hàn, việc ở tập đoàn cứ thế tiến hành. Vũ, cậu thông báo với Phong tạm thời hoãn giao dịch về vụ nhập súng mới, ngày mai cậu và Phong theo tôi.

- Vậy còn tôi?

Minh An chen vào.

-Cô?

Âu Dương Quân quay sang nhìn Minh An rồi cười đầy nguy hiểm, khẳng định:

- Dương nhiên là theo tôi.

Thấy Minh An chun chun mũi, anh tiến đến gần:

- Sao? Cô không thích à?

- À không... không hề... sao lại có chuyện đó chứ! Hề hề...

Cô cười vẻ nịnh nọt nhưng trong lòng muốn hét thật lớn: “Tôi đương nhiên không thích!” Tuy nhiên, bảo vệ tính mạng mới là việc cần thiết, nếu nói ra thì không chừng tên ác quỷ này bắt cô leo dãy Himalaya mất!

- Được rồi, mọi người về chuẩn bị đi.

Âu Dương Quân về phòng mà không để ai thấy nét cười trên gương mặt đẹp tựa băng. Thái độ áp úng như gà mắc tóc đỏ của cô đương nhiên không thể qua mặt anh.

Chắc là cô đang cả gan lần lượt hỏi thăm người thân nội ngoại của anh rồi!

Anh lại cười. Trước đây anh không dễ cười như vậy. Thương trường nhiều thủ đoạn đã luyện anh trở thành một con người không dễ thể hiện cảm xúc hay suy nghĩ trên mặt, phải luôn trong trạng thái đề phòng. Chỉ đối với bọn người Phong, Vũ, Hàn anh mới thoải mái hơn đôi chút, tuy anh cũng nói cũng cười nhưng nó không giống với nụ cười này.

Đến tốt cùng thì đây là triệu chứng gì mà chỉ khi gặp cô mới biểu hiện chứ? Chính anh cũng không lí giải nổi. (có đấy Yun biết này hehe)

11. Chương 11

Nắng ngập tràn khắp mọi nơi như tưới lên cho cây cối một sức sống mãnh liệt. Tia nắng ấm áp trong những ngày đông khiến con người cảm thấy dễ chịu.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Minh An để cho những cơn gió mát vuốt lên mặt và thổi tung mái tóc đuôi ngựa buộc cao đầy năng động.

- Toa tàu thượng hạng có khác, một khoang rộng lớn đầy tiện nghi mà chỉ bốn người.

Vũ đang quan sát toa tàu về chăm chú, nghe thấy cô nói liền cười:

- Đúng, đúng. Từ trước đến nay nếu không phải là ô tô thì là máy bay, đây là lần đầu tôi đi tàu hỏa.

- Đương nhiên. Nếu không phải chuyện cần thiết thì đời nào lại đi như này chứ! Tốc độ chậm hơn máy bay nhiều.

- À, lần trước ở Anh tôi thấy cô leo cây rất cừ. Môn công phu đó cô học ở đâu vậy?

Minh An với tay lấy trái táo trên đĩa trái cây, không thèm nhìn cái điệu cười quái gở của Vũ.

- Chỉ là trộm cái thể của mấy con mèo thôi, làm gì mà công phu với công thể. Nếu anh thích, khi nào rảnh tôi sẽ chỉ cho anh.

Âu Dương Quân đang xem tạp chí kinh tế, ngồi đối diện cô qua chiếc bàn gỗ chạm khắc tỉ mỉ, thông thả nhấc li trà lên nhấp thì suýt bị sặc. (bình tĩnh ...bình tĩnh)

Anh cố ý ho khan đồng thời đưa tay che miệng để không bật cười thành tiếng. Hình ảnh cô mặc chiếc váy trắng treo lên cây nhanh và thuần thục như con sóc là điều thú vị nhất mà anh không thể quên được.

Tư thế của con mèo ư? Thì ra là cách treo của con mèo...

- Ô! Nghe cô nói thì tôi mới để ý. Cô quả thật giống mèo, người nhỏ mà thao tác khá nhanh, đặc biệt là đi không tạo tiếng động. Tôi nhiều khi bất ngờ vì cô cứ lù lù sau lưng.

Vũ cười, giả vờ quan sát cô và đánh giá. Thực ra cô cũng khá cao nhưng đi chung với bọn họ thì vẫn quá thấp, đặc biệt là khi đứng cùng Quân.

- Trước giờ tôi luôn di chuyển bất định, làm nhiều công việc, đôi khi vô tình đắc tội với nhiều kẻ máu mặt nên chuẩn bị nhẹ nhàng như mèo là điều cần thiết.

Cô cười híp mắt với lời mình vừa nói khiến gương mặt bé nhỏ như hoa nở rộ, làm kẻ nào đó đang vờ xem tạp chí cũng thất thần vài giây.

- À, thì ra thế! Thảo nào trong lần đầu tiên gặp cô, cô đã có thể thoát êm dễ dàng.

Phong ngồi bên cạnh ngán ngẩm hai kẻ nhặng nhít đang nói chuyện, mở máy tính cập nhật tình hình bên ngoài.

Minh An cười hì hì lấy ly nước già uống qua chuyện. Hành động đáng yêu đó khiến Âu Dương Quân suốt từ khi lên tàu vẫn im lặng phải lên tiếng.

- Người ta nhìn vào không biết sẽ nghĩ là cô đang vui vẻ đi du lịch đấy.

Ý bảo cô đang nói nhiều đấy mà. Được rồi, dù sao anh cũng là ông chủ, cô không nói nữa là được chứ gì.

Vừa lúc ấy, điện thoại của Phong rung lên, anh đứng dậy nhận cuộc gọi, lát sau quay lại nói với Âu Dương Quân.

- Anh Quân, mục đích của chúng ta đã bị lộ, bên phía họ muốn gặp mặt.

Anh không có thái độ gì ngạc nhiên, thực nhân nhà uống trà, mắt vẫn nhìn vào cuốn tạp chí.

- Cậu sắp xếp đi.

Phong cúi người, lại tiếp lời điện thoại.

- Họ sẽ đến ngay bây giờ.

Phong nói.

- Ngay bây giờ? Tàu đang chạy mà.

Minh An thắc mắc nhìn Phong.

- Với chúng thì không gì là không thể.

Phong vừa dứt lời, cửa phía sau đã được mở. Đi vào đầu là một gã mặc vest đen, áo trong màu hồng kiểu hoa sặc sỡ, trên mặt nhiều vết sẹo, nhìn vào liền biết là người lẫn lộn trong thế giới ngầm. Đi theo sau là ba tên thuộc hạ và có hai tên đứng ở cửa.

- Nghe danh Âu Dương chủ tịch đã lâu, nay mới có cơ hội gặp mặt.

Tên mặt sẹo giọng ồm ồm.

Âu Dương Quân không đứng dậy chào, vẫn ngồi uống trà, đợi đến khi hắn đến trước mặt mới đặt quyển tạp chí xuống rồi ngước lên:

- Mời ngồi.

Ông ta ngồi xuống, đưa mắt nhìn về phía bọn Minh An đang đứng sau lưng anh.

- Âu Dương chủ tịch, chúng ta có thể nói chuyện riêng?

- Vậy người của ông cũng ra chứ?

Câu hỏi bất ngờ của Phong khiến ông ta nhất thời không trả lời được.

Âu Dương Quân tiếp lời:

- Được rồi, Vũ, cậu đưa Minh An sang toa bên cạnh.

- Vâng.

Vũ dẫn Minh An đến cửa, liếc nhìn hai tên đứng đấy rồi nhảy sang toa tàu khác. Vừa sang bên kia, anh nắm lấy nắm đấm cửa rồi đi vào trong. Khi Minh An vừa vào thì cửa đóng lại, cô giật mình xoay người.

- Hình như bọn chúng đã khóa cửa.

- Không sao! Lũ khốn!

Vũ vừa nói vừa mở cửa một cách nhẹ nhàng.

Minh An nhìn Vũ.

- Vừa nãy tôi nghe tiếng bọn chúng đã khóa chốt rồi mà.

- Trò vặt ấy mà! Ngay lúc thấy hai tên đứng ở cửa thì tôi đã đoán chúng nhất định giở trò. Vì thế tôi đã làm vài thủ thuật với cái khóa.

Vũ mở cửa, bên ngoài không còn ai.

- Chúng rõ ràng muốn tách Âu Dương Quân khỏi chúng ta mà. Tình hình trong đó không biết thế nào rồi! Sao anh ta lại đồng ý để chúng ta ra ngoài chứ?

- Cô đừng lo, anh Quân hẳn đã có tính toán. Anh muốn đàm phán để giảm tối đa thiệt hại, tránh bị thương cho anh em. Tên mặt sẹo đã ra mặt chúng tỏ trên con tàu này có không ít người của chúng. Người của ta cũng rải rác khắp các toa tàu, nếu có động, hai bên xung đột chắc chắn có thương vong. Hơn nữa, bọn tép riu đó không làm gì được anh Quân đâu, trong đó còn có Phong, cậu ấy sẽ báo cho chúng ta.

Đằng sau cánh cửa, tên mặt sẹo có vẻ hài lòng với thế trận của mình, hai tên gác ở cửa đã vào trong và đứng cách sau lưng Phong một đoạn. Nghe nói Âu Dương Quân này là kẻ đáng gờm, nguyên tắc ngầm biết người biết ta hẳn đã được học trong thế giới đen của mình nên không thể không chuẩn bị kĩ lưỡng, cất bớt thuộc hạ của Âu Dương Quân.

- Âu Dương chủ tịch, chúng ta nên vào luôn vấn đề chính. Tôi biết mục đích anh đến đây là gì nên tôi muốn đề nghị anh hãy nhẹ nhàng rút lui. Cùng là dân làm ăn nên anh sẽ hiểu bị người khác đập đổ chén cơm cảm giác như thế nào.

- Vậy là tôi phải tự đá chén cơm của mình để chén cơm của anh yên sao?

Một câu hỏi trả lời ột câu hỏi. Ánh mắt anh thần nhiên vô cùng khiến người đối diện bất giác phát hoảng.

- Ha ha ha...

Tên mặt sẹo cười lớn tiếng.

- Âu Dương Quân, thiên hạ đã không đồn sai về mày. Nhưng mà, cuộc gặp mặt thất bại thì cũng nên kết thúc mọi thứ nhỉ?

Dứt lời, đồng loạt cả năm tên thuộc hạ của hắn rút súng.

Hắn lại tiếp:

- Nếu mày hối hận vẫn còn kịp, giết mày thật là đáng tiếc!

- Ha ha ha...

Lần này là tiếng cười của Âu Dương Quân. Anh như đã nghe được một câu chuyện đáng buồn cười nhất.

- Còn phải xem khả năng của các người thế nào.

Dứt lời, anh dùng tay hất tung chiếc khăn trải bàn, làm mất tầm nhìn của ba kẻ thuộc hạ sau lưng tên mặt sẹo rồi với tốc độ nhanh nhất nhảy lên bàn, một cước đá bật súng trên tay bọn chúng. Cùng lúc anh tung chiếc khăn, Phong xoay người, cho nổ một quả pháo cay rồi cúi xuống tránh đường đạn của hai tên phía sau.

“Vào đi”

Minh An và Vũ đồng thời nghe tiếng của Phong qua thiết bị liên lạc gắn ở tai.

- Lũ khốn! Bọn chúng khóa luôn cửa bên kia rồi!

Vũ dùng lực đập cánh cửa bên kia nhưng không suy suyễn. Tàu vẫn đang chạy lại không có điểm tựa để dùng lực ở khoảng cách giữa hai toa.

Minh An nhìn lên phần mái tàu phía trên.

- Này Vũ, anh có muốn học kĩ năng của mèo không? Tôi dạy anh.

Vũ ngạc nhiên không hiểu trong tình huống này mà cô đòi dạy cái gì, tức giận quay sang thì đã thấy cô tung người nắm lấy phần mái, hai chân đạp vào thành hai toa tàu làm điểm tựa. Cô đạp mạnh một bên chân, lấy lực đẩy người sang mái toa tàu của Âu Dương Quân. Cô nằm sấp trên mái tàu, một tay lấy cây bút cắt kim loại mà Hàn đưa trước đó đâm vào mái tàu để cố định thân người, tay kia đưa cho Vũ.

- Anh cũng lên đi!

Theo cách của Minh An, Vũ cũng nhanh chóng lên được. Khi cả hai đã giữ được thăng bằng, Vũ dùng lực cắt thật nhanh mái tàu bằng cây bút của mình. Anh dự định nhảy xuống từ trên này. Thấy An di chuyển, anh vội giữ lại.

- Cô đi đâu?

- Tôi xuống trước, anh cứ cắt rồi xuống sau.

Cô khom người đi cẩn thận trên mái tàu. Nếu không phải tàu đang đi trong khu vực đồi núi vắng người mà là đô thị thì hẳn người ta sẽ tưởng rằng mình đang xem diễn viên đóng phim hành động Mỹ.

Cô cúi đầu tìm vị trí cửa sổ thì bất ngờ thấy có tên áo đen bị lực nào đó làm nhào nửa người ra ngoài cửa sổ, vừa hợp làm chỗ đáp đất của cô. Minh An nhanh chóng đâm cây bút vào mái, thả người đáp chuẩn xác trên đầu tên áo đen làm hắn giật mình rụt đầu vào. Cô cũng nắm vào mép trên cửa sổ nhảy vào trong.

- Minh An?

Âu Dương Quân cùng Phong kinh ngạc nhìn cô nhảy vào từ cửa sổ.

- Cẩn thận!

Minh An hét lên, đẩy Âu Dương Quân ngã xuống sàn, tránh phát đạn từ tên mặt sẹo.

Hắn vẫn hướng đến phía cô và anh nổ súng.

Anh nhanh chóng ôm cô rồi đá lật chiếc bàn gỗ làm lá chắn, đang định bắn trả lại thì thấy hắn bị vật gì đó từ trên trời rơi xuống đè ngã. Đương nhiên vật đó không gì khác ngoài Vũ nãy giờ cắt ở phía trên.

Minh An nhảy qua bàn, lộn một vòng rồi lấy khẩu súng dưới đất. Đó là súng của thuộc hạ tên mặt sẹo đã bị Phong đá rơi. Cùng lúc đó, tên mặt sẹo kịp đứng dậy chìa súng về Âu Dương Quân.

Tình hình bây giờ như một thước phim quay chậm, mũi súng của Minh An nhắm trúng vào thái dương tên mặt sẹo, hắn lại cùng Âu Dương Quân hướng súng về nhau. Bên kia, Phong và Vũ đã xử đẹp bọn tép.

- Kết thúc như thế này hay tiếp tục bằng một màn đấu tốc độ bắn?

Giọng anh vẫn thản nhiên.

- Âu Dương Quân, mày đừng đắc ý, súng của tao nhắm thẳng vào tim mày đấy!

Anh tỏ vẻ xem thường lời đe dọa của hắn:

- Vậy thì chúng ta thử xem. Một phát vào tim, một phát vào thái dương hay phát vào mi tâm sẽ đến mục tiêu trước.

12. Chương 12

Một câu thách thức đúng nghĩa được kết thúc bằng nụ cười nửa miệng lộ rõ sự tự tin của Âu Dương Quân. Nụ cười đó đồn ngã không biết bao nhiêu cô gái nhưng lại là sự sỉ nhục đối với kẻ lẩn lộn như tên mặt sẹo. Trong đời, hắn gặp bao đối thủ khó khăn nhưng chưa lần thất bại. Hắn đột nhiên hét lớn rồi chìa súng vào bản thân.

Phụt... Tiếng súng gần gần thanh vang lên trong không gian, máu nhuộm đỏ sàn. Phát súng đó không phải của hắn mà từ súng của Âu Dương Quân. Tên mặt sẹo ôm cánh tay trúng đạn khụy xuống sàn.

Tốc độ đoàn tàu cũng đột nhiên chậm lại.

- Tại sao... tại sao...

Tên mặt sẹo rên rỉ.

Âu Dương Quân chặn lời:

- Cảnh sát sắp đến, hãy thức mắc với họ.

Nói xong, anh thu súng rồi hướng về phía Minh An, nắm tay cô kéo đi.

- Đi thôi.

Bốn người nhảy khỏi tàu thì Phong ra hiệu, đoàn tàu lại tăng tốc.

Bọn họ đi bộ đến đường cái đã có vài chiếc ô tô đen đứng đợi.

- Anh Quân.

Một tên chạy đến cúi đầu chào.

- Các cậu về trước đi!

Quân vẫn nắm tay Minh An dắt đi thẳng đến chiếc ô tô đầu tiên, mặc cho cô cố đẩy tay anh ra.

- Thế nào, muốn tự xuống hay muốn tôi bế cô xuống?

Dương Quân xuống xe, đi sang mở cửa xe cho Minh An. Cô vẫn còn chóng mặt bởi tốc độ lái xe kinh hoàng của anh lại nghe anh nói như thế mới bình tĩnh, nhảy ngay xuống xe, đạp cả vào chân anh.

Cô rú rít xin lỗi.

- Thật xin lỗi! Tôi không cố ý!

Anh không nói gì, đóng cửa xe lại rồi kéo cô vào trong. Minh An chỉ kịp nhìn thoáng xung quanh rồi bước vội theo sải bước dài của anh:

- Đây, đây là bệnh viện mà, anh đưa tôi đến đây làm gì? Đây, Áu Dương Quân, anh...

- Nếu cô muốn cánh tay đó nhiễm trùng rồi cắt bỏ đi thì cứ việc!

Anh cắt lời.

Minh An vẫn ngơ ngác không hiểu anh nói gì thì đột nhiên nhảy dựng.

- Á, máu!

Cô nhìn cánh tay còn lại không bị anh giữ, giật mình hét lớn.

- Có vẻ như cô không thấy đau, sao lại hét lớn vậy chứ? Người ta lại tưởng tôi bắt nạt cô!

Anh bật cười trước thái độ của cô, mà cô chỉ biết trợn trừng khi nghe anh nói.

- Sao không đau chứ! Chắc là bị thương lúc trên tàu, vừa xong thì lại bị anh kéo đi với tốc độ kinh khủng như thế nữa... là anh bắt nạt tôi đúng quá rồi còn gì!

- Nếu là tôi mà chỉ dừng ở mức bắt nạt thôi ư?

Minh An định sẽ tranh thủ cơ hội đổ lỗi cho anh mong có chút bồi thường nhưng cô quên mất anh là ai. Mạng cô anh còn dễ dàng lấy, dùng hai chữ bắt nạt thì chẳng thấm vào đâu. Cuối cùng cô chọn cách im lặng đi theo anh.

Từ lúc rời khỏi bệnh viện, Minh An vẫn chưa nói lời nào.

Đối với người lạnh lùng thì cần phải lạnh lùng hơn. Tuy cô không có ý đó nhưng câu nói đó đúng trong trường hợp này. (cái này là lấy độc trị độc này hehe)

Áu Dương Quân là người mở miệng trước.

- Cô muốn ăn gì?

Minh An đang thẫn thờ nhìn qua cửa sổ, nghe anh nói thì ngạc nhiên quay lại.

- Anh hỏi tôi?

Anh thản nhiên đáp, vẫn là kiểu một câu hỏi trả lời ột câu hỏi.

- Trên xe còn người thứ ba à?

- Hì hì, vậy thì tôi muốn tôm hùm sốt me, bò chua ngọt, gà rán bơ, lẩu tươi sống...

Vẻ mặt hạnh phúc khi đọc ra cả chục món ăn của cô trong chẳng khác gì đứa trẻ sắp được thưởng. Nét mặt vui vẻ này mới hợp với đôi mắt đen và trong của cô.

Quân nhìn nghiêng đôi mắt đó, bất giác cũng cười theo, trong lòng dâng lên một cảm giác lạ.

Anh muốn giữ mãi nụ cười đó! (ồ ồ)

- À, dù sao tôi cũng cảm ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện. Tôi còn không biết mình bị thương, sao anh biết vậy?

- Tôi có mắt mà!

Câu trả lời của anh quá xúc tích, quá chuẩn xác khiến Minh An chẳng còn lời nào để nói.

Trước bàn ăn đầy thức ăn nhưng vẻ mặt của hai người ngồi đối diện thì khác nhau hoàn toàn.

Một gương mặt thể hiện sự sung sướng vô cùng, nhìn chăm chú vào con tôm hùm to tướng nằm ngoan ngoãn trước mặt. Bên kia lại là sự hứng thú, nhìn cô gái đối diện đang ngồi im bất động nhìn con tôm.

Lần này, vẫn là Âu Dương Quân lên tiếng trước.

- Con tôm ấy đẹp lắm sao?

Minh An dời cặp mắt sáng như pha lê từ con tôm với những đường cong tuyệt đẹp sang anh.

Cô cười:

- Không, nó không đẹp bằng anh!

Cô đã bị con tôm to tướng làm đờ đẫn nên mới thực sự hiểu ý anh theo nghĩa đen.

- Cô đang đem tôi ra so sánh với một con tôm? Muốn một ngày đem tôi luộc lên trả thù như thế kia?

Anh cười đầy vẻ nam tính kèm theo lời nói đùa, cứ như con người lạnh lùng thường trưng ra ọi người thấy và anh bây giờ không phải là một. Anh biết cô không có ý đó nhưng vẫn cố ý muốn vạ vạ lời của cô.

- Anh đừng xuyên tạc ý của tôi chứ! Ý tôi là tôi ngắm nó làm gì, ngắm nó chẳng bằng nhìn anh cho rồi. Tôi chỉ là đang suy nghĩ...

- Suy nghĩ điều gì?

Mặc dù không quan tâm đến việc người ngoài nhận xét về ngoại hình, nhưng việc bị mang ra đặt ngang hàng với con tôm khiến anh lần đầu tiên cảm thấy hụt hẫng.

Trong khi đó, Minh An vẫn dào dạt tình yêu với con tôm, mắt cô sáng rỡ.

- Nghĩ rằng nên cắt nó theo chiều ngang hay dọc để có thể cho nó vào bụng một cách nhanh nhất.

- Ha ha... Tôi thấy con tôm này sẽ cảm thấy hạnh phúc lắm!

Âu Dương Quân không nhịn được liền cười lớn, ngã người dựa lưng vào thành ghế.

- Tại sao?

Anh xoay xoay ly rượu vang rồi nhấp nhẹ.

- Vì nó trước khi bị ăn mất còn được cô nhọc lòng suy nghĩ.

- Vậy thì tôi sẽ không phụ lòng nó, cho nó đầu đuôi tái ngộ trong bụng.

Nói xong cô bắt đầu công cuộc xử lý con tôm hùm sốt me đầy hương vị. Một chút chua của me, quyện vào một chút béo thơm của bơ, kết hợp thêm vị cay của ớt và cơ bản là thịt con tôm.

Minh An cứ một miếng lại một miếng còn Quân chỉ biết nhìn cô và cười. Lâu rồi anh không được vui vẻ khi ăn như thế. Nếu không phải là dự những buổi tiệc sang trọng thì cũng là những lúc ăn một mình, thỉnh thoảng mới dùng bữa cùng bọn Phong, Hàn, Vũ. Từ bao giờ mà cuộc sống của anh trở nên đầy mỹ vị và vui vẻ như thế!

Bữa tối kết thúc trong sự vui vẻ, Quân lái xe đưa An đến bờ sông tản bộ.

Công viên bên cạnh bờ sông ban đêm có đủ thành phần từ già đến trẻ dạo chơi. Ánh đèn nhàn nhạt tỏa khắp các thảm cỏ trong công viên cùng những bông hồng hoang rung rinh trong gió. Trong không khí phảng phất một vị thanh của bạc hà. Bên dưới dòng sông lấp lánh ánh ngũ sắc từ đèn hai bên bờ sông khiến không gian trở nên huyền ảo.

Nhưng có vẻ như người nào đó không cảm nhận được, lên tiếng phá vỡ:

- Đã nói là trời đang lạnh vậy mà anh cứ nhất quyết ra đây hóng gió! Tôi không đi nổi nữa đâu.

Minh An phàn nàn, cố chấp đến ngồi lì tại chiếc ghế đá gần đó. Cô nhăn mặt, đến ghế mà cũng lạnh quá vậy? Gió từ sông từng cơn vượt lên mặt khiến cô không kiềm được run nhẹ. Cái này trong lời nói của tên ác ma nào đấy thì chính là: “Ăn sương uống gió tốt cho sức khỏe.”

Thấy bộ dạng đó của cô, Quân đành đi đến ngồi cạnh, khoác chiếc áo dạ đen dài của mình cho cô.

- Anh...

- Đừng có ngạc nhiên, tôi vốn dĩ là một người tốt.

Chưa đợi Minh An nói hết, anh cắt lời.

Trước đôi mắt to tròn trong như pha lê của cô, anh quay mặt hướng ra sông.

Cô bĩu môi:

- Nếu anh là người tốt thì thế giới này quá tốt đẹp rồi! Từ lúc gặp anh tôi toàn gặp vận.

Anh cười, mắt vẫn hướng về xa bên sông:

- Là do cô tự chuốc lấy. Ông trời ưu ái cho cô khả năng, cho cô đôi cánh để bay. Vậy mà thế giới rộng lớn cô không đi, lại bay đến chỗ tôi. Không phải sao?

Anh nhìn cô với vẻ hứng thú của sư tử bắt được mồi.

- Tôi hối hận rồi, tôi muốn bay.

Cô nhanh chóng chớp cơ hội từ lời nói của anh.

- Muộn rồi!

- Muộn gì chứ?

- Tôi đã chặt gãy đôi cánh đó, để cô mãi mãi không bay đi mất!

13. Chương 13

- A A A...

Hai giờ sáng, Minh An kéo chăn phủ qua đầu. Dù đã đếm đến con cừu thứ n mà cô vẫn không thể chợp mắt.

- Ác quỷ, ác quỷ, hẳn ta đúng là ác quỷ mà!

Cô bực mình ngồi bật dậy.

Cả buổi tối, nụ cười tà mị đầy vẻ nam tính đó cứ quẩn quanh trong đầu cô, nụ cười lúc anh nói đã bẻ đôi cánh của cô.

- Chặt, chặt cái đầu anh. Không có cánh thì tôi đi bộ, nhất định tôi sẽ thoát được.

Cô vò vò cái gối tội nghiệp rồi ném nó đến một góc tường. Cô mạnh mẽ nằm xuống giường, lại kéo chăn phủ lên mặt.

Sáng sớm, vừa thấy cô bước xuống sảnh, Phong cười ngặt.

- Minh An, cô định đầu quân vào đoàn xiếc đấy à? Gấu trúc thời nay thuộc loại hàng hiếm đấy. Không chừng còn được người ta mang về viện nghiên cứu. Ha ha...

Hàn và Vũ cũng quay lại chiêm ngưỡng động vật quý hiếm mà Phong vừa nói, không tránh khỏi ôm bụng cười.

Vũ hòa theo:

- Hay đây là cách make up mới của mùa này? Cậu nói phải không, Hàn!

Kể kiệm lời nhất cũng lên tiếng bình luận về tác phẩm nghệ thuật sống trước mặt:

- Thịt hun khói.

Hàn đúng là Hàn, đã nói là khiến người khác điêu đứng. Cả bọn lại được phen cười rầm rộ.

- Có anh mới là thịt hun khói, cả nhà các anh đều là thịt hun khói.

Minh An giận nóng cả người găm lên, luôn tiện âm thầm hỏi thăm gia đình mười đời nhà họ Âu Dương. Họ đáng được hỏi thăm vì đã sinh ra tên ác nhân hại người này, khiến cô ban ngày gặp nguy hiểm, ban đêm mất ngủ đến mức hai mắt thâm quầng, bây giờ còn bị mấy tên này trêu chọc.

Cô hậm hực định quay lại phòng thì Âu Dương Quân bước xuống. Cô tặng anh một ánh mắt sắc hơn dao, chỉ hận không thể một phát xóa bỏ nụ cười mỉm trên mặt anh lúc này.

- Cười, cười cái gì chứ? Chưa bao giờ thấy mỹ nhân sao?

Cô bỏ về phòng, không quên khuyến mãi thêm cho anh một cú đá vào chân.

Anh cười khoái trá nhìn theo hướng cô. Bây giờ gan của cô cũng lớn lắm, dám đá cả anh, lúc nào đó anh phải dạy dỗ lại phép tắc cho cô mới được.

- Ha ha, thật là buồn cười mà!

Vũ vẫn chưa kiềm chế được cười vật vã. Không khí buổi sáng nhờ vậy mà trở nên thoải mái hơn.

Minh An soi mình trong gương, lấy tay sờ sờ vàng mắt quầng thâm.

Âu Dương Quân cùng Hàn đã đến công ty, hình như có cuộc họp quan trọng nào đấy. Phong và Vũ cũng mỗi người một việc.

Vì đôi mắt gấu trúc này nên hôm nay cô xem như được nghỉ phép. Cô xoay người tránh đau lòng khi nhìn gương mặt mình rồi nằm xuống giường bỏ mặt tất cả mà đánh một giấc.

Khi Minh An thức dậy đã là trời chiều. Ánh nắng vàng ươm áp còn sót lại của một buổi chiều cuối đông nhảy múa trên mi mắt cô.

Cô chưa quen sáng nên nheo nheo mắt nhìn đồng hồ. Ngủ cả một ngày nên bây giờ bụng cô lên tiếng biểu tình. Nhưng giờ này chắc nhà bếp vẫn chưa có cơm tối.

Cô điệu bộ của con mèo lười nhác vươn thở, ngáp dài rồi đẩy chăn sang một bên đi thẳng vào nhà tắm. Sau một giấc ngủ say, vết quầng thâm trên mắt đã mờ hẳn. Minh An khoác chiếc áo da ấm sục vào người rồi quyết định ra ngoài ăn.

Giờ tan tầm, xe cô tấp nập nên đường bị tắc ùn thành một dải dài ngoằng.

Minh An nhăn nhó, cứ thế này thì chưa đến quán ăn, bụng cô đã dính cả vào lưng.

Cô trả tiền taxi và dứt khoát thân chinh đi bộ.

Tia nắng cuối cùng của ngày đã tắt nhường chỗ àn đêm bắt đầu ủa về. Những cơn gió ập đến khiến cô lạnh buốt co người dưới lớp áo. Những bông hoa ngũ sắc trong công viên biểu hiện ủ rũ chống lại cái rét, cây cối cũng trơ trụi chẳng còn chiếc lá. Không gian ngập tràn sắc xám lạnh lẽo.

Minh An thất thần nhìn cảnh vật mà không phát hiện rằng đằng sau có người đi theo.

Vốn là người yêu tiền nên cô vào một quán bình dân gọi đồ ăn. Thức ăn ở đây vừa sạch sẽ vừa rẻ, lại còn nhiều. Thấy và chủ mang thức ăn đến, miệng cô đã muốn cười ngoác đến tai. (sạch đc k má)

Chẳng thể so được với mấy con tôm hùm trong nhà hàng lớn nhưng với con đẻ nuôi như cô thì nhiều đây đã quá đủ. Sau một hồi ngấu nghiến, cô xoa xoa cái bụng đã căng tròn, thanh toán tiền rồi vui vẻ dạo bộ.

Trên đường vắng tanh, cô bây giờ mới phát giác mình bị theo dõi.

Tuy nhiên, cô vẫn bình thản đi bộ, giọng điệu mang tính an ủi.

- Thật ngại quá, tôi đã không biết các người đi theo từ sớm. Nếu biết thì lúc này đã mời các người vào cùng dùng bữa rồi. Trời lạnh thế này mà đứng bên ngoài nhìn người khác ăn quả thật khó chịu!

Mấy tên đi theo biết mình đã bị phát hiện thì nhảy bổ ra chặn đường cô.

Cô đứng yên đưa mắt linh động nhìn xung quanh, chỉ có bốn tên.

- Tôi có thể giúp gì cho các anh?

Minh An vẫn giữ bộ dạng bình thản.

- Chúng tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi!

Một tên nữa từ đâu xuất hiện.

- Anh cứ nói!

Tên đó tiến lại gần nhưng hấn đứng ngược ánh sáng đèn đường nên cô không nhìn rõ mặt.

- Nghe nói cô là người phụ nữ của Âu Dương Quân?

Cô cười lớn tiếng như thể đang được nghe kể chuyện cười.

- Tôi không biết là anh nghe ai nói nhưng tôi nghĩ là anh bị lừa rồi. Chẳng lẽ kẻ nói với anh điều này không nói rằng Âu Dương Quân là người lạnh lùng ở mức độ nào sao?

Tên đó nghe vậy thì im lặng, hấn đương nhiên biết điều đó. Nhưng gần đây có tin đồn rằng bên cạnh Âu Dương Quân xuất hiện một đứa con gái, dù sao thì đây có thể là điểm yếu của anh ta nên không thể bỏ qua.

- Nếu các anh muốn bắt tôi để uy hiếp anh ta thì quả là sai lầm rồi.

Cô nhẹ nhàng quay lưng định chuồn lẹ nhưng bị cánh tay tên đó cản lại.

- Có uy hiếp được hay không thì phải thử mới biết. Đưa cô ta đi!

Hấn quay qua nói với bọn đàn em, bọn chúng liền xông lên. Minh An một chọi bốn xử đẹp, lại quay qua đối phó với tên vừa nói chuyện với cô. Hấn có vẻ là kẻ có khả năng nhất trong cả bọn.

Hấn cười:

- Âu Dương Quân đúng là kẻ đáng nể, ngay cả người phụ nữ của hấn cũng là hàng cực phẩm. Bọn ta đã đánh giá thấp cô.

Minh An một cước đá vào bả vai hấn, lên tiếng phản bác:

- Đã bảo là tôi không phải! Tôi chỉ là thuộc hạ của anh ta thôi, mà bên cạnh anh ta có bao nhiêu là thuộc hạ chứ, sao lại cứ nhằm vào tôi?

Tình hình nếu tiếp tục sẽ không có lợi cho cô nên nhân lúc hấn lùi lại tránh cú đá của mình, cô thu chân nhanh chóng quay người chạy. Ba mươi sáu kế (hay 72 kế ý nhờ) vẫn là tẩu vi thượng sách. Phía sau, hấn hô hoán bọn đàn em đang nằm bẹp giữa đường đuổi theo.

Thật là người tính không bằng trời tính, trên con đường vắng tanh cô lại bắt gặp một đám trẻ con đứng tụ tập chơi giữa đường.

Cô sợ bọn phía sau nếu chạy đến đây sẽ làm bị thương mấy đứa trẻ này nên chạy vòng sang đường khác. Nghe thấy tiếng bước chân của bọn đuổi theo đã đến gần, cô liền tăng tốc, phát huy khả năng chạy tốc độ của mình.

Chạy được một đoạn, cô đột nhiên dừng lại.

Ngõ cụt!

Không biết hôm nay cô bước chân trái hay chân phải ra khỏi cửa mà gặp vận đến thế. Đang định quay lại chạy theo hướng khác thì đã thấy bọn đuổi theo hớn hể thở dốc đứng chặn đường lui.

Cô bị bao vây bốn phía.

Sau vài giây lấy lại hơi thở, tên đứng đầu tiến tới ra chiêu hòng tóm lấy cô.

Cô xoay người, bắt trúng tay hấn. Vừa lúc đó, gương mặt hấn biến đổi sang vẻ sợ hãi:

- Ấu... Ấu Dương Quân!

Cô thả lỏng lực ở cánh tay, quay đầu nhìn.

Nhưng...

Chỉ là con đường nhỏ vắng tanh đầy gió không bóng người.

Hấn lừa cô!

Vừa phát hiện mình bị lừa, Minh An nhanh chóng xoay người lại đã bị hấn nhân cơ hội lật ngược tình thế.

- Hừ, chỉ nghe đến tên đã ngay lập tức nhìn theo, còn nói không phải người của Ấu Dương Quân!

Nghe giọng điệu mỉa mai của hấn, cô không khỏi tức giận, định mạnh tay hơn đã bị hấn chụp thuốc mê lên mũi. Cô nhanh chóng hất cánh tay cầm chiếc khăn tẩm thuốc của hấn ra nhưng hơi thuốc đã xộc đến trung ương thần kinh.

Thật buồn ngủ!

Tay chân cô mềm nhũn không còn lực, chỉ muốn ngã xuống. Cô cuộn tròn bàn tay, muốn dùng móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay để lấy lại tỉnh táo. Nhưng sức không còn đủ mạnh, liền ngã xuống mặt đường lạnh lẽo.

Cùng thời điểm đó tại căn biệt thự rộng lớn của Ấu Dương Quân, gương mặt vốn băng lạnh nay còn tăng thêm vài phần u ám khiến ai cũng cẩn trọng nhất cử nhất động.

- Này, Minh An, cô đang ở đâu mau trả lời đi!

Trong sảnh, Phong đi đi lại lại, liên lạc với Minh An thông qua thiết bị liên lạc trên tai nhưng không hề có tín hiệu. Gọi qua di động thì phát hiện cô để nó ở nhà.

- Dùng thiết bị định vị tìm cô ta.

Câu nói mang hơi lạnh của Ấu Dương Quân khiến mọi người nổi cả da gà.

Hàn mở mấy tính rồi thao tác trên đó. Thiết bị liên lạc trên tai mỗi người có gắn chip định vị, thế nên không cần nhiều thời gian, Hàn đã tìm ra địa điểm. Tuy nhiên, khi cho người đến đó thì chỉ thấy nó nằm một mình bên góc đường vắng. Phong nhặt lên quan sát một hồi rồi báo về cho Ấu Dương Quân.

- Anh Quân, cô ta làm rơi nó bên đường. Qua quan sát, có lẽ cô ta đã ẩu đả với ai đó. Theo tìm hiểu một đám trẻ gần đó thì biết cách đây không lâu có một cô gái chạy rất nhanh đến chỗ bọn nó đang chơi rồi lại chạy ngược vòng sang đường khác. Sau khi cô ta chạy đi thì có bốn năm người đàn ông đuổi theo...

Nhận được tin từ Phong, Âu Dương Quân đứng dậy, đôi mày dài nhíu lại. Không ai đoán được là anh đang suy nghĩ hay lo lắng.

Đột nhiên anh lên tiếng:

- Trần An, liên lạc với ông ta!

14. Chương 14

- Trần An? Là người đại diện hôm nay trong cuộc đấu thầu không kí được hợp đồng với chúng ta sao?

Hàn ngạc nhiên.

Nhìn thấy Âu Dương Quân không trả lời tức là xác nhận, anh liền thực hiện cuộc gọi, đồng thời chuyển chế độ loa ngoài.

Đại sảnh rộng im phắc, chỉ có tiếng chờ của điện thoại vang lên từng hồi.

Sau vài hồi chuông thì bên kia nhấc máy, truyền đến một tràng cười nhẹ.

“Chủ tịch Âu, anh đã suy nghĩ rồi à? Chuyện hợp đồng...”

- Người đâu?

Lời của Âu Dương Quân lạnh ngắt cắt ngang lời của người tên Trần An bên kia điện thoại.

“Ha ha... Chủ tịch Âu quả nhiên tinh tường, không ngờ người mới đưa đến đây không lâu đã bị phát hiện. Tốt thôi, tôi cũng định gọi cho anh. Chúng ta sẽ gặp mặt để bàn bạc lại chứ?”

Nụ cười nửa miệng vẽ nên trên mặt sự xem thường của anh đối với lời nói của Trần An.

- Ông đang uy hiếp tôi bằng cách ấu trĩ này?

Đầu dây bên kia im lặng.

Anh lại tiếp:

- Ông nghĩ trong tay ông đang cầm con bài nào mà lại dám đặt cược lớn như thế? Hay để rồi công khai đối đầu và chấp nhận hậu quả?

Lời nói mạnh mẽ cùng một loạt câu hỏi anh đưa ra khiến ông ta dao động.

Ông ta thật cũng không biết tại sao mình lại cả gan làm chuyện này, bắt cóc người của Âu Dương Quân xưa nay chưa ai dám. Nhưng hợp đồng này rất quan trọng đối với ông ta, nếu không kí được thì công ty ông ta sẽ tuyệt dốc không phanh.

Dù sao đã đâm lao thì theo lao, phải thử tìm vận may trong lần này.

“Tôi sẽ đợi đến sáng mai. Nếu chủ tịch Âu vẫn không suy nghĩ lại thì tôi đành nào cũng chết, tôi sẽ kéo thêm cô ta xuống dưới đó làm bạn.”

- Vậy trên đường xuống đó, thuộc hạ của tôi nhờ ông chăm sóc rồi!

“Anh...”

“Pip...pip...pip...”

Không đợi ông ta nói hết, Âu Dương Quân thả tay tắt máy rồi quay sang phân phó với Vũ.

- Cho dù lật tung cả thành phố cũng phải tìm ra cô ta trước khi trời sáng.

Vũ gật đầu rồi gọi người bắt đầu kế hoạch tìm người trong đêm.

Hết tác dụng của thuốc, Minh An tỉnh dần.

Cô cự quây thì phát hiện hai tay đang bị trói ra đằng sau và buộc vào ghế. Cô lắc đầu thật mạnh để lấy lại tỉnh táo.

Sau khi bị bọn chúng cho ngủ phải thuốc mê, cô bất tỉnh rồi bị đưa đến căn phòng này. Cạnh cô bây giờ có hai tên canh gác, khi thấy cô tỉnh thì có một kẻ chạy đi, có lẽ là báo tin.

Cô nhìn quanh. Căn phòng chỉ cỡ ba chục mét vuông được chiếu sáng bởi ngọn đèn vàng lu mờ. Xung quanh tường rêu nổi dày từng vạt, hẳn là một căn nhà bỏ hoang.

Cô bắt đầu suy nghĩ về lí do mình bị bắt. Nếu không phải nguồn gốc liên quan đến Âu Dương Quân thì cô không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Cô thầm rửa anh cả chục lần.

Không biết kiếp trước có phải cô nợ gì anh không mà từ khi gặp anh, cô không ngày nào yên ổn.

Cô vẫn đang thất thần thì cánh cửa cũ kĩ kêu kẹ kệt, một người đàn ông trung niên tầm năm mươi tuổi bước vào, đằng sau có vài tên đi theo.

- Tôi không có người thân giàu có hay làm quan chức nên chắc không thể giúp được gì cho ngài rồi!

Trần An chưa kịp mở lời đã bị cô chặn họng.

Nhìn nụ cười mang phần rạng rỡ không có lấy nét sợ hãi nào của cô trong hoàn cảnh này khiến ông ta không khỏi ngạc nhiên.

Lúc sau, ông ta mới định thần xác định mình phải làm gì.

- Cô là gì của Âu Dương Quân?

- Tôi sao? Tôi chẳng là gì với anh ta cả, đơn giản chỉ là anh ta trả lương thì tôi theo thôi.

Cô là người thông minh, nhìn qua đã biết biết tên này dùng mình để trao đổi với Âu Dương Quân điều gì đó. Đừng nói bây giờ cô đúng thật không là gì với anh ta mà cho dù có là gì thì cô cũng không ngốc mà thừa nhận. Không biết tên này đòi hỏi điều gì nhưng theo cô biết về Quân thì hẳn là anh không bao giờ chấp nhận bị uy hiếp.

Nếu thế thì cái mạng nhỏ của cô tiêu rồi, phải tự cứu bản thân thôi.

- Không phải ông nghĩ bắt tôi thì ông có thể đạt được mục đích đấy chứ! Bên cạnh anh ta thiếu gì thuộc hạ và nhân viên, sao ông có thể tùy ý bắt một người như tôi làm con tin. Thiếu đi một người đối với anh ta thì không là gì cả đâu.

Thấy ông ta có vẻ hoang mang, Minh An lại bồi thêm.

- Hơn nữa, ông không nghe người ta nói gì sao? Âu Dương Quân là một tên máu lạnh, còn là một đại ca xã hội đen ẩn mình, anh ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp. Vì vậy, anh ta nhất định sẽ sử dụng nhiều thủ đoạn khiến kẻ uy hiếp anh ta sống không bằng chết.

Nhận thấy dường như người trước mặt đã bị những lời mình nói làm cho xoàng ốc, Minh An nhẹ giọng:

- Hay là thế này, ông thả tôi ra, tôi sẽ về nói với Âu Dương Quân đây chỉ là hiểu lầm. Mọi việc cứ từ từ giải quyết, không cần ép nhau đến bước đường cùng.

Ông ta tức giận, trừng mắt nhìn cô:

- Hừ, không có chuyện dễ thế đâu! Ta đã cười lên lưng cộp rồi không thể xuống được nữa. Nếu hẳn ta không chịu điều kiện của ta thì cô sẽ không thấy mặt trời nữa.

Nói xong, Trần An quay lại bảo bọn đàn em:

- Mau, cho cô ta thuốc mê đi.

Đã biết Âu Dương Quân là cộc sao còn dám leo lên để bây giờ kéo cô vạ lây.

Minh An thăm mắng lão già trước mặt là đồ ngốc.

Khi bọn tay chân của ông ta đến gần, cô thẳng chân đá vào hạ bộ tên đi trước đang cầm khăn tắm thuốc khiến hắn lảo quay xuống đất. Cô đứng dậy mang theo chiếc ghế bị cột vào tay.

- Thật chẳng trách loại người như các ông không thể thắng nổi Âu Dương Quân! Đã trói người thì phải trói cả tay lẫn chân, chỉ trói tay thôi lại còn buộc vào ghế chân ngắn, thật là, cái này cũng cần phải dạy nữa sao?

Tên Trần An há hốc mồm nhìn cô lần lượt dùng chân đá ngã người của hắn. Sau lưng cô là chiếc ghế nên chỉ cần cô xoay người, những kẻ ở gần đều bị chân ghế đánh vào tay, bụng, ngực...

Nhưng vẫn là người tính không bằng trời tính, từ bên ngoài xuất hiện thêm rất nhiều người của bọn chúng.

Cô cứ nghĩ là chỉ có vài tên giặc cỏ ở trong này nên mới sớm như vậy ra tay, biết đông như thế thì cô đã không mạnh động.

Vậy là cuối cùng cô vẫn bị bắt lại và cho ngủ thuốc mê.

Lần này thì để giữ ĩnh tĩnh tảo hơn, cô cố hạn chế hít thở khi bị chiếc khăn bị chặt vào mũi. Mặt khác lại dùng răng cắn vào lưỡi cho đến khi có vị tanh của máu lan trong khoang miệng.

Khi đầu óc vẫn chưa mụ mị đi vì thuốc, cô thắc mắc vì sao ở đây lại đông người như thế. Nếu canh giữ cô thì không cần phải đến mức đó.

Hay là... bọn chúng hẹn Âu Dương Quân đến đây?

Tuy phần lí trí còn sót lại nhắc nhở cô rằng anh là người vô tình, sẽ không vì cô mà thỏa hiệp, nhưng sâu trong lòng cô vẫn mong anh xuất hiện.

Âu Dương Quân, anh có đến không?

Trước khi cô hoàn toàn lịm đi thì bỗng nghe thấy có tiếng va chạm thật mạnh phát ra từ phía cửa. Cánh cửa sắt vốn bị thời gian bào mòn lại chịu một lực lớn khiến nó gãy đôi và bật ra khỏi bản lề.

Trong vô thức cô nghe thấy có tiếng người gọi mình nhưng không đủ khả năng phân tích xem giọng nói là của ai. Cô muốn mở mắt nhưng đôi mắt như có tảng đá nặng đè lên, không chịu dịch chuyển. Đôi tai cô cố gắng lắm mới lớt được một câu nói làm rung mành nhĩ. Một giọng nói quỵn theo chất lạnh như băng ngàn năm trên núi.

- Đẳng nào cũng chết ư? Vậy sao không dùng cái đầu đó để suy nghĩ xem nên chết theo cách nào cho nhẹ nhàng?

15. Chương 15

Minh An nằm trên chiếc giường rộng rãi, đắp lên người chiếc chăn mềm mại ấm áp.

Bác sĩ vừa rời khỏi, ông bảo chỉ là do cô hít phải thuốc mê quá nhiều nên mới ngủ sâu. Nghe được câu nói đó, đôi mày dài rậm của Âu Dương Quân mới từ từ giãn ra.

Phong đi tiễn vị bác sĩ, Vũ cũng lấy cớ khỏi phòng, để lại Quân ngồi trông Minh An.

Sau sự việc đêm qua, bọn họ ai cũng ít nhiều hiểu sự quan tâm của anh đối với cô. Một Âu Dương Quân lạnh lùng không bao giờ thể hiện suy nghĩ hay cảm xúc trên mặt cũng chưa bao giờ đến gần phụ nữ mà tối qua đã đích thân bế một cô gái suốt từ khi tìm được cô trong căn nhà hoang đổ nát với gương mặt lộ rõ sự lo lắng.

Vũ vừa cười vừa nhẹ nhàng đóng cửa:

- Minh An, cô lợi hại lắm!

Trong phòng, Quân thần thờ ngấm gương mặt bình yên đang ngủ. Hàng lông mi dài khép lại, che giấu đôi mắt linh lợi giảo hoạt.

Hôm qua, lúc anh đập nát cánh cửa sắt bước vào, đập thẳng vào mắt anh đầu tiên là hình ảnh Minh An như con chim bé nhỏ, yếu ớt không sức sống. Cô bị trói ngồi trên ghế, đầu gục xuống. Cảm giác phần nộ và thương xót dâng đến đỉnh điểm, chỉ muốn ngay tức khắc bẻ gãy cánh tay đang cầm dao đặt trên cổ cô.

Lúc chạm đến thân người mềm nhũn, anh vội nâng mặt cô lên. Vết máu đỏ chảy dài trên khóe môi anh trào khiến anh thật nhức mắt.

Thương trường đấu đá và cuộc sống tàn nhẫn đã tôi luyện anh trở nên chai sạn với những cảm xúc. Vậy mà một cô gái bé nhỏ như cô đã khiến tất cả chúng sống lại, từng cảm xúc một. Lòng anh lại mạnh mẽ trào dâng một cảm giác muốn bảo vệ...

Khi Minh An tỉnh dậy, mặt trời đã treo trên đỉnh từ bao giờ.

Cô dụi dụi mắt, mơ hồ nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Cô giật mình nhìn quanh. Đây chẳng phải phòng của cô sao? Cô về đây bằng cách nào chứ, hay đây là cô đang nằm mơ?

Hồi sau, khi đầu óc tỉnh hẳn, cô mới phát hiện.

- Âu Dương Quân, anh ta đã đến sao?

- Đúng thế, anh ấy đã đích thân vác xác cô về đây!

Vũ bất ngờ xuất hiện từ sau cánh cửa, trả lời câu hỏi của cô.

Thấy cô vẫn đang ngơ ngác, anh cười.

- Cả đêm hôm qua anh ấy không ngủ, nhặt xác cô về lại ngồi trông. Anh ấy vừa mới về phòng nghỉ ngơi.

- Thật ư? Anh ta chấp nhận trao đổi gì đó với tên ấy à?

Vũ đến gần, vò vò đầu cô khiến mái tóc chưa chải rối tung một mảng.

- Cô nghĩ anh Quân là ai hả? Tên đó muốn đổi liên đổi được sao? Cũng không xem người hấn động vào là ai!

An bực mình vì bị vò đầu, cô giơ tay hất tay Vũ ra.

- Thế tên đó bây giờ thế nào?

- Cô không phải thông minh lắm à? Hay bị ngủ thuốc mê đến lú lẫn đầu óc rồi, sao không tự mình suy nghĩ lấy?

- Anh đừng dài dòng, nói tôi nghe đi!

Minh An lại giả trò dụ dỗ, trưng ra vẻ mặt đáng thương.

Vũ biết tổng mấy trò vặt của cô nhưng cũng vui vẻ giải đáp:

- Đại khái thì... hấn tiêu rồi!

Vũ lấp lửng trả lời với giọng điệu như mang tính cảm thông, muốn trêu chọc khiến cô tò mò.

- Dùng đầu gối suy nghĩ thì tôi cũng biết điều đó mà, đụng vào Quân thì sao được yên.

Thấy Vũ vẫn cười cười, không có ý định nói tiếp, cô tăng lớn âm lượng.

- Này, anh không định nói chi tiết cho tôi à?

- Chỉ trong một đêm, Trần An đã trở thành kẻ trắng tay khuyh gia bại sản, nợ nần chồng chất. Bao nhiêu bí mật đen tối của công ty ông ta đều được công khai, trong đó có cả việc trốn thuế và rút tiền công quỹ đến hàng tỉ đồng. Sau khi tin đó được truyền hình cho lên sóng sáng nay, ông ta đã bỏ trốn chạy tội. Bên

cảnh sát đã cho phát lệnh tìm kiếm. Và bây giờ, tôi nhận được tin ông ta nhảy sông tự tử với cánh tay bên phải đã bị gãy.

Vũ dừng lại nhìn Minh An.

- Cô còn muốn biết gì nữa?

Minh An lạnh người khi nghe Vũ kể lại, nhưng nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường.

- Thật thê thảm đến mức đó sao? Cũng tại ông ta cố chấp không chịu nghe lời tôi. Tôi đã bảo mình chỉ là con chốt trong bàn cờ của Âu Dương Quân rồi mà ông ta không chịu nghe. Bây giờ thì thành ra hại người hại mình.

Minh An lại tiếp lời :

- Nhưng sao ông ta nhảy sông mà lại bị gãy tay?

- Cánh tay đó tối qua đã cầm dao đặt lên cổ của cô và bị anh Quân một phát dứt khoát bẻ gãy. Thôi được rồi, tôi sang xem cô đã tỉnh chưa mà nhắc nhở cô từ nay đi đâu thì cũng nên cẩn thận, không phải lúc nào cũng may mắn như lần này đâu. Tôi về ngủ tiếp đây, tối qua tìm cô cả đêm, chỉ mới chớp mắt được một lúc.

Vũ vươn vai ngáp dài rồi quay lưng bỏ đi. Anh vừa đến cửa thì nghe tiếng Minh An đằng sau:

- Cảm ơn!

Vũ mở cửa, quay lại cười với cô:

- Đi mà cảm ơn anh Quân ấy!

Minh An gõ cửa nhưng bên trong không có tiếng đáp trả. Cô rón rén mở cửa.

Sau cuộc nói chuyện với Vũ, Minh An làm theo lời anh, nhảy xuống giường đi tìm Âu Dương Quân nói lời cảm ơn.

Để tỏ lòng thành, cô xuống bếp định mang trái cây lên cho anh nhưng nghe đầu bếp nói anh vẫn chưa ăn gì từ tối qua nên quyết định cùng đầu bếp làm bữa trưa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, cô mang thức ăn tiến vào.

Âu Dương Quân đang nằm yên trên chiếc giường ngủ rộng lớn bằng gỗ.

Đổi lại vai trò lúc sáng sớm anh ngắm cô ngủ, bây giờ lại thành ra cô bê khay thức ăn thơm lừng đứng bất động nhìn anh.

Đây là lần đầu cô nhìn kĩ những đường nét trên gương mặt anh ở cự li gần thế này. Đôi mày dài rậm thể hiện chủ nhân của nó là một người bản lĩnh. Gương mặt góc cạnh nam tính toát lên vẻ đẹp trai nhưng lạnh lùng.

Ánh nắng xuyên qua tấm kính trong suốt, vài tia nắng nghịch ngợm bay nhảy trên sống mũi cao của anh.

Anh nằm như thế này tuy bớt đi vẻ lạnh lùng hằng ngày nhưng đôi mắt có hồn sâu thẳm không đáy, luôn phẳng lặng như mặt hồ mùa thu lại không mở.

- Dù tôi có điển trai thì cô cũng đừng nhìn nữa, mặt tôi sắp bị cô nhìn đến thủng vài lỗ rồi!

Đang ngẩn ngơ liên tưởng đến đôi mắt thường ngày của anh thì anh đột nhiên lên tiếng khiến cô giật bắn người.

Bị bắt quả tang tại trận, mặt cô nóng ran nhưng lời nói không hề có chút ngượng ngập nào.

- Anh không mở mắt, sao biết là tôi đang nhìn anh chứ? Anh cũng quá tự tin về bản thân rồi!

Quân lúc này mới từ từ hé mắt nhìn cô rồi nghiêng mình chống đầu bằng cánh tay.

anh triệt để hiểu rõ đặc điểm của bản thân, bao gồm việc biết lợi dụng lợi thế từ nụ cười của mình để mê hoặc, đe dọa hay thách thức khiến đối phương khiếp sợ.

Lúc này đây, anh lại đang sử dụng nó để nhìn cô.

- Nếu ngủ say đến mức có người mang theo khay thức ăn bốc mùi thơm ngào ngạt hiên ngang đi vào mà không hay biết thì tôi đã không còn mạng nằm ở đây. Cô vào phòng lâu như thế nhưng không di chuyển hẳn là đang chăm chú vào vật gì. Mà trong phòng này, ngoài tôi ra thì chẳng còn thứ gì có thể lôi kéo được đôi mắt cô!

Bị nói trúng tim đen, Minh An không biết dùng lời lẽ nào để phản bác. Cô im lặng một lúc lại lên tiếng.

- Không biết những kẻ muốn anh biến mất ngoài kia khi biết đằng sau con người nhất nhất lạnh lùng mà họ thường thấy lại là một kẻ sùng bái bản thân như này thì sẽ có biểu cảm như thế nào?

- Hoặc là trở thành thuộc hạ của tôi hoặc là biến mất!

Anh trả lời.

- Được rồi, tôi nói không lại anh. Đây là bữa trưa tôi chuẩn bị cho anh xem như lời cảm ơn anh đã vác cái mạng nhỏ này về.

Minh An biết mình đâu khẩu không bằng anh liền chuyển chủ đề.

Cô đưa khay thức ăn đến trước mặt anh nhưng anh chỉ nhìn nó hồi lâu mà không có phản ứng.

- Không có độc đâu, tôi cùng nhà bếp của anh làm nên anh có thể yên tâm!

Âu Dương Quân vẫn không có dấu hiệu muốn ngồi dậy, mắt anh chuyển từ khay thức ăn sang cô. Ánh mắt đó chẳng mang ý nghĩa gì hết nhưng anh biết rằng ở vị trí của cô thì cô sẽ nghĩ đó là sự nghi ngờ. Anh cố ý giăng ra một cái lưới đơn giản và cô sẽ tự chui vào.

Quả nhiên, cô lên tiếng:

- Được rồi, tôi sẽ cùng ăn với anh là được chứ gì! Tôi đi lấy thêm bát đũa, nếu anh vẫn không muốn ăn thì tôi sẽ xử hết, xem như tự ăn mừng vì bản thân vừa thoát ải.

Nói xong, Minh An đặt khay thức ăn lên bàn rồi ngoảnh mặt đi, bỏ lơ nụ cười mang mùi phần thích thú đằng sau.

16. Chương 16

Mặt trăng vừa lên, không khí lạnh hẳn. Minh An đang ngắm sao ngoài ban công cũng miễn cưỡng vào trong phòng khoác thêm áo. Cô đến đây đã một thời gian, tuy không quá dài nhưng trải qua nhiều sự việc đáng nhớ.

Đang thần thờ nhìn sao đang lấp lánh, cô bỗng nhớ đến cây bút cắt kim loại đã bỏ lại trên toa tàu lúc trước liền xoay người xuống sảnh tìm Hàn để lấy cây khác. Chưa bước đến cầu thang, Minh An đã gặp Hàn đang vội vã đi ngược lại. Cô hỏi:

- Có việc gì sao?

Hàn chỉ ừ nhẹ rồi tiếp tục hướng về phòng Âu Dương Quân.

Minh An bước đến ngồi xuống ghế sofa, quan sát nét mặt cũng không mấy sáng sủa của Phong và Vũ.

- Trời sắp hay sao mà các anh lại lo lắng thế?

- Trời sắp thì tôi đã chống dậy, nhưng hệ thống máy tính lưu tài liệu quan trọng bị hỏng dẫn đến có nguy cơ bị mất hết thông tin thì thật là... Nếu có Nhật ở đây...

- Phong, thôi đi!

Phong chưa nói hết câu đã bị Vũ cắt ngang. Theo ánh mắt của Vũ, anh quay lại phát hiện Quân đã đứng phía sau. Sắc mặt Âu Dương Quân lúc vừa xuống đã u ám, nay lại càng tối hơn.

Ánh mắt lạnh lẽo đến cùng cực khiến không khí xung quanh như đóng băng. Minh An cũng bất giác sởn gai ốc nhìn sang Phong. Tuy không biết nói sai ở đâu nhưng tai hại cũng tại tên này vừa phát ngôn.

Bên này gương mặt của Phong cũng không ngừng biến đổi từ tái xanh đến trắng bệch.

Không gian bây giờ đứng lặng như cảnh quay chậm trong những bộ phim truyền hình, không ai dám cử động cũng như lên tiếng, đến cả hơi thở Minh An cũng cố gắng hạ nhẹ đến mức tối thiểu.

- Anh Quân, tình hình bây giờ rất gấp...

Cuối cùng thì cũng có người dũng cảm phá vỡ không khí căng thẳng khủng khiếp này. Hàn lên tiếng như mở đường cho những người còn lại. Nhìn nắm đấm tay của Âu Dương Quân dần dần nới lỏng, mọi người mới thở ra nhẹ nhõm.

- Nói đi.

Hàn hiểu ý, liền tranh thủ luôn cơ hội xóa dấu vết tình hình vừa nãy, một mạch nói:

- Hệ thống bảo mật những thông tin quan trọng của chúng ta bị virus xâm nhập. Một số tài liệu đã mất, những bản kế hoạch, thông tin bất động sản... đều có khả năng tiếp tục bị xóa. Tôi đã cố gắng thiết lập chương trình ngăn chặn nhưng có lẽ sẽ không giữ được lâu. Bây giờ cũng không thể đăng nhập vào được. Những tài liệu đó tuy không thể bị đánh cắp nhưng nếu mất đi thì chúng ta sẽ gặp rất nhiều vấn đề.

- Không còn cách nào sao?

Minh An thắc mắc.

- Tôi đã cho tìm những người chuyên nghiệp về tin học. Nhưng trong này toàn bộ đều là tài liệu quan trọng, chỉ sợ không đảm bảo an toàn. Những tài liệu đó, ngoài Hàn và anh Quân ra thì chưa ai được xem qua!

Vũ nói.

Đại sảnh rộng lớn lại chìm vào yên lặng.

Tin học? Máy tính? Vậy thì...

- Minh An, cô có cách sao?

Thấy Minh An nét mặt phân vân, Phong lên tiếng.

An ngược lên, cô lại được dịp hết hồn, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía cô.

- Tôi thì không thể nhưng tôi biết có người giúp được, chỉ là...

Cô ngáp ngừng đưa mắt về phía Âu Dương Quân cũng bất gặp anh đang kiên định nhìn cô. Anh ta tuy thường khiến cô khốn đốn nhưng cũng đã vừa cứu cô thoát nguy hiểm, cô lại là người có ơn phải trả.

- Để tôi thử liên lạc xem!

Nói xong, Minh An rút điện thoại, bấm một dãy số rồi mở loa ngoài.

Sau vài hồi chuông, bên kia có người nhắc máy. Chiếc điện thoại truyền đến giọng của một cô gái.

“Cô bé à, cả ngày hôm nay chị mới vừa chớp mắt được hai tiếng thôi đấy! Em có việc gì sao?”

Hết câu nói, điện thoại còn truyền đến một tiếng ngáp dài.

- Minh Thừa, em có việc cần chị giúp!

Minh An đi thẳng vào vấn đề.

“Em gặp chuyện sao?”

Bên kia truyền đến giọng nói gấp gáp thể hiện sự lo lắng.

Trời càng về khuya càng yên tĩnh. Đại sảnh rộng chỉ vang tiếng tích tắc của đồng hồ và tiếng nói chuyện của Minh An. Cô kể lại sơ lược mọi chuyện...

Sau khi cô kể xong, đầu dây bên kia lại vang lên tiếng nói:

“Được rồi, chị sẽ giúp!”

Sân bay quốc tế rộng thênh thang về đêm vẫn sáng trưng.

Minh An và Vũ đưa mắt khắp nơi dáo dác tìm người.

- Đằng kia!

Minh An vui mừng chỉ về phía một cánh cửa ra vào rồi chạy nhanh đến.

- Minh Thư, em nhớ chị quá!

- Con bé này... á...

Minh Thư bất ngờ bị ôm chầm, suýt ngã về sau may nhờ Vũ nhanh đưa tay đỡ lấy.

- Đây là... ?

Thư đưa mắt nhìn về người đàn ông lạ đỡ mình rồi hỏi Minh An. Lúc này cô mới nhớ đến nhiệm vụ mà buồng Thư

- Đúng rồi, nhanh thôi chị, lên xe vừa đi vừa nói. Vũ, anh mang hành lý giúp nhé!

Nói là hành lý nhưng cũng chỉ là một va li nhỏ. Những người thường xuyên di chuyển như các cô thường chẳng bao giờ mang theo gì nhiều ngoài những vật cần thiết.

Trên xe, An kể lại cho Minh Thư những chuyện xảy ra. Thư càng nghe càng đờ người.

- Chị đã bảo em cứ an phận, sao cứ thích gây rắc rối, bây giờ động đến cả bọn người...

Đang nói cô bỗng liếc đến tên đang ngồi ở ghế lái, thấy mình suýt nữa lỡ lời nên im lặng. Minh An biết điều liền tiếp lời.

- Em đã nợ anh ta một mạng, bây giờ phải nhờ chị trả giúp rồi!

- Thế em muốn chị giúp gì?

Minh An cười cười, nũng nịu ôm chị. Trước vẻ mặt đáng yêu như con mèo con nịnh bợ đó, Minh Thư không thể nào chả đồng ý.

Vừa bước vào đại sảnh, đồng hồ chỉ đúng ba giờ ba mươi phút sáng. Căn sảnh rộng lớn ngập tràn ánh sáng vàng dịu mang đến cảm giác ấm áp hơn so với cái lạnh bên ngoài.

Minh An kéo Minh Thư đến chỗ mấy người đang ngồi trên sofa, một lượt giới thiệu.

- Đây là Âu Dương Quân mà em đã kể với chị.

Cô lại xoay sang Âu Dương Quân.

- Còn đây là Trịnh Minh Thư, chị gái của tôi. Anh có thể tin tưởng về độ bảo mật những thông tin trong máy tính.

Quân gật nhẹ đầu chào hỏi. Minh Thư cũng gật đầu đáp lễ rồi ngồi xuống.

Sau đó, Hàn nhanh chóng nói sơ qua tình hình rồi đưa chiếc laptop cho Minh Thư.

Minh Thư bắt đầu ra tay. Cô mang những linh kiện trong va li của mình ra rồi kết nối và thao tác.

Trong không gian chỉ có tiếng lách tách của những phím máy tính. Những ngón tay thon dài của Minh Thư lướt nhẹ trên bàn phím với tốc độ chóng mặt. Đôi lúc cô đưa thêm phần mềm gì đó vào máy tính bằng USB hoặc đĩa.

Bốn giờ năm chín phút, Minh Thư kết thúc bằng một lần nhấn Enter.

Một đêm thức trắng, nhưng không ai thấy mệt mỏi vì lo lắng về những tài liệu quan trọng và hơn hết là được nhìn thấy kĩ thuật điều luyện tuyệt vời của Thư.

Tuy nhiên cũng không hẳn như thế, trên chiếc ghế sofa dài, Minh An đã ngủ ngon lành từ bao giờ. Hơn nữa, đầu cô lại còn gối lên chân của Âu Dương Quân.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều trợn mắt há mồm ngạc nhiên. Trong khi tất cả đang dán mắt vào đôi tay di chuyển linh hoạt trên bàn phím hay những dữ liệu màn hình thì cô lại thoải mái ngủ trên chân của Quân. Quan trọng hơn, anh lại không hề có hành động xử lí mà cứ để mặc cô.

Thật là sống lâu mới biết nhiều điều thú vị.

Cuối cùng, Minh Thư là người lên tiếng phá vỡ không khí kì lạ.

- Ổn rồi! Có vẻ như có người đã phá được mật mã hệ thống và đưa virus xâm nhập vào. Tôi đã ngăn chặn và thiết lập một hệ thống có tính bảo mật cao hơn. Những thông tin hay tài liệu đã mất đều được phục hồi. Mọi người có thể yên tâm!

- Cô đã vất vả!.

Âu Dương Quân lên tiếng như một lời cảm ơn.

- Không có gì, Minh An con bé được anh cứu mạng nên tôi giúp anh là điều đương nhiên.

Vũ từ lúc gặp Minh Thư đến giờ vẫn như suy nghĩ điều gì đột nhiên vui mừng.

- Minh Thư, hacker Minh Thư là cô phải không?

Minh Thư ngạc nhiên nhìn anh.

- Anh biết tôi?

- Trước đây khi tìm kiếm thông tin về Minh An, tôi có biết về cô, lúc đó thấy hai cô chẳng có gì liên quan nên cứ tưởng thông tin bị nhầm, thật không ngờ.

Tiếng nói chuyện ồn ào khiến Minh An tỉnh giấc, cô chớp chớp mắt để quen ánh sáng.

Cô đã ngủ ư? Mà sao lại có cái gối... á...

Khi thông tin đã được thông đến thần kinh trung ương, cô ngồi bật thẳng dậy.

Cô đã ngủ trên chân của Âu Dương Quân sao, lại trước mặt bao nhiêu người?

- Những gì cô đang nghĩ đều đúng nên không cần trợn tròn mắt ngạc nhiên như thế!

Nhìn vẻ mặt như con mèo mới ăn vụng và bị chủ bắt gặp của cô Quân thật muốn trêu chọc.

Minh An ngượng đỏ cả mặt lại bị anh nhìn thấu suy nghĩ, chỉ ước có cái hố mà chui xuống. Thấy Minh Thư cũng đang nhìn mình, cô cười

- Thư ak, chị xong rồi à? Thật vất vả cho chị rồi!

- Con bé vô lương tâm, ngủ như thế mà biết chị vất vả sao?

- Hì hì, em biết mấy cái này chẳng làm khó được chị, chỉ cần chị động vào là mọi thứ đều xong nên em im lặng cho chị tập trung thôi.

Vừa nói, Minh An vừa chạy sang ngồi gần Thư, ôm cánh tay của cô mà lắc lắc. Nhìn cô như thế, những người có mặt trong sảnh đều có một liên tưởng: Cô ta nên làm diễn viên mới đúng!

17. Chương 17

Buổi chiều, Phong báo cho Minh An và Minh Thư tối nay có một buổi tiệc chúc mừng trong vườn biệt thự, mời đến cả đội ngũ bếp trưởng và nhân viên phục vụ đẳng cấp năm sao.

Từ khi nghe tin, Minh An miệng cứ cười liên tục, vừa lảng xảng kể chuyện cho Minh Thư, vừa nghĩ đến những món ăn tối nay.

- Minh An à!

Minh Thư suốt từ khi thức dậy đã bị Minh An lôi đi trò chuyện không ngừng nghỉ, bao nhiêu là chuyện dồn nén gần cả năm trời như bùng nổ rồi tuôn ra khỏi khuôn miệng xinh xắn cười không ngớt đó. Đến bây giờ cô mới có dịp chen lời.

- Vâng, chị nói đi.

- Chị nghĩ rằng người tự do như em bị buộc chân cố định vào một nơi thì em sẽ ủ rũ đến nhường nào. Nhưng em không có vẻ như chị nghĩ.

Minh An cười, vừa mở tủ chọn quần áo, vừa nhìn Minh Thư.

- Em là ai nào? Em là Trịnh Minh An! “Không có gì có thể hạ gục được Minh An!” là câu mà chị từng nói với em và em cũng đã công nhận điều đó còn gì. Hi hi, nếu vào nước thì em hóa cá, nếu lên không thì em làm chim. Minh Thư xinh đẹp, chị đừng lo! Em là tắc kè hoa thích ứng với mọi hoàn cảnh. Đây, chị lại đây chọn áo đi. Tối nay phải ăn thật nhiều mới được.

Nói xong cô kéo tay Minh Thư đến rồi tích cực lực lợi đồng quần áo. Minh Thư cũng chỉ có thể mỉm cười chịu thua trước mớ lí luận của cô em gái nhỏ này.

Những người phục vụ và đầu bếp nhanh nhẹn chuẩn bị bàn và món ăn ngay trong khu vườn rộng lớn. Thức ăn nóng còn bốc khói tỏa mùi hương hấp dẫn. Chiếc bàn ăn phủ khăn trắng tinh sạch sẽ cùng những dụng cụ dao cắt, thìa sáng bóng càng làm nổi bật những tác phẩm nghệ thuật ẩm thực trên bàn.

Minh An ngay từ lúc đến đã chăm chăm vào chiếc lò nướng thịt ẩm áp.

Thấy cô cứ lưu luyến không chịu rời, Quân mỉm cười tung về phía cô một đôi dưa.

Ngay lập tức, cô tóm lấy rồi cười ha ha gấp một miếng thịt ướp xả thơm ngào ngạt, nóng hổi cho vào miệng. Đúng là hàng đặc sản qua tay của đầu bếp hạng nhất, miếng thịt vừa vào miệng đã muốn tan ngay ra.

- Minh Thư, cô cũng ăn đi!

Vũ vừa nói cũng vừa ném cho Minh Thư một đôi dưa. Minh An quay lại, nhanh chóng đưa tay chụp một chiếc, chiếc còn lại không nghe lời bay thẳng vào trán Minh Thư.

Thấy Minh Thư xoa xoa chỗ trán bị trúng, An tiện tay phóng trả chiếc dưa bắt được cho Vũ.

- Anh định ám sát chị ấy sao?

Vũ cũng đơ người trước tai nạn mình vừa gây ra, chạy đến cạnh Minh Thư.

- Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý. Tôi cứ nghĩ cô sẽ bắt được nên mới làm thế.

- Không sao, không cần phải xin lỗi tôi đâu!

Thấy Minh Thư cười nhẹ, sự áy náy trong lòng Vũ cũng vơi bớt.

- Được rồi, mọi người cùng đến đây ngồi đi!

Phong nói.

- Cô không thể bắt được đôi dưa đó sao?

Hàn hướng về phía Minh Thư. Câu hỏi của anh thành công thu hút sự chú ý của mọi người về phía cô.

- Nhắc mới thấy, cú ném của Vũ rất chuẩn lực mà.

Phong tiếp lời.

- Các anh có lẽ đã nhầm tưởng tôi có khả năng hành động như Minh An. Thực ra tôi chỉ thông thạo lĩnh vực tin học của một hacker thôi.

Minh Thư vui vẻ giải thích.

- Thật là ngạc nhiên, nhìn hai người các cô thân thiết như thế mà lại giỏi về hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau.

Vũ hết nhìn An lại nhìn Minh Thư, cuối cùng đưa ra nhận xét.

Minh An iếng cá cuộn trứng sốt cà vào miệng rồi lên tiếng:

- Cái đó là do ông trời kết hợp nhầm một đôi. Một người muốn có học trò xuất sắc học làm một điệp viên như ông, người kia lại muốn có người để truyền dạy kỹ nghệ nên đào tạo ra một đệ tử nói một cách khó nghe là tin tặc. Cuối cùng hai người chúng tôi là nạn nhân của họ.

Tuy không nói rõ nhưng ai cũng biết “họ” mà cô vừa nhắc đến là người nào nên đều bắt giác cười.

- Được rồi, chúng ta cùng nâng cốc thôi.

Phong khởi xướng.

Sau tiếng chạm leng keng của những chiếc ly thủy tinh chứa rượu vang đỏ, Minh Thư đưa lời.

- Âu Dương Quân, tôi đã giúp anh một việc, liệu bây giờ có thể xin anh một việc khác không?

Âu Dương Quân đặt ly rượu xuống bàn, ngược mặt nhìn cô.

- Được, tôi đồng ý mọi việc, ngoại trừ để cô ta đi.

Anh vừa nói, vừa đưa mắt nhìn Minh An.

- Cô ấy bây giờ đã là người của tôi.

Câu cuối cùng thật đầy ám muội làm những người nghe được hiểu theo nhiều tầng nghĩa.

Câu trả lời của Âu Dương Quân khiến Minh Thư không biết nói gì hơn. Con người của Âu Dương Quân chỉ sau vài ngày tiếp xúc cô đã hiểu được. Ở đây, lời anh ta chính là lệnh.

Anh ta nói đồng ý với cô mọi việc trừ việc của Minh An đã thể hiện thành ý cao nhất rồi!

Cô định dùng việc cô giúp anh ta để có thể đổi sự tự do cho Minh An nhưng xem ra không được.

- Vậy thì tôi muốn trở thành một thành viên ở đây!

Nếu đã không thể giúp Minh An ra khỏi chỗ thị phi này thì cô đành phải cùng An ở lại.

- Chị à, chị nói gì vậy?

Minh An trở mắt nhìn Minh Thư. Nơi cô muốn đi mà Minh Thư lại muốn đắm vào là sao?

- Em không muốn gặp chị à?

- Sao lại không muốn, nhưng mà...

Không đợi nghe Minh An nói hết câu, Thư hướng về phía Âu Dương Quân rồi nhắc lại.

- Việc đó được không?

- Được. Tuy nhiên ở đây không có nhiều việc về lĩnh vực của cô. Bên Anh có một trụ sở rất cần những người như cô, nếu cô muốn có thể sang đó.

Minh Thư suy nghĩ giây lát rồi đứng dậy cúi chào.

- Chủ tịch Âu, mong anh giúp đỡ!

Âu Dương Quân gật đầu đáp lễ rồi nâng ly rượu vang đỏ lên hướng về cô, lại nhìn Minh An cười:

- Chào mừng cô đến với tập đoàn bất động sản Âu Dương!

Trong căn phòng với đèn vàng ấm, Minh An cứ mãi nhìn Minh Thư. Lúc đầu Minh Thư làm lơ như không biết, nhưng cuối cùng không chịu nổi phải lên tiếng.

- Chị đẹp lắm phải không?

Lại một người thần tượng hóa bản thân như Âu Dương Quân! (chắc chắc)

Minh An trầm nghĩ.

- Chị à, sao chị lại muốn làm việc cho tên đó ? Là vì em phải không?

Minh Thư chỉ cười, cô mở máy tính, những ngón tay lướt nhẹ trên bàn phím.

- Chị làm vì chị!

Minh Thư dừng lại giây lát rồi nói tiếp.

- Suy cho cùng chị là một hacker, tuy mọi dấu vết chị có thể nhẹ nhàng xóa êm nhưng không thể không cảnh giác có ngày sẽ bị lộ. Chị không có khả năng tẩu thoát như em nên muốn đằng sau mình có một chiếc đệm có thể dựa vào. Hôm nay chị đã điều tra về Âu Dương, đây là nơi đáp ứng đủ những điều kiện chị cần. Vì thế, Minh An à, đừng nghĩ là vì em nên chị mới quyết định ở lại.

Minh An nhất thời không biết nói gì, mắt sụp xuống nhìn sàn nhà. Cô quá hiểu Minh Thư, chị vì sợ cô áy náy nên chị mới nói thế.

- Quân có lẽ cũng đoán biết được điều này nên mới đồng ý! Em đừng suy nghĩ nhiều.

Minh Thư vừa nói vừa nắm bàn tay cô vỗ nhẹ, ánh mắt nhìn cô âu yếm và thân thiết.

Lúc nhỏ, Minh Thư bị bỏ rơi trong công viên. Bố mẹ Minh An thấy vậy lại nhận ra cô có sự linh lợi thông minh trời phú nên nhận cô làm con gái nuôi, dạy cho cô trở thành một hacker nổi tiếng trong giới như ngày nay.

Minh Thư từ một đứa trẻ lang thang bị ruồng bỏ trở thành con gái của những người tài giỏi, nhận được sự thương yêu dạy dỗ, lại có được một cô em xinh xắn nên rất mực thương yêu Minh An.

Cách đó không xa, trong một căn phòng khác, Vũ cứ đi đi lại lại.

- Ở đây đâu phải không có việc chứ? Chỉ cần nói một tiếng thì bao nhiêu việc mà chẳng có. Sao anh Quân lại để cô ấy sang tận bên Anh, cậu có thấy thế không Hàn?

Ngược lại với Vũ, Hàn chỉ im lặng, chăm chú theo dõi giá cổ phiếu trên tivi.

Biểu hiện đó của Hàn khiến Vũ chỉ biết lắc đầu thở dài.

- Thật là, tôi đúng là hết chuyện nên mới hỏi cậu mà. Cậu như thế thảo nào Minh An cứ bảo cậu là cục nước đá.

Phong cười hà hà.

- Nói thật đi, cậu thích cô hacker đó rồi phải không?

- Cái gì chứ? Tôi? Cô ta?...

Vũ ngập ngừng

- Thì...cô ấy cũng xinh đẹp. Nhưng tôi chỉ là khâm phục tài năng của cô ấy thôi!

Vũ lúc đầu nghe Phong nói thì há miệng biểu hiện như vừa nghe một điều vô lí nhất, vậy mà lại thay đổi thái độ, cười hì hì ngay sau đó.

- Cậu thật không biết tại sao anh Quân để cô ta làm việc ở Anh sao?

Thấy Vũ vẫn ngơ ngác, Phong đẩy cánh tay Hàn.

- Cậu nói cho cậu ta nghe đi, đừng để cậu ta lải nhải nữa, sắp đến giờ phim rồi!

Hàn miễn cưỡng lên tiếng:

- Cô ta không phải Minh An!

Phong bổ sung thêm:

- Và cô ta quá thân thiết với Minh An!

Vũ đến giờ mới hiểu vấn đề, anh gật gật đầu.

Thì ra là ai đó muốn chiếm hữu Minh An nên mới bắt Minh Thư ra xa như vậy, tránh cho hai cô hằng ngày gặp mặt quần quýt.

Sau một hồi dả thông tư tưởng, Vũ như sực phát hiện điều gì, trừng mắt nhìn Hàn.

- Này, sao tôi hỏi mãi cậu không thêm trả lời mà cậu ta hỏi thì cậu nói ngay vậy hả?

Hàn cười về vô tội nhìn Vũ, anh ném cái điều khiển cho Phong.

- Vì bây giờ hết phần tin về bất động sản rồi!

- Ha ha, mỗi lần cậu ta xem phần tin đó có bao giờ quan tâm điều gì chứ! Chỉ tại cậu bị Nguyệt lão che mờ mắt thôi.

Phong vừa cười nói với Vũ vừa kéo cái gối kê cao đầu xem phim.

- Gì chứ? Hai người về cùng một phe từ khi nào vậy?

Vũ bực mình lên tiếng, lại thấy hai kẻ trước mặt chẳng thêm để ý liền hét lớn:

- Mà sao hai người cứ sang phòng tôi mãi vậy hả? Trả cái điều khiển lại đây rồi tự về phòng mình mà xem!

Và rồi hai kẻ nào đó bị tổng ra khỏi phòng một cách phũ phàng.

18. Chương 18

Ánh đèn đường vàng nhạt và ánh đèn từ các cửa hàng, biển hiệu thấp sáng cả bầu trời đêm trong thành phố.

Chiếc Lexus RX màu bạc lao nhanh trên đường khiến nhiều người chú ý. Trong xe vang lên tiếng trầm bổng của 1 bản nhạc ko lời nào đấy

Vũ đột ngột cho xe dừng lại trước một nhà hàng lớn, nét mặt hiện rõ nét bực bội.

- Này, bụng cô lớn đến đâu vậy hả? Đã ăn trước khi tiễn Minh Thư ra sân bay vậy mà người mới đi cô lại đòi ăn tiếp là sao?

Bên cạnh, Minh An cười tươi, ánh mắt trong sáng tỏ vẻ vô tội. Hai người bọn họ đúng là đã cùng Minh Thư ăn tối no nê rồi tiễn cô ra sân bay, bây giờ bụng vẫn căng tròn.

- Tôi cho anh số điện thoại chị ấy nhé?

Minh An dụ dỗ.

- Số điện thoại? Thật sao?

- Đúng thế, số điện thoại riêng của chị ấy trước giờ là bảo mật đấy! Số điện thoại liên lạc thì chẳng phải ai cũng có sao, nhưng số riêng thì ngoài tôi ra không còn ai biết nữa.

Đúng là “Có vương bận thì sẽ có nhược điểm, nếu không có khả năng thì nó sẽ là một bi kịch”.

Nhược điểm của Vũ đã xuất hiện.

Vì thế không khó khăn để Minh An thực hiện ý đồ của mình.

Khi người phục vụ mang đến hai ly thức uống đến, Vũ lúc đầu còn mơ hồ thì bây giờ đã chắc chắn biết rằng cô có âm mưu.

Con mèo hoang nghịch ngợm này không biết định phá gì đây!

Anh đề cao cảnh giác.

Không phải vào để ăn, vậy mà cô nhọc công làm mồi dụ anh, hẳn là có việc mờ ám.

- Cô bỏ cái mặt cười nịnh nọt đó đi, cần gì thì nói nhanh!

- Thật ra là tôi rất tò mò một chuyện, nhưng theo tình hình thì có vẻ phải cẩn thận với Âu Dương Quân, nên tôi mới gọi anh vào đây.

Vũ uống một ngụm cà phê, mắt vẫn hướng về người trước mặt.

Đúng là con bé này có chuyện nên bày trò mà.

Anh đặt cốc xuống, định nói rằng cô đừng có vòng vo. Tuy nhiên, một tia sáng chợt vụt qua trong đầu.

Chuyện tò mò mà cô ta nói không phải là...

Vũ nhìn cô với vẻ nghiêm túc, tỏ ý rằng đây là việc quan trọng, không biết vẫn tốt hơn. Nhưng chính nét mặt đó của anh lại khiến sự tò mò của cô càng lớn.

- Nếu là chuyện về những lời Phong nói tới đó thì cô nên quên đi.

- Thật là không thể nói cho tôi biết sao?

Vũ im lặng.

Mình An tiếp tục:

- Hôm đó, thái độ của Quân thật sự rất đáng sợ. Anh nói cho tôi biết thì tôi mới có thể tránh nếu tình huống tương tự xảy ra chứ! Anh xem phải không?

Vũ vẫn im lặng, anh nhắc cốc cà phê hồi lâu mà không uống.

Mình An bây giờ không nói thêm bất cứ điều gì, chỉ ngồi chờ Vũ.

Trước nay, Âu Dương Quân trầm tĩnh luôn giữ bộ mặt lạnh lùng, tuy đôi khi anh cũng có những phát ngôn khiến cô sồn gai ốc nhưng việc có thể khiến anh thay đổi nét mặt rõ ràng như thế thì hẳn không đơn giản. Nếu Vũ không nói thì đó đúng là điều mà cô thực sự không nên biết.

Đúng lúc cô đổi ý định không muốn biết nữa thì Vũ lên tiếng.

- Được rồi! Nhưng biết nhiều hơn thì đồng nghĩa cô phải cẩn thận hơn.

- Ủ, tôi sẽ như thế.

Vũ nhấp một ngụm rồi thở dài.

- Đây chính là một câu chuyện buồn về người tên Nhật.

Bên chiếc bàn tròn trong nhà hàng lớn với ánh điện sáng trưng, Vũ ánh mắt trầm buồn hướng ra xa.

Không khí buổi sáng sớm ở vùng ngoại ô thật trong lành. Những giọt sương đêm qua còn vương trên lá vẫn chưa chịu buông. Khắp nơi ngập tràn một màu xanh ngát mát mẻ và thoang thoảng hương thơm hoa cỏ. Không gian yên tĩnh chỉ vang tiếng mấy con chim sâu riu rít.

Phía dưới những tán cây cao vút, một cậu bé tuổi thiếu niên đang chăm chỉ luyện võ. Những giọt mồ hôi trên gương mặt bầu bĩnh lớn dần rồi rơi xuống.

Cứ mỗi sáng, khi mặt trời chưa lên thì cậu đã bắt đầu luyện tập và chỉ kết thúc khi mặt trăng mỉm cười trên bầu trời đêm.

- Quân, cháu vào nghỉ đi!

Một người đàn ông tuổi ngoài năm mươi, thân hình cao lớn bước ra từ căn nhà gỗ rộng lớn theo lối cổ xưa.

Theo lời, Dương Quân ngừng tập, điều chỉnh hơi thở rồi tiến lại gần người đàn ông đó.

- Ông, sao hôm nay nghỉ sớm hơn mọi hôm ạ?

Ông ta cười, dùng khăn lau lau đầu cậu đang ướt sũng mồ hôi rồi ngồi xuống sàn gỗ sạch sẽ bóng loáng. Sau đó, ông kéo Âu Dương Quân đến ngồi bên cạnh.

- Vì hôm nay cháu đã làm tốt hơn hôm qua.

- Thật thế ạ?

Quân vui vẻ, nét mặt hạnh phúc.

- Đúng thế! Nhưng Quân à, cháu phải cố gắng nhiều hơn nữa biết không? Tập đoàn Âu Dương sau này sẽ nhờ vào cháu mà phát triển.

Âu Dương Quân cười tươi vẻ tự tin nhìn ông nội Âu Dương Hoàng, người thành lập Tập đoàn bất động sản Âu Dương và sở hữu khối tài sản kếch xù.

- Ông yên tâm, cháu sẽ cố gắng hơn nữa để bố mẹ trên trời tự hào về cháu.

Cậu cười cười, ngước lên bầu trời đầy sao. Gương mặt trẻ thơ nhưng đã có đôi mắt sắc bén.

Âu Dương Hoàng ngồi bên cạnh nhìn đứa cháu là niềm kỳ vọng lớn lao của mình. Ông tin tưởng Âu Dương Quân và tạo mọi điều kiện tốt nhất để cậu có thể phát triển mọi mặt, sau này gánh vác đưa Âu Dương lên đến đỉnh cao.

Hôm sau, khi Âu Dương Quân đi học về, đang chuẩn bị luyện tập thì cậu được quản gia truyền lời rằng Âu Dương Hoàng gọi cậu ra sân sau.

Lúc ra đến, Âu Dương Quân đã thấy Âu Dương Hoàng ngồi trên bộ bàn ghế đeo từ gỗ lim chạm trổ tinh xảo. Trước mặt ông là bốn người thiếu niên lạ mặt cũng trạc tuổi cậu.

Cậu tiến đến:

- Chào ông cháu mới về!

Âu Dương Hoàng cười hiền, ngoắc tay bảo Âu Dương Quân đến ngồi gần ông. Sau đó, ông giới thiệu từng người một.

- Quân, cháu hãy làm quen đi! Đây là những người mà ta đã đưa về, họ sẽ giúp cháu trong công việc sau này. Đầu tiên là Phong, tiếp theo là Vũ, bên cạnh là Hàn và cuối cùng là Nhật.

Bốn thiếu niên trước mặt đồng loạt đứng dậy cúi đầu.

- Xin chào cậu chủ!

Âu Dương Quân cười vui vẻ, bắt tay lần lượt từng người.

- Tôi là Âu Dương Quân.

Năm đó, Âu Dương Quân mười hai tuổi, là lần đầu tiên cậu gặp Phong, Vũ, Nhật, Hàn.

Từ hôm đó, năm người bọn họ cùng ăn, cùng học và luyện tập với nhau.

Vì độ tuổi không quá chênh lệch nên tất cả nhanh chóng thân thiết.

Dù là một cậu chủ nhỏ của tập đoàn lớn nhưng Dương Quân không hề tỏ vẻ bề trên với những người là trẻ lang thang, mồ côi hay thậm chí cướp giật này.

Bốn người bọn họ may mắn được Âu Dương Hoàng tinh anh phát hiện có năng lực rồi đưa về đào tạo.

Trước nay, Âu Dương Quân không hề có bạn. Tất cả bạn bè ở trường, ai ai cũng sợ đắc tội với cậu. Một số đứa con nhà giàu có từ nhỏ đã tỏ vẻ hiểu biết đều chạy theo xu nịnh khiến cậu cảm thấy chán ghét.

Vì thế, cậu xem Phong, Vũ, Nhật, Hàn như những người bạn đầu tiên trong đời.

Những buổi tối muộn, bọn họ lớn gan trốn Âu Dương Hoàng cùng Quân ra bờ sông nướng cá, cùng kể chuyện cười đùa.

- Tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc. Là một đứa lang thang đầu đường xó chợ, lừa đảo, xin ăn, việc gì cũng làm chỉ để không đói chết. Vậy mà lại may mắn khi được ông chủ phát hiện và được ông đưa về.

Nhật hơi cúi mặt, tay vẽ vẽ loạn xạ lên đất.

Phong ngồi đối diện cũng cười.

- Tôi cũng thế, bị người thân bỏ rơi trong công viên, đói quá phải liều đi cướp. Lúc đang bỏ chạy thực mạng thì bị ông chủ bắt lấy cánh tay cầm ví, tôi hốt hoảng đến cực điểm. Cứ tưởng sẽ bị đánh đến chết nhưng...

Phong ngập ngừng rồi nói tiếp.

- Có lẽ đó là giây phút tuyệt vời nhất từ lúc tôi sinh ra.

- Thôi được rồi, mọi chuyện trước đó các cậu hãy quên đi. Bây giờ chúng ta đã là người một nhà. Nào, ăn cá thôi!

Quân lên tiếng, cậu vừa cười vừa đưa con cá đến trước mặt Phong.

Đêm càng khuya không gian càng yên tĩnh và trong lành. Bên bờ sông chỉ có tiếng cười hồn nhiên của những cậu thiếu niên mới lớn giòn tan vang vọng.

Vào cấp ba, mỗi người bọn họ được dần làm quen với lĩnh vực sở trường phù hợp với năng lực của mình.

Phong và Vũ học về quản lý thể lực ngầm, các kỹ năng vũ lực cùng tiếp xúc với vũ khí. Nhật chuyên ngành về tin còn Hàn học kinh doanh.

Âu Dương Quân là người có lịch học cùng tập luyện dày đặc và vất vả nhất. Cậu phải học tất cả mọi lĩnh vực của những người khác. Ông cậu, Âu Dương Hoàng đòi hỏi ở cậu còn cao hơn bốn người kia.

Càng lớn, Âu Dương Quân càng tỏ ra là một người có thiên chất. Ở cậu toát ra một khí thế áp đảo khiến người khác phải dè chừng. Một thiếu niên như cậu đã có thể cùng lúc đấu lại mười người, lại có khả năng học vượt cấp. Điều đó khiến Âu Dương Hoàng cực kỳ tự hào và yên tâm.

Tuy nhiên, Âu Dương Hoàng cũng nhiều lần trăn trở.

Nhìn đứa cháu trai yêu quý luôn tươi cười rạng rỡ, sau này khi trở thành người đứng đầu tập đoàn, bước chân vào giới kinh doanh nhiều thủ đoạn, ông lo rằng liệu cậu còn giữ được nụ cười như hôm nay?

Mười tám tuổi, Âu Dương Quân trở thành thủ khoa trường đại học kinh tế danh tiếng nhất nước. Cậu cũng đồng thời chính thức trở thành cổ đông của tập đoàn Âu Dương, bắt đầu bước vào giới kinh doanh bất động sản.

Cậu trở thành mẫu người mà các bậc phụ huynh ao ước, là người có thể đánh cắp trái tim của nhiều cô gái chỉ bằng một nụ cười hay chỉ một ánh mắt.

Không dừng lại ở đó, cậu còn được người ta nhắc đến bởi sự mạnh mẽ và thủ đoạn. Cậu thường xuyên cùng Phong, Vũ, Nhật, Hàn đánh nhau với những thanh niên ngang ngược, ngạo mạn hay những kẻ gây khó dễ, chê bai xuất thân của bốn người họ.

Một lần, có kẻ là con nhà có quyền lực về chính trị muốn thể hiện với người khác nên đòi quyết đấu với cậu. Kết quả là một tuần sau, tên đó thương tật đầy mình phải chuyển trường, chuyển nhà, việc nhận hối lộ của cha hắn cũng bị phanh phui.

Bên bàn ăn, Âu Dương Hoàng vui vẻ trò chuyện cùng cháu trai.

- Âu Dương Quân, bây giờ cháu cũng đã sắp hai mươi rồi. Ông định vào ngày sinh nhật cháu lần này sẽ tuyên bố cháu là người thừa kế, trở thành chủ nhân của cái ghế chủ tịch.

Âu Dương Quân hạ đầu, nhìn ông nội:

- Ông à, cháu thấy bây giờ thì có phải còn hơi sớm không? Hơn nữa, ông vẫn còn rất minh mẫn và sáng suốt khi điều hành tập đoàn.

Âu Dương Hoàng cười hà hà

Ông vỗ vai Âu Dương Quân:

- Không sao đâu, cứ quyết định như thế đi!

Vừa lúc đó, người quản gia đi vào. Ông cúi người đưa cho Âu Dương Hoàng một tấm thiệp rồi lui ra.

Âu Dương Quân đợi ông đọc hết mới lên tiếng hỏi.

- Thiệp gì vậy ông?

- Âu Dương Khánh, em trai của ta muốn mời cháu vào ngày sinh nhật đến cảng X, ông ta nói có quà muốn tặng cháu.

“Choang!”

Chén cơm của Nhật rơi xuống đất, cậu nhanh chóng cúi xuống nhặt.

- Tôi xin lỗi, tôi đã sơ ý!

Hàn nhận ra sự khác biệt trên gương mặt cậu, nhỏ giọng hỏi:

- Cậu không sao chứ? Đường như tinh thần cậu không được tốt.

- Không sao. À, chỉ là mấy hôm nay có nhiều việc chưa giải quyết xong.

Nhật đứng dậy, cúi đầu chào.

- Tôi xin phép đi trước.

Nhìn dáng vẻ vội vã của Nhật, Hàn nhíu mày nhìn sang Âu Dương Hoàng thì thấy ông cũng đang nhìn cậu.

Hồi lâu ông mới quay lại nhìn tấm thiệp.

- Âu Dương Khánh tuy là em trai ta nhưng nó từ lâu đã thể hiện ý muốn chiếm tập đoàn. Lần này không biết hẳn lại có âm mưu gì nên cháu hãy cẩn thận.

Âu Dương Quân lễ phép đáp:

- Vâng, hôm đó cháu sẽ đi cùng Hàn và Nhật.

Âu Dương Hoàng thở dài rồi gật đầu đồng ý.

19. Chương 19

Ánh nắng vàng nhạt chiếu lên mặt biển sáng lóa. Nước biển trong xanh mát mẻ nhấp nhô từng con sóng.

Âu Dương Khánh mặc bộ comple đắt tiền cùng đôi giày sáng bóng đứng cùng một đoàn thuộc hạ. Trên tay ông ta đeo đầy nhẫn ngọc, chiếc to chiếc nhỏ nhìn thật nặng nề và lộ bịch.

Âu Dương Quân cho tất cả thuộc hạ đi theo đứng bên ngoài cảng, chỉ đưa Hàn và Nhật theo vào trong.

- Chào cậu, thiếu gia của tập đoàn Âu Dương!

Âu Dương Khánh vừa thấy cậu đã vội vã đến cười chào và bắt tay. Quân vẫn giữ đúng mực, chào đáp lại.

- Ông đã quá lời! Ông dù sao cũng là trưởng bối. Được ông mời đến, người làm cháu đây sao lại không tới.

- Sinh nhật hôm nay của cậu, ta có chuẩn bị quà để chúc mừng.

Vừa nói, ông vừa đưa Âu Dương Quân đến cạnh một chiếc du thuyền.

- Đây, đây là chiếc du thuyền ta đã đặt mua ở Hồng Kông, cậu có thích không?

Âu Dương Quân nhìn lướt qua chiếc du thuyền màu trắng sang trọng, giá cả chục triệu đô ánh mắt không mấy hứng thú.

Mục đích cậu đến đây hôm nay không phải để nhận quà mà muốn xác minh một chuyện.

Âu Dương Quân nhìn về hướng Nhật và Hàn đang đứng. Vừa chạm ánh mắt cậu, Nhật quay mặt đi.

Quân không quay lại với Âu Dương Khánh, cười nói:

- Thật cảm ơn ông đã dày công chuẩn bị. Tôi có thể lên đó không?

Ông ta cười nham hiểm.

- Được, đương nhiên rồi, nó bây giờ là của cậu mà! Bây giờ ta có chút việc đi trước, cậu cứ tự nhiên sử dụng. Hi vọng cậu thích món quà hôm nay!

Đáy mắt Âu Dương Khánh hiện lên tia xảo trá.

Dương Quân không nói gì, cùng Hàn và Nhật bước lên thuyền.

Bọn họ đi quanh du thuyền, ánh mắt Âu Dương Quân đôi lúc dừng lại ở vài chỗ. Khi đến boong tàu trước, cậu quay sang nói với Hàn.

- Hàn, cậu biết lái du thuyền phải không? Vậy cậu lái đi!

Hàn hơi do dự nhưng cũng theo lời đi vào trong. Bên ngoài chỉ còn Âu Dương Quân và Nhật.

Du thuyền chạy được một lúc thì đột nhiên có đám người không biết chui từ đâu ra, mang gậy xông đến. Âu Dương Quân đang hướng mắt về phía biển xanh trong xa thẳm, nghe tiếng bước chân rầm rập cũng không quay lại nhìn.

Tuy nhiên ánh mắt anh đã chuyển sang một màu xám ngắt.

- Tôi đã rất tin tưởng cậu, Nhật à! Tôi đã thật xem bốn người các cậu như anh em của mình.

Nhật đứng phía sau Âu Dương Quân, sắc mặt anh đã thay đổi chuyển sang xanh một mảng, im lặng không lên tiếng.

Âu Dương Quân lại tiếp, giọng như tường thuật:

- Lúc bắt gặp cậu bị người của Âu Dương Khánh bắt đi, tôi đã đuổi theo và... vô tình nghe được đoạn đối thoại giữa hai người.

Đằng sau, Nhật trợn to mắt nhìn Âu Dương Quân ngạc nhiên.

- Đã nghe hết? Nếu thế tại sao anh còn đến đây?

Quân từ từ quay người lại, quét mắt khắp tất cả bọn người phía sau rồi nhìn Nhật.

- Vì tin rằng cậu sẽ không phản bội tôi! Tôi hi vọng rằng đến phút cuối cậu sẽ đổi ý và quyết định dừng lại.

Nhật im lặng hồi lâu rồi ngẩn mặt đối diện Âu Dương Quân.

- Nếu đã biết mà còn muốn đâm đầu vào thì đừng trách tôi.

Anh nhìn bọn đằng sau:

- Lên đi!

Nhận lệnh từ Nhật, bọn người phía sau nhất loạt xông lên.

Quân một mình đánh trả. Người đến trước gục trước, người sau tiến lên lại ngã xuống.

Tất cả người ở đây cậu đều biết mặt, tất cả đều là thuộc hạ do cậu lựa chọn. Có lẽ sợ nếu kế hoạch không thành sẽ liên lụy bản thân nên Âu Dương Khánh đã mua chuộc bọn chúng. Vụ việc này nếu thất bại thì cũng chỉ bị xem như nội bộ lũng củng mà tạo ra.

Lúc Hàn chạy đến boong tàu, bọn phản bội đã bị Âu Dương Quân hạ hết.

Thái độ lúc này của Âu Dương Quân khiến người đối diện phải khiếp sợ. Anh nhanh như chớp cướp lấy khẩu súng trên tay Nhật đang hướng về mình rồi đưa tay kia bóp cổ cậu ta đè mạnh xuống sàn.

- Nói! Tại sao cậu lại phản bội tôi?

Cơn giận như quỷ dữ bao trùm lên người Âu Dương Quân.

Nhật cố đẩy cánh tay của Âu Dương Quân nhưng không thể. Cậu khó khăn nói từng tiếng.

- Tại sao ư? Hừ, tại vì... ông trời quá bất công. Mà... từ khi sinh ra đã được... khụ khụ... xem là vua, mà có tất cả... mà không cần phải giành giật, kể cả... Mai Hoa... người con gái mà tao thích...

- Mai Hoa?

Âu Dương Quân có phần không hiểu.

Hàn đứng sau liền lên tiếng giải thích:

- Là bạn học cùng lớp của chúng ta, người luôn gửi quà cho cậu mỗi dịp lễ và bị cậu ném vào thùng rác.

- Đến cả tên cô ấy... mà mà còn không biết. Thế nhưng cô ấy lại cứ... khụ khụ... Cho đến khi cô ấy đi du học... vẫn không chịu chấp nhận tao... còn nhờ tao... gửi quà ày...

Nhật cười nhạt.

Âu Dương Quân gầm lên, tăng thêm lực ở những ngón tay.

- Chỉ vì một đứa con gái mà phản bội ư? Vì cô ta mà vứt bỏ tình cảm gần bó gần mười năm?

- Khụ... khụ khụ... Tao là... con rơi... của Âu Dương Khánh... khụ khụ...

Câu nói của Nhật khiến Âu Dương Quân và Hàn ngạc nhiên đến mức đình chỉ hô hấp.

Âu Dương Quân bất ngờ thả lỏng những ngón tay, Nhật nhân cơ hội đẩy anh ra rồi đứng lên, xoa xoa cổ.

Nhật nở nụ cười chế giễu không biết dành cho Âu Dương Quân hay cho chính bản thân mình.

- Hừ, đúng thế. Hôm đó mà chỉ nghe được đoạn trước.

Anh dừng lại hít thở rồi nói tiếp.

- Tao chính là con rơi của Âu Dương Khánh. Vì mẹ tao là gái quán bar nên khi sinh tao ra ông ta đã không nhận. Đến cách đây một tháng, khi ông ta điều tra bốn người bọn tao thì mới phát hiện. Ông ta đã hứa, nếu tao giết chết mày thì ông ta sẽ chính thức nhận tao làm con. Tao khó khăn lắm mới có thể tìm được cha, mặc dù tên khốn đó đã bỏ rơi và khinh rẻ hai mẹ con tao, khiến tao trở thành kẻ ăn xin lều đảo ngoài đường. Tại sao cùng sinh ra như nhau mà mày lại được tất cả còn tao không có gì? Vì thế, tao cần giành lại những thứ thuộc về mình. Nếu giết mày, tao có thể mang họ Âu Dương. Haha...

Những ngón tay của Âu Dương Quân cuộn chặt thành nắm đấm.

Người mà anh từng xem như anh em thân thiết bây giờ vì muốn giàu sang lại cầm dao đâm sau lưng mình.

Sự tức giận lại tiếp tục bùng nổ, Âu Dương Quân tung đòn về phía Nhật, Nhật nhanh chóng đỡ được rồi phản công. Tuy nhiên, Nhật không phải là đối thủ của anh nên trúng của anh 1 đòn mà bất tỉnh.

Âu Dương Quân không nhìn lấy thêm lần nào nữa, xoay người bước vào trong.

- Hàn, quay vào bờ!

Món quà nhận được vào sinh nhật hai mươi tuổi, Âu Dương Quân đã từ một thanh niên vui vẻ trở thành con người lạnh lùng, tàn nhẫn và đáng sợ.

Nụ cười tỏa nắng của Quân cũng đóng băng từ đó.

20. Chương 20

Hành lang dài ngập tràn ánh sáng vàng ấm áp tỏa ra từ những chiếc đèn chùm thủy tinh lung linh, trái ngược hoàn toàn với sự lạnh lẽo bên ngoài căn biệt thự

Minh An nhẹ nhàng bê khay gà rán cùng chai rượu tiến về một căn phòng.

Đến trước cửa, cô gõ ba tiếng.

Thấy bên trong không có tiếng đáp, cô nhẹ mở tay nắm cửa rồi giữ nguyên vị trí mà thò mặt vào trong.

- Tôi vào được chứ?

Quân đang nửa nằm nửa ngồi trên giường đọc sách liếc nhanh qua cô. Hành động đó có nghĩa là anh đã đồng ý nên An liền bê khay gà rán bước vào.

- Lúc này trên đường về tôi có ghé vào quán gà rán ngon nhất thành phố. Trời lạnh thế này mà làm một miếng gà cùng ít rượu thì rất tuyệt!

Cô cười hì hì hướng về Quân giải thích.

Ấu Dương Quân đáng vẻ bất đắc dĩ ngồi dậy.

- Sao lại ngồi đây?

- À, tôi đều đã chia phần hết cho bọn Vũ rồi, bây giờ mang lên cho anh. Tôi nghĩ ăn một mình sẽ không ngon nên...

- Tôi hỏi tại sao cô không đặt trên bàn mà lại ngồi dưới sàn như thế?

An cười cười.

- Thượng lưu như anh đúng thật là không biết rồi! Ngồi dưới sàn nhà ăn gà rán cùng nhâm nhi vài ly rượu mới là tuyệt nhất! Anh đây ngồi đi, anh chưa thử phải không?

Quân miễn cưỡng ngồi xuống sàn nhà có lót sẵn thảm dày chống lạnh. Minh An rót rượu rồi đưa về phía anh. Anh cầm lấy nhưng không uống.

- Hôm nay là ngày gì vậy?

An không vội trả lời, một mình nâng ly uống trước. Chất cồn trong miệng chảy xuống cổ rồi đến bụng, chảy đến đâu là ấm đến đó.

- Là ngày cách ngày quốc khánh đúng hai tháng!

Quân mỉm cười, ngửa cổ uống hết ly rượu.

- Những người khác cũng thường ăn mừng vì ngày này à?

- Bây giờ thì chưa nhưng sau này có thể. Tôi sẽ là người mở đường cho trào lưu này.

Minh An cười hì hì rồi gặm một miếng đùi gà.

Ấu Dương Quân bật cười trước kiểu lí luận của cô.

Đúng rồi, chính là nụ cười này, là thứ mà anh đã mất đi từ rất lâu rồi!

Nó cũng không hẳn mất đi, chỉ là bị đóng băng mà thôi. Thế nên trước giờ dù có cười anh cũng khiến người khác cảm thấy lạnh. Nó đang cần một nguồn năng lượng đủ mạnh để làm tan chảy.

Minh an đã từng không hiểu tại sao ở con người lạnh lùng như anh lại đôi lúc mập mờ một nét cười ấm áp. Nhưng sau khi được biết toàn bộ sự việc, cô lại càng khó hiểu hơn cái cảm giác có chút xót xa trong lòng. Cô muốn anh cười như thế này hơn nụ cười lạnh lẽo mang dáng vẻ bất cần thường ngày.

Đó là suy nghĩ đã không dưới một lần lướt qua đầu cô. (úi zời)

- Nào, cạn ly! Dù sao ngày mai cũng là cuối tuần, chẳng có gì bận tâm.

An lại nâng ly rượu chạm vào ly của anh làm vang lên một tiếng.

Suốt cả tối, anh cùng cô uống rượu nói chuyện phiếm, nghe cô kể những chuyện trên trời dưới đất.

Bên ngoài cửa sổ, những vì sao lấp lánh đứng bên cạnh ánh trăng dát bạc cũng cùng nhau thì thầm điều gì đấy, nghe lao xao, lao xao...

- Minh An, cảm ơn cô món vì gà tối qua!

Phong dựa vào tủ lạnh ở nhà ăn nhìn An cười với vẻ mặt được cô cho là quái đản nhất.

Cô mỉm cười:

- Không có gì! Nhưng mà sao anh cứ nhìn tôi cười mãi thế? Mặt tôi có gì à?

Phong vẫn không có ý định thu lại nụ cười của mình nhưng ánh mắt anh đã chuyển sang hướng của Hàn. Theo hướng đó nhìn theo, cô cũng thấy Hàn đang cố giấu ý cười sau chiếc thìa súp. Bên cạnh Hàn, kẻ nào đó không thể nhìn nổi nữa, phụt nguyên miếng súp ra bát.

- Các anh định cứ như thế mãi à? Có chuyện vui mà không kể cho tôi thì có phải quá đáng lắm không? Dù sao kẻ thích tiền như tôi tối qua cũng mời các anh ăn gà rán mà!

Vũ nhìn bát súp đã không còn nguyên vẹn với vẻ tiếc nuối, nhưng khuôn mặt anh vẫn giật giật vì nhin cười khiến người khác cảm thấy buồn cười hơn.

Cuối cùng, Hàn lên tiếng:

- Nghe nói hôm qua cô cùng anh Quân uống đến say, cô về phòng bằng cách nào vậy?

- Tôi? Tối qua...

Gương mặt người nào đó đột nhiên đại biến chuyển màu.

Tối qua...

- Này Âu Dương Quân! Tôi nói anh nghe, sao anh cứ mãi giữ gương cứng nhắc như băng vậy hả? Tôi thật ghét gương mặt đó của anh, anh có biết không hả? Hả?

Minh An ánh mắt cơ hồ đã mơ màng, tay chân múa loạn xạ, lớn tiếng hét.

- Cô say rồi! Tôi đưa cô về phòng.

Âu Dương Quân đưa tay nâng vai cô dậy. Cô liền dùng sức hất bàn tay đang nắm lấy vai mình nhưng mãi vẫn không được. Cô còn đang định quay sang cắn vào nó thì đột ngột bị xoay người lại rồi bị bế thốc lên vai.

- Á, Dương Quân, mau thả tôi xuống! Anh định ném tôi xuống hồ bơi nữa đấy à? Tôi cho anh biết tôi không sợ anh nữa đâu! Anh có gan thì thả tôi xuống rồi đấu tay đôi xem nào!

Minh an say đến mức không biết trời đất gì, lá gan như thế tự nhiên cũng to hơn bình thường.

Cô giãy giụa không ngừng trên vai Âu Dương Quân, mà người nào đấy vẫn đi bình thường như không.

Bị vác ngang trên vai nên bụng cô rất khó chịu, đầu cô lại còn dốc xuống đất, bao nhiêu máu dồn lên não khiến cô vùng vẫy mãi không thôi.

- Âu Dương Quân, sao anh lại vác tôi như vác heo vậy hả? Anh định chuyển sang nghề buôn heo sao? Mà tôi thấy anh không giống mấy ông bán heo ngoài chợ đâu, phải như này mới giống, như này, như này... ha ha ha...

Minh An lớn giọng hét loạn rồi cười sang sảng.

Phong, Vũ, Hàn nghe tiếng ồn ào liền bỏ dở mấy cái đùi gà, mở cửa ra xem chuyện gì thì được chứng kiến cảnh tượng ngàn năm có một.

An xoay người trên vai Âu Dương Quân, cô vừa vò đầu anh khiến tóc anh rối tung lại vừa oang oang:

- Thế này, thế này, mấy ông bán heo phải thế này! Ha ha ha...

Kinh khủng hơn, cô cười đến mức nước bọt rơi thành dòng, chảy giọt xuống hết cả vào cổ và áo của anh. (eo kinh chắc chắc)

- Đóng cửa vào!

Âu Dương Quân bực tức lớn tiếng ra lệnh.

Cả ba người đang xem kịch hay biết điều liền nhanh chóng đóng sầm cửa. Đến lâu sau họ mới hoàn hồn rồi ôm bụng cười nức trời. Lần đầu tiên bọn họ bắt gặp được vị thủ lĩnh lạnh lùng bá đạo của mình bị một cô gái làm cho quay cuồng. Cũng lần đầu tiên trong đời thấy được có đứa con gái không biết đến hình tượng, cười đến mức nước bọt bắn ra nhiều như thế.

Đúng là chỉ có Minh An mới có thể làm những chuyện mà chẳng ai làm được!

Âu Dương Quân đá tung cửa phòng An rồi ném cô lên giường.

Anh cúi đầu nhìn cổ của mình, lại nhăn nhó nhìn cô.

- Cô có phải con gái không vậy hả? Làm gì có đứa con gái nào như cô chứ?

Kể nằm trên giường vẫn không chịu yên, cô lăn qua lăn lại quần lấy cái chăn mỏng rồi đứng dậy nhảy tưng tưng, ánh mắt bao phủ một tầng mơ màng.

- Anh có muốn nghe hát không? Tôi sẽ hát cho anh nghe, lá la la...

Chưa kịp thể hiện tài năng ca sĩ, cô đã bị người nào đó kéo mạnh nên mất đà ngã xuống. Nhưng thật kì lạ là cô không hề thấy đau.

Minh An cố mở mắt ra xem tại sao bị ngã mà không có cảm giác gì nhưng mi mắt nặng trĩu, cố gắng cũng không thể giương lên.

Cô nằm yên không thèm quan tâm nữa vì cảm giác như thế này thật ảm áp và dễ chịu. Bên tai nghe có tiếng nói nhưng không thể nhận ra ai đang nói và đang nói gì, cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

- Ngủ đi, đừng quậy nữa!

Âu Dương Quân nhỏ giọng ôm chặt cô ngồi trên giường, tay vuốt nhẹ mái tóc mềm.

Bây giờ cô đã ngủ say, nằm yên như con mèo con ngoan ngoãn. Hai má cô hồng phơn như hai quả đào khiến anh không kiềm được đặt một nụ hôn lên đó.

- Em thật biết cách làm tôi đau đầu!

Nhìn cô gái đang nằm trong lòng, tim anh không còn chịu nghe lời mà lồi mắt vài nhịp.

(một nhịp thôi a ẹ vài nhịp chết lâu ọy)

Anh không biết từ bao giờ mà cô lại có uy lực đối với trái tim mình đến vậy. Cô bảo cô không thích sự lạnh lùng của anh, anh cũng không thích nó. Anh vốn cũng là con người đầy vui vẻ hay cười. Nhưng trong môi trường tranh đấu của anh, nó lại là điều không cần thiết.

- Vậy thì tôi sẽ gỡ sự lạnh lùng đó xuống, chỉ với mình em thôi nhé!

Giọng nói nhẹ thoảng qua như cơn gió, nhỏ tới mức anh không chắc rằng anh đã nói ra.

Vũ vỗ nhẹ vào vai Minh An đang ngồi thần thờ ở đại sảnh, đưa đến trước mặt cô một chiếc túi.

- Cô mang cái này đến công ty đi! Hàn gọi về bảo mang đến cho anh Quân, hôm nay có buổi họp quan trọng nhưng quên mang theo tập tài liệu này. Bây giờ tôi có việc cần xử lý nên cô mang đến đi.

Minh an cầm lấy chiếc túi, nhìn Vũ khỏ sở:

- Tôi phải mang đến cho Âu Dương Quân sao?

- Đằng nào cô trốn cũng không thoát đâu!

Vũ khoái trấ cười rồi nhìn cô với vẻ thông cảm, vỗ vỗ vai cô rồi rời đi.

Thật là cô phải đi gặp anh ta hôm nay ư?

Tại sao tối qua cô lại uống say đến mức ấy chứ?

An vò đầu, thầm kêu khổ.

End chap (heehe Yun_Còi đã đánh dấu dếp)

21. Chương 21

Minh An như người mất hồn lái xe đến công ty.

Cô muốn kéo dài thời gian để được bình yên phút nào hay phút đó nhưng không dám vì sợ trễ mất cuộc họp, tội càng thêm nặng. Dù sao ở công ty đông người, Âu Dương Quân cũng không thể làm gì quá đáng với cô.

Dừng xe trước tòa nhà cao ốc thiết kế sang trọng, An cho xe vào bãi đỗ rồi chạy nhanh vào trong.

Cảm giác mong muốn của bản thân và hành động của chính mình khác nhau thật khiến người ta muốn điên người!

Ông trời thật biết cách trêu người.

Tầng hai mươi.

Minh An vừa bước ra khỏi cửa thang máy đã chạm ngay phải Âu Dương Quân. Cô liền cúi đầu thật thấp chào hỏi rồi chìa hai tay đang nắm túi tài liệu đưa về phía anh.

Vì tư thế này mà cô đã bỏ qua nụ cười của ai đó, nụ cười trước nắng đẹp đến mê người.

Cảm nhận túi tài liệu đã được cầm đi, cô nhanh chóng xoay người bước vào thang máy.

Đang định chuẩn thật nhanh thì cô nghe thấy tiếng nói:

- Xuống dưới đợi tôi!

Cửa thang máy đóng lại cô mới ngẩng mặt lên thầm rửa anh, đưa tay giang chân đá vào cửa như thể cánh đó là kẻ đáng ghét cô vừa gặp. Nhưng đột nhiên sức nhớ trong thang máy có camera ghi hình nên cô đành phải đứng thẳng lại lấy hình tượng, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm.

- Anh ta đúng là hung thần mà!

Suốt cả buổi ngồi ở sảnh tiếp khách của công ty, An cứ thẩn thờ suy nghĩ không biết Âu Dương Quân sẽ xử cô thế nào.

Thời gian hôm nay vì sao lại trôi quá nhanh, chớp mắt trời đã xế chiều.

“Ting!”

Tiếng cửa thang máy mở ra khiến cô giật mình liền hướng mắt về phía đó.

Quân cầm một tập tài liệu đi trước, phía sau là một đoàn người nhìn qua có vẻ là cổ đông. Một số đi gần trao đổi với anh cũng phải hơi cúi người.

Hình ảnh này khiến người ta có cảm giác anh như những ông vua đầy quyền lực trong phim truyền hình. Mỗi động tác, cử chỉ đều mang nét cao ngạo và sáng chói.

Bất chợt, ánh mắt anh hướng về phía cô làm cô thầm than không ổn.

Anh gật đầu với những người còn lại rồi dứt khoát tiến đến kéo tay cô đi, bỏ lại một đống ánh mắt tò mò phía sau.

Ánh chiều vàng cam ôm trọn thành phố lúc này đang dần đông người qua lại. Chiếc BMW màu đen sang trọng lướt nhẹ trên đường mà bên trong xe là hai con người với hai tính cách đối lập. Một là vui vẻ, thích tự do nhưng đôi cánh lại bị ai đó giấu mất. Mà người kia, cố tình khiến người khác dở khóc dở cười cứ trưng ra gương mặt lạnh lùng. Đã thế cũng không thêm giấu cho kĩ, thỉnh thoảng lộ ra một góc bản chất quái đản của mình.

Loay hoay với suy nghĩ không biết nói thế nào để giảm bớt tội trạng của mình, Minh An không hề chú ý đến người bên cạnh từ lúc lên xe đến giờ đã không thể kiềm được mà cười suốt. Gương mặt cô lúc nhăn nhó, khi lại méo xệch, đôi mắt cứ lúng liếng nhìn lên rồi lại nhìn xuống, hết chú cún con phạm lỗi. Cô cứ như thế cho đến khi ai đó rủ lòng thương mở miệng nói trước:

- Từ nay về sau, tuyệt đối không được uống rượu nữa!

Anh đã mở lời xem như cho cô một bậc thang để xuống, không có lí do gì cô từ chối.

- Đương nhiên, đương nhiên, tôi hứa sẽ không có lần thứ hai!

Minh An cười híp mắt.

Ông trời đúng là vẫn chiều cố đến cái mạng nhỏ của cô.

Đưa mắt nhìn khung cảnh hai bên, cô thấy có chút lạ liền hỏi:

- Chúng ta không phải về nhà sao?

Chúng ta? Về nhà?

Ấu Dương Quân bắt giác cười.

Tuy biết cô không có ý gì nhưng những lời đó khiến anh cảm thấy thật êm tai.

- Ủ!

- Vậy đi đâu?

- Nhật Bản.

NHẬT

Đã đến đây không dưới một lần nhưng Minh An vẫn không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Đặc biệt, bây giờ là thời gian đầu tháng tư, sắc hồng của hoa đào ngập tràn các con phố, ngõ ngách của Nhật Bản.

Hoa đào, loài hoa tượng trưng cho sắc đẹp, sự mong manh và trong trắng nhưng lại nhanh nở chóng tàn khiến người người yêu mến trân trọng.

Những cánh hoa màu hồng nhẹ nhàng tung bay trong gió có thể chạm đến tận đáy lòng của người yêu hoa.

Minh An cùng Ấu Dương Quân tản bộ trong vườn đào bạt ngàn.

Những hàng đào hồng phấn trải dài như vô tận.

Không khí trong lành cùng khung cảnh thơ mộng thật khiến lòng người thanh thản mà dễ dàng bỏ quên tất cả hiện thực khắc nghiệt ngoài kia. Nó giúp con người kéo ngắn khoảng cách để gần nhau hơn.

Lúc đầu Minh An thật mơ hồ khi bất ngờ nghe Âu Dương Quân nói sang Nhật là đi ngay. Khi đáp sân bay Nhật Bản, cô mới nhớ lại mấy hôm trước có nghe Quân và Hàn nói về việc dự tiệc mừng sinh nhật ông nội chú của mình, Âu Dương Khánh, tổ chức ở Nhật Bản.

Nhưng cô nhớ rõ buổi tiệc đó còn cách cả tuần nữa mới đến nên xoay người hỏi anh:

- Là anh đã chuẩn bị trước để sang đây đúng dịp hoa đào nở đúng không?

Quân chỉ nhìn cô cười không nói.

Sao có thể nói rằng anh đã bắt Phong xem thông tin về mùa đào này rồi bảo Vũ đặt vé máy bay. Anh lại còn vờ như vô tình để quên tập tài liệu bắt cô mang đến trụ sở công ty.

Tất cả đều diễn ra một cách vô tình trong sự sắp đặt cố tình của anh. (hehe xảo quyệt)

Có ai nghĩ rằng Âu Dương Quân xảo quyệt trên thương trường cũng có máu mặt với thế giới ngầm lại kì công suy tính những chuyện mà anh vẫn cho là vớ vẩn này.

Nguyên nhân của một loạt hành động đó xuất phát từ cô gái nhỏ nhắn với đôi mắt sáng trong mà linh hoạt đang đứng trước mặt anh.

Chỉ vì muốn nhìn thấy nụ cười của cô, nụ cười như phát ra ngàn tia nắng rực rỡ, nụ cười mà anh chỉ muốn giữ riêng mình mà chiêm ngưỡng.

- Trên mặt tôi có dính gì sao?

An vốn dĩ định trêu anh “Sao anh nhìn tôi mãi thế, tôi đẹp lắm phải không?” nhưng nghĩ lại cô vừa mới được anh bỏ qua vụ say rượu không bao lâu, không nên đắc tội nên đổi sang câu khác.

Âu Dương Quân nhìn cô đến thất thần lại bị cô nhìn thấy nên có chút sững người.

Nhưng dễ dàng bị bắt thóp thì đâu phải là anh nữa!

Quân sắc mặt không đổi nhìn lên cảnh hoa màu hồng sà xuống trên đầu cô. Anh đưa tay chạm nhẹ lên đó rồi trả lời.

- Tôi nghĩ phải chăng mình sai lầm khi đưa cô đến đây! Mất hết cảnh đẹp.

An trờng mắt phủ nhận:

- Ý anh là tôi làm nơi này xấu đi á? Phong cảnh ở đây mới là làm nền cho nhan sắc của tôi!

Dương Quân cười không phản bác.

Minh An thấy anh xuống nước lại muốn lấn lướt. Nhưng cô chưa kịp nói thì điện thoại của anh đã reo lên.

Anh nghe một hồi rồi quay sang nhìn cô nói rằng có việc gấp, bảo cô ở đây chờ anh.

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Phải nhân cơ hội này mà ngắm cảnh cho thỏa thích! (mấy khi)

22. Chương 22

Một cơn gió thoảng qua, những cánh hoa đào tung bay nhẹ nhàng trong không trung rồi chạm xuống đất làm thành một thảm hồng trắng tuyệt đẹp.

Khung cảnh như mộng ảo trong những câu chuyện cổ tích.

Bỗng Minh An cảm nhận được phía sau có người tiến đến liền đề cao cảnh giác.

Từ lúc bước vào vườn đào, cô không hề thấy bóng dáng những người tham quan ngắm cảnh hay thưởng thức. Đoán rằng Quân đã có sắp xếp nên cô cũng không đề cập.

Bây giờ có người xuất hiện đằng sau, khoảng cách ngày càng gần lại không lên tiếng, chắc chắn không phải người của mình. Cô nhớ đến lần bị bắt cóc trước đó càng không khỏi cảnh giác hơn, chủ động ra tay trước để kẻ đó không chiếm được ưu thế.

Cô vụt xoay người bắt lấy cánh tay đang vươn đến gần với độ chính xác cao rồi định bẻ quặt nó ra đằng sau. Nhưng tốc độ của kẻ đó còn nhanh hơn, cánh tay vừa bị chụp được đã xoay ngược trở lại bắt lấy cổ tay cô.

An không chịu thua, dùng tay còn lại đâm vào ngực hắn nhưng chưa chạm đến nơi đã bị hắn tóm gọn.

Kẻ đó nắm chặt hai tay cô, đẩy cô lùi vào chạm đến thân cây đào gần đó, khoảng cách giữa hai người bây giờ ko còn xa.

Thân thủ của hắn thực nhanh nhẹn, lực lại rất chuẩn, chỉ sợ ngang ngửa với bọn Phong, Vũ, Hàn. Cô đã thử qua tất cả ba người bọn họ nhưng không thắng nổi người nào.

Tuy nhiên không vì thế mà cô bị bắt nạt bởi xét về khả năng xoay chuyển tình thế, hạ mình đúng lúc để đánh lạc hướng, nhằm lung lạc đối phương là sở trường của cô.

An thu lại lực ở hai tay, để mặc cho hắn giữ chặt. Thay vào đó cô tập trung suy nghĩ cách thoát thân.

Cô nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt như ngấn nước ngược lên trông thật long lanh, lộ ra bảy phần yếu đuối. Cô biết, với ánh mắt này không nhiều thì ít cũng giúp cô kéo dài thời gian.

Quả thật, hắn sống người, lực ở hai tay cũng bớt vài phần.

Đôi môi mềm khê mấp máy, giọng điệu nhẹ nhàng như những cánh hoa đào đang bay:

- Anh muốn bắt cóc tôi sao?

Hắn mất vài giây định thần mới có vẻ ngạc nhiên đáp lời cô:

- Bắt cóc?

- Đúng thế, không phải anh đến để bắt cóc tôi ư?

Giọng cô hạ thấp âm điệu.

- Tôi là quản lý ở đây! Vườn hoa đào này là do tôi đầu tư xây dựng để phục vụ cho những người muốn yên tĩnh thưởng cảnh. Hôm nay, nghe nhân viên thông báo rằng có vị khách nam đã đặt chỗ này, tôi vô tình đi ngang qua lại thấy cô ở đây, cứ tưởng cô đi nhầm do vườn đào này chia ra nhiều khu vực. Tôi chỉ định đến hỏi thăm, không ngờ khiến cô hiểu lầm. Thật xin lỗi!

Nói xong hắn liền buông tay cô rồi lùi lại mở rộng khoảng cách.

Mình An thở phào, cô cứ tưởng mình lại bị bắt làm con tin.

Thấy người trước mặt có vẻ thành thật nên cô cũng cười đáp:

- Không có gì, chỉ là hiểu lầm thôi! Người đặt chỗ này là ông chủ của tôi, bây giờ ông ấy có việc, lát nữa sẽ quay lại.

- Xem ra ông ấy rất tốt với cô! Giá tham quan ở đây rất cao vậy mà chỉ mang cô đi cùng.

Mình An cười cười nhưng trong đầu phẳng phất nhiều suy nghĩ.

Âu Dương Quân mang cô đến đây chắc vì tiện đường thôi!

Thấy cô không nói gì, người trước mặt tiếp lời:

- Tôi rất ngạc nhiên khi một cô gái nhỏ nhắn như cô lại có khả năng tấn công nhanh nhẹn và linh hoạt như vậy!

Mình An điềm nhiên:

- Anh đã quá lời, chẳng phải tôi cũng không thắng được anh đó sao!

Người trước mặt cười nhẹ.

Hắn và cô, nam nữ sức lực vốn đã khác biệt. Hắn lại còn luyện tập từ nhỏ nên đương nhiên không khó để không chế cô.

Vì giữ phép lịch sự nên hắn không tiện hỏi nhiều, chỉ kịp biết tên cô thì điện thoại rung.

Lúc hắn nghe điện thoại, Minh An tranh thủ đánh giá một lượt con người này.

Hắn tính ra cũng thuộc hàng tuần tú, là mẫu người được nhiều cô gái theo đuổi hiện nay. Tuy nhiên, cô luôn ở bên cạnh Âu Dương Quân cùng bọn Phong, Vũ, Hàn đều là hàng cực phẩm. Hằng ngày, cô nhìn họ đến quen mắt nên không có ấn tượng đặc biệt gì với anh chàng đẹp trai này.

- Bố, có việc gì ạ?

“Hắn đến rồi! ”

- Đến sớm vậy sao?

Trên mặt hắn xuất hiện nụ cười nửa miệng cùng giọng điệu có vẻ hứng thú, trông không giống với tính cách khoan hòa của hắn vừa rồi.

“Hắn đến trước! Còn nghe nói đi cùng một cô gái!”

- Con biết rồi! Gặp bố sau!

Tắt điện thoại, hắn quay sang Minh An với gương mặt có phần nhả nhặn lúc đầu.

- Tôi đã làm phiền cô rồi! Tôi xin đi trước, chúc cô có một ngày vui vẻ!

Hắn nói rồi cúi đầu chào bỏ đi, Minh An cũng chào đáp lại.

Vườn hoa đào vẫn rực rỡ hai sắc trắng hồng đan quện, bay bay trong gió...

(Yun đoán hắn là ai ??)

Thành phố ban đêm rực rỡ với những ánh đèn ở khắp nơi.

Trên đường, chiếc BMW đen sang trọng, sáng loáng lướt nhẹ giữa những tòa nhà cao tầng rồi dừng lại trước cửa một khách sạn lớn.

Những chiếc cửa gương lấp lánh phản chiếu ánh đèn và kim loại khiến cả khách sạn tỏa bừng như một viên ngọc quý.

Cánh cửa xe mở ra, một nam thanh niên cao lớn mặc bộ vest đen bước xuống thu hút mọi ánh nhìn.

Anh chỉnh lại vạt áo rồi bước sang mở cánh cửa còn lại.

Từ trong cánh cửa đó, một cô gái xinh đẹp bước xuống. Cử chỉ của cô nhẹ nhàng, chuyên nghiệp khiến người khác bất giác nghĩ đến hình ảnh một cô công chúa cao quý.

Cô gái khoác tay anh thư thả đi vào trong.

Thang máy dừng lại ở tầng hai mươi, là tầng có vị trí tuyệt vời nhất để xem được toàn cảnh của thành phố cùng những ánh sao đêm qua lớp kính cao cấp trong suốt.

An khoát tay Quân bước vào phòng tiệc. Căn phòng rộng lớn lộng lẫy thể hiện đẳng cấp của một khách sạn hạng sang đã đầy người.

Tất cả quan khách nếu không phải là quan chức thì cũng là doanh nhân thành đạt hay nghệ sĩ, diễn viên nổi tiếng.

Nhưng giờ phút cô và anh cùng bước vào, mọi người đều như chìm vào im lặng, không hện mà đồng loạt hướng về hai người.

Không gian rộng lớn bây giờ chỉ tràn ngập tiếng nhạc nhẹ.

Dương Quân, một doanh nhân thành đạt khi tuổi vẫn còn cách con số ba mươi đến vài năm. Tuy nhiên, anh đã đưa được tập đoàn Âu Dương lên tầm quốc tế.

Với gương mặt tuấn tú thập phần nam tính và tài năng hơn người, anh chính là hình mẫu lí tưởng mà mọi cô gái hướng đến. Nếu không phải anh luôn lạnh lùng đến kinh người cùng thể lực ngầm đáng sợ phía sau thì hẳn hằng ngày không thiếu các cô gái xinh đẹp vây quanh cùng những ông hoàng kinh doanh muốn gả con gái.

Nhưng bây giờ, bên cạnh tác phẩm được xem là hoàn hảo ấy lại xuất hiện một nhân vật không hề kém cạnh.

Cô, Trịnh Minh An, là người con gái đầu tiên có thể xuất hiện công khai bên cạnh anh. Tuy không ai biết được thân thế của cô nhưng chỉ dựa vào những tin tức gần đây họ nhận được thì chắc chắn rằng, cô đủ tư cách hơn bất kì ai được sánh vai cùng Âu Dương Quân.

Hôm nay, cô mặc một chiếc váy ngắn hở vai màu đen. Thoạt nhìn, chiếc váy không có gì đặc biệt. Tuy nhiên, một số người thầm giật mình bởi phát hiện con giá của nó. Đường kim mũi chỉ tinh xảo đến từng centimet. Chiếc váy ôm sát vòng eo nhỏ nhắn tôn lên vẻ đẹp kiều diễm động lòng người. Mái tóc đen suôn mượt vẫn thường buộc cao đuôi ngựa nay xõa dài qua vai. Trên chiếc cổ cao là sợi dây chuyền bằng ngọc được thiết kế một cách tinh tế. Đôi chân thon dài lộ ra dưới làn váy xòe ngắn trên gối kết hợp với đôi giày cao gót kiểu cách lướt nhẹ trên thảm.

Tất cả trang phục trên người cô đều mang một màu đen làm nổi bật làn da trắng nõn.

Cô và anh chính là một sự kết hợp hoàn hảo mà không ai có thể phủ nhận. (chuyện nhân vật của tg mà)

- Mọi người vẫn đang nhìn chúng ta!

Minh An nhỏ giọng hướng về phía Dương Quân.

Trong lời nói của cô mang vẻ khó chịu lẫn ngượng ngùng, nhưng hình ảnh đó qua mắt người khác lại trở thành một hành động thân mật.

Họ chưa thấy Âu Dương Quân đi dự tiệc cùng bạn gái bao giờ mà nay lại có người khoác tay anh còn hướng vào tai anh nói nhỏ.

Trong lòng ai nấy đều thêm phần đề cao giá trị của cô.

Âu Dương Quân thản nhiên nhìn quanh một vòng.

Bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo chứa sát khí, mọi người đều sợ hãi ngoảnh mặt và bắt đầu trở lại nói chuyện của mình.

Anh hài lòng thu lại ánh mắt lại rồi nhìn cô cười:

- Vậy sao?

Con người này thật có khả năng khiến người khác khiếp sợ!- Minh An âm thầm thở dài.

Thấy một bóng người tiến về phía họ, Âu Dương Quân quay sang nói với cô:

- Đứng đây đợi tôi!

Không hỏi cũng biết kẻ đang đến đó ai! Ông ta chính là chủ nhân buổi tiệc hôm nay, Âu Dương Khánh.

Hắn là ông ta khó chịu lắm khi tất cả quan khách đều bỏ lơ ông mà đi chú ý Âu Dương Quân. Đã vậy, anh vừa là hậu bối lại vừa là khách nhưng không thềm đến chào hỏi một tiếng, phải để ông đích thân mang xác đến chào trước.

Chuyện của gia đình giàu có đúng là không thể đoán được!

Cô không quan tâm đến hai người đó nữa, đang định quay lưng hướng về dãy thức uống thì nghe có tiếng gọi:

- Minh An?

(ai gọi thế ??? đoán đi ^__^)

YUN đã in dấu dép hehe

23. Chương 23

- Là anh? Anh cũng đến đây dự tiệc sao?

Minh An ngạc nhiên quay lại nhìn người thanh niên đằng sau.

Anh ta chẳng phải là ông chủ vườn đào đây sao!

Hôm nay anh ta mặc bộ vest trắng trông nho nhã và thanh lịch đúng chất công tử nhà giàu.

Trong ánh sáng lung linh của căn phòng, anh ta hướng về cô nở nụ cười. Tuy nhiên, cô cảm giác nụ cười đó có điều khác lạ.

Nó dường như chất chứa nét ngạc nhiên và tiếc nuối.

- Lúc này tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm, không ngờ là cô thật! Cô có vẻ khác hẳn với hôm trước nên tôi không nhận ra.

Anh ta lấy ly rượu vang màu đỏ từ người phục vụ đưa cho Minh An. Cô vui vẻ nhận lấy nhưng không uống.

Từ ngày uống say rồi làm loạn, cô đã thề sẽ không đụng đến thứ này. Hơn nữa, Quân cũng đã ra lệnh cảnh cáo.

An khách sáo trả lời:

- Thế à? Hôm nay tôi chỉ là đối trang phục khác thôi mà!

Hắn cười cười rồi nháy mắt với cô:

- Tôi nay ở đây, cô là người đẹp nhất!

Nhận được lời khen bất ngờ, An có chút ngại ngùng. Cô cố ý đổi chủ đề:

- Anh đã quá lời rồi! À, khách sạn này thật đặc biệt, có thể xem được cả sao trời.

- Cô thích ngắm sao ư? Ở tầng trên tôi đã có chuẩn bị kính để quan sát thiên văn. Nếu cô muốn thì tôi sẽ đưa cô lên đây.

Minh An vẫn còn đang ngơ ngác không biết nên đồng ý hay từ chối thì đã bị anh ta nắm tay kéo đi. Cô đang định lên tiếng thì bị một tiếng nói lớn hơn chen xuống.

- Buông ra!

Dương Quân một tay đút vào túi quần tiến đến chỗ hai người.

Giọng anh không quá lớn nhưng đủ để những người đứng gần nghe rõ, đó là một mệnh lệnh dứt khoát.

Minh An giật mình rút tay lại nhưng bàn tay kia vẫn nắm chặt không chịu buông. Cô chỉ còn biết đứng yên bất động đưa mắt nhìn Âu Dương Quân đang tiến gần đến mình.

- Buông tay cô ấy ra!

Vừa nói, anh vừa giằng mạnh tay Minh An ra khỏi người kia rồi kéo cô lui về phía sau lưng mình.

Khác với những người xung quanh đang sợ hãi không dám nhìn về hướng của họ, người kia lại nở nụ cười:

- Xét về bối phận, cậu gọi tôi một tiếng “bác” cũng không sai. Sao lại dùng thái độ đó đối với người bề trên chứ?

- Bề trên?

Âu Dương Quân cười giễu cợt.

- Âu Dương Nhật, tôi cảnh cáo cậu đừng bao giờ đụng đến người của tôi! Hãy cảm thấy hạnh phúc vì cậu vẫn còn sống đến bây giờ.

Âu Dương Nhật? Chính là con rơi của Âu Dương Khánh sao? Hắn là kẻ đã khiến cho Âu Dương Quân từ một thiếu niên vui vẻ trở thành con người lạnh lùng đáng sợ?

Minh An bỗng thay đổi thái độ thân thiện lúc đầu với Âu Dương Nhật. Cô trước nay vẫn không thích những kẻ phản bội, đặc biệt là kẻ phản bội vì muốn đổi lấy cuộc sống sung túc. (chuẩn luôn)

Nhật vốn được đào tạo học, tập cùng Âu Dương Quân và Phong, Vũ, Hàn trong suốt một thời gian dài. Sau đó anh vẫn không ngừng rèn luyện và va chạm cuộc đời nên lá gan cũng không nhỏ. Sau vài giây lấy lại bình tĩnh, anh nói:

- Âu Dương Quân, anh đến tình cảm của thuộc hạ cũng quản sao?

Âu Dương Quân mặt xám xịt quay đầu sang nhìn Minh An nhắc lại:

- Tình cảm?

Bất gặp ánh mắt vốn ấm lên mấy hôm nay lại như lạnh hắt đi của anh, Minh An có cảm giác như mất đi điều gì đó. Cô lắc đầu liên tục phủ nhận câu nói của Âu Dương Nhật, cũng là trả lời câu hỏi của anh.

Thấy hành động đó của cô, đôi mày anh như giãn ra.

Nhưng kẻ kia vẫn không sợ chết mà lên tiếng:.

- Bây giờ chưa có không hẳn sau này cũng như thế! Tôi sẽ theo đuổi cô ấy! Âu Dương chủ tịch trăm công nghìn việc chắc sẽ không bận tâm hay phản đối chứ?

Lời nói của Âu Dương Nhật kèm theo điệu cười ẩn ý.

Nhưng Quân không nhìn lấy hắn một lần, nắm tay Minh An kéo đi.

Hai người vừa rời đi thì phía sau, Âu Dương Nhật lập tức thu lại nụ cười, thay vào đó là ánh mắt căm hận.

Anh cùng Âu Dương Quân không có cách biệt gì lớn về thân phận nhưng tại sao ngay từ khi sinh ra, Quân đã có tất cả những thứ mà anh cực khổ lắm mới có được. Nếu không phải Âu Dương Khánh không có con, ông ta đã không miễn cưỡng nhận anh. Tuy mang danh là người nhà họ Âu Dương nhưng anh không được coi trọng bởi anh là con rơi của một kẻ vô dụng cùng người phụ nữ làm ở quán ba. Nếu không phải những năm qua anh vất vả gầy dựng sự nghiệp riêng từ sự đổ nát do Âu Dương Khánh gây ra thì bây giờ có lẽ anh đã lại trở thành kẻ ăn mày. Mối tình đầu mà anh yêu say đắm lại đi thích một kẻ không hề biết đến sự tồn tại của mình. Để lấp đi khoảng trống đó trong tim, anh đã vui đùa với biết bao cô gái. Tuy nhiên, trái tim đó không những không lành lại mà còn bị khoét sâu hơn cho đến khi...

Anh vô tình bắt gặp Minh An trong vườn đào.

Một cô gái với đôi mắt trong như pha lê đang ngẩn ngơ ngắm nhìn những cánh đào bay lả tả. Cô tưởng như là cô gái yếu mềm nhưng lại có thể tấn công nhanh chóng và chính xác.

Trái tim sau nhiều năm phẳng lặng của anh nay lại dậy sóng.

Hôm đó, tuy anh bỏ đi nhưng đã cho người theo dõi cô. Không ngờ bọn ăn hại đó lại không thể theo nổi tốc độ của chiếc BMW đưa cô đi.

Đến hôm nay, khi anh đã không còn hi vọng tìm được người con gái khiến anh rung động ấy thì cô lại bất ngờ xuất hiện. Cô bước vào phòng tiệc như một thiên thần đen xinh đẹp và quyến rũ bên cạnh kẻ mà anh luôn căm ghét, Âu Dương Quân.

Thật là ông trời đã quá trêu ngươi!

- Lần này tôi sẽ không để em đi, Minh An!

Âu Dương Nhật tự nói với bản thân rồi rời khỏi buổi tiệc đang còn nhộn nhịp.

Ở một góc khác của căn phòng rộng lớn, Minh An rụt rè theo sau Quân. Anh đang tiếp rượu của những doanh nhân khác.

Đến khi tất cả đi hết, Âu Dương Quân mới quay sang nhìn ly rượu trên tay cô.

- Sao không uống?

Giọng anh không cao không thấp khiến cô chẳng tài nào đoán nổi tâm trạng hiện giờ của anh mà ứng phó.

- Chẳng phải anh không cho phép tôi uống rượu nữa rồi còn gì!

Cô nhẹ nhàng đáp lời, dùng gương mặt tội nghiệp cùng đôi mắt ngấn nước như chực trào ra phôi diễn.

Nhưng những chiêu thức đó sao qua nổi mắt Âu Dương Quân.

Anh lại hỏi:

- Tôi nói gì cô cũng nghe sao?

- Dương nhiên, vì anh là ông chủ của tôi!

Minh An nhanh miệng và biết điều lấy lòng anh. Thật ra câu nói của cô vẫn còn một nửa đó là:

“Và vì anh vẫn đều đặn hằng tháng gửi tiền vào sổ tiết kiệm của tôi!”

- Nếu tôi bảo cô không được gặp hần ta nữa ?

Minh An thừa hiểu “hần ta” mà anh nhắc đến.

Cô không hề có chút ấn tượng gì với Nhật cho đến khi biết anh ta chính là người phản bội Âu Dương Quân. Vừa nãy, anh ta lại còn chọc giận Quân khiến cô một phen hết hồn điều đúng. Cô không ăn miếng trả miếng đã may cho anh ta rồi, còn muốn gặp làm gì!

- Tôi và anh ta đâu quen biết gì nhau, tất nhiên sẽ không gặp lại!

Âu Dương Quân bây giờ mới mỉm cười.

Vừa lúc ấy, nhạc lại nổi lên, một điệu Valse nhẹ nhàng.

Mọi người lần lượt từng cặp tiến vào trung tâm căn phòng lớn cùng nhau khiêu vũ. Âu Dương Quân cũng kéo Minh An tiến vào.

Khoảng cách giữa hai người bây giờ khiến An có chút bối rối. Tay anh đặt lên vòng eo nhỏ nhắn của cô, tay cô lại đặt lên vai anh.

Cô đã từng khiêu vũ với Âu Dương Quân lúc ở Anh. Lần đó tuy là cô đang bị anh truy đuổi nhưng không hề hồi hộp lo sợ đến nỗi tim đập loạn như bây giờ.

“Có lẽ gần đây mình ăn thiếu dinh dưỡng khiến tim không khỏe, sau này phải chú ý ăn uống lại mới được.” (chắc k thể)

Dù đã viện lí do nhưng An không kiềm được mà ngược lên nhìn gương mặt tuần mỹ trước mặt.

Gương mặt ấy như được điêu khắc từ băng ngàn năm, tuy đường nét tinh tế nhưng luôn phủ một lớp lạnh. Lông mi anh thật dài che đi một phần ánh mắt đang ẩn nhiều suy nghĩ.

Đột nhiên gương mặt ấy từ từ đến gần cô trong khi đầu óc cô vẫn còn bất động. Đôi môi anh khẽ cười tà mị:

- Liệu tôi có nên thu phí bảo trì gương mặt mình vì đã bị cô nhìn đến thủng vài chỗ không? (tên này Nổ)

____Yun__ Còi _____

24. Chương 24

Minh An nhìn Âu Dương Quân đến thất thần, ngay cả khi bị anh phát hiện vẫn chưa chịu tỉnh.

Thật chẳng còn mặt mũi nào nữa! Cô xấu hổ cúi gầm mặt.

Thấy vậy, Dương Quân mỉm cười hứng thú nhìn cô hồi lâu.(thung mặt ngta bây h)

Anh bất ngờ chuyển tư thế ôm trọn cô vào lòng, để tai mình áp sát tai cô.

Hành động bất ngờ hết sức mờ ám này của anh khiến An cứng người, mặt nóng ran.

Cảm nhận được sự thay đổi của cô, Quân lại cười âm hiểm, ôm cô chặt hơn.

Minh An lại được dịp hoảng hồn đưa tay đẩy anh ra thì anh đột nhiên lên tiếng, chất giọng trầm và thấp:

- Kiểm tra hệ thống camera trong khách sạn cùng những người tham dự tối nay!

Đang ngu ngơ không biết anh đang có ý định gì thì cô lại nghe tiếng của Hàn vang lên phía bên tai đang bị anh áp chặt:

“Giám đốc công ty quảng cáo Stars vừa mới được phát hiện trong một căn phòng ở tầng ba của khách sạn nhưng danh sách khách mời đã đến đủ.”

Vậy là có người đã giả làm ông ấy để vào đây? - An chợt hiểu ra.

Dương Quân phát hiện khả nghi nên mới dùng tư thế thân mật này vờ như đang nói chuyện với cô để liên lạc cho Hàn. Anh cũng biết hôm nay cô bỏ chiếc hoa tai là thiết bị liên lạc ở nhà để mang vào đôi bông tai phù hợp hơn.

Minh An đang suy nghĩ thì nghe thấy giọng khản trương của Vũ. Anh cũng đã đến Nhật Bản cùng bọn họ.

“Anh Quân, có bom hẹn giờ trong thang máy!”

- Mang trực thăng đến!

Ấu Dương Quân ngắt lời Vũ rồi nói với Minh An:

- Hãy đi sát theo tôi, đừng buông tay!

Minh An là một người thông minh nhạy bén nên không khó để hiểu được sự tình. Cô gật đầu chắc chắn với anh.

Ấu Dương Khánh làm ăn bất chính, từ lâu đã bán cổ phiếu của tập đoàn Ấu Dương rồi nhờ vào tài năng đầu óc của Ấu Dương Nhật xây dựng nhiều sòng bài, quán bar... Những người ông ta đặc tội có lẽ không ít hơn kẻ thù của Ấu Dương Quân. Lần này bị dùng cả bom hẹn giờ trả thù chắc hẳn là liên quan đến xã hội đen.(cũng có kém j anh đầu m.n k nhớ thì xem lại chap 1 nhé)

Ấu Dương Quân nắm tay Minh An bước nhanh ra khỏi phòng tiệc sang trọng. Hai người đi được một đoạn thì cô ngạc nhiên hỏi:

- Khoan đã, chúng ta không thông báo cho những người trong kia sao?

Quân không hề quay lại, cứ nắm tay cô tiến nhanh về phía cầu thang bộ dẫn lên tầng thượng.

- Họ sẽ biết nhanh thôi!

Anh vừa dứt lời, cô đã nghe tiếng hỗn loạn truyền đến từ căn phòng đằng sau, nơi cô mới bước ra không lâu. Nhưng chưa kịp nhìn lại, cô đã bị Quân mạnh mẽ kéo đi.

Dù cố hết sức nhưng với đôi giày cao gót này, cô không thể nào theo kịp anh, cũng không thể dừng lại tháo nó ra khi cứ bị anh nắm tay chạy.

Bất ngờ, anh quay lại bế bổng cô lên rồi dùng tốc độ nhanh hơn hương đến tầng thượng. Minh An thấy anh biểu hiện gấp gấp thì lên tiếng:

- Không phải chỉ là bom hẹn giờ thôi sao? Theo sắp xếp có lẽ nó sẽ nổ khi buổi tiệc gần kết thúc, nhưng chúng ta rời khỏi sớm hơn nên không cần khẩn trương như vậy!

Ấu Dương Quân không trả lời. Anh dùng sức đá tung cánh cửa của sân thượng. Vừa lúc đó, một tiếng súng chói tai phát ra từ phía sau bay sượt qua vai Quân.

Minh An giật mình quay lại, phía dưới cầu thang có kẻ bắn lén. Nhưng Dương Quân không hề để tâm, vẫn bế cô chạy đến chiếc trực thăng đang dẫn tiến về phía họ.

Để đề phòng nên trước khi đến buổi tiệc, anh đã bảo Phong lái trực thăng chuẩn bị cách đó không xa.

Nhìn chiếc trực thăng đang chậm chậm đáp, Âu Dương Quân thả Minh An xuống. Cô nhanh chóng nhảy lên bám ở cửa.

Máy bay lại chuyển động, bắt đầu bay lên.

Âu Dương Quân rút súng nhanh như gió. Anh bắn một phát về bóng người vừa xuất hiện ở cửa sân thượng khiến hắn không kịp phản ứng, trúng đạn mà ngã xuống.

Âu Dương Quân cũng nhanh chóng lấy đà phóng lên máy bay. Nhưng lúc chân anh vừa chạm sàn thì có tiếng súng vang đến cùng tiếng hét thất thanh của Minh An khiến anh tái mặt.

- Á Á Á!

Viên đạn bắn ra từ tên bị trúng đạn đang nằm trên mặt đất. Đạn vừa khỏi súng hắn cũng gục đầu xuống.

Minh An đứng chưa vững trên trực thăng chuyển động đã bị viên đạn găm vào chân. Liền sau đó, cô khụy xuống và rơi khỏi.

Cô nhắm chặt mắt, cảm nhận tiếng gió vút bên tai lạnh như cắt.

Thế là hết!

Không ngờ cuộc đời của cô kết thúc bằng một cú rơi tự do. Trực thăng đã ra khỏi khu vực sân thượng khách sạn nên hẳn là cô sẽ rơi thẳng xuống mấy trăm mét.

Bị sự hoảng sợ xâm chiếm ý thức, An có cảm giác eo mình đã bị siết chặt bởi một vòng tay chắc chắn. Lúc các giác quan được phục hồi, cô mới mở to mắt ngạc nhiên nhìn người trước mặt rồi liếc xung quanh.

- Quân? Anh... sao...

Giọng cô run run.

- Chẳng phải tôi đã bảo không được buông tay, sao lại không nghe lời?

Minh An bị cảnh trước mắt làm cho cảm động nên không nói được gì.

Chính xác thì cô cùng Âu Dương Quân đang bay. Một tay anh ôm chặt cô, tay còn lại nắm lấy chân đầu của trực thăng.

Khoảnh khắc cô rơi xuống, anh đã không do dự mà nhảy theo. Nhờ tính toán chuẩn xác thời gian rơi mà anh vừa đón được cô vừa bắt lấy được chân trực thăng nên không thể xem đây là kì tích.

Cũng vào khoảnh khắc trước lúc rơi xuống, cô đã rút lại bàn tay có thể nắm được tay anh. Anh vừa lên trực thăng, chưa đứng thẳng bằng, nếu nắm lấy tay anh thì cả hai sẽ cùng rơi xuống.

Vậy thì... cứ để mình cô rơi là được rồi!

- Tại sao mạo hiểm cứu tôi chứ?

Minh An tự dưng cảm thấy khóe mắt cay cay. Cô gục đầu vào ngực Âu Dương Quân, hai tay ôm chặt lưng anh để giảm bớt trọng lực cho cánh tay anh đang ôm cô.

- Thật sự không biết ư?

Giọng anh như cười như không, thản nhiên vô cùng.

Anh cúi đầu nhìn cô gái bé nhỏ trong lòng.

- Vì tôi yêu em! (hê hê)

_____ Yun đã đánh dấu dép _____

25. Chương 25

Nắng buổi sớm nhuộm vàng khắp thành phố. Không khí ngập tràn mùi hoa đào dịu nhẹ thoang thoảng.

Minh An cầm cốc cà phê đứng ở ban công trong một căn phòng của khách sạn, ánh mắt cô nhìn xa xăm mơ hồ.

Suốt cả đêm cô chẳng thể nào chợp mắt. Những hình ảnh cùng âm thanh của ngày hôm qua cứ dai dẳng trong đầu cô mãi không chịu tan biến.

An nhấp một ngụm cà phê rồi lại thần thờ.

Hôm qua, Âu Dương Quân nói...

- A... Không nghĩ nữa, không được nghĩ đến!

An vò đầu, cố hướng suy nghĩ của mình đến việc khác. Những sự việc diễn ra cách đây mười mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa mờ đi trong trí nhớ của cô.

Lúc ngồi trên xe về khách sạn, cô đã hỏi qua Phong tại sao những người trong buổi tiệc lại nhanh chóng biết được thông tin về quả bom.

Anh trả lời:

- Cô không biết Âu Dương Nhật là một bậc thầy về thông tin mạng sao? Khả năng về lĩnh vực này của cậu ta so với Hàn hơn rất nhiều. Cô nghĩ xem, nếu thế thì khi Hàn đột nhập hệ thống camera khách sạn và phát hiện ra thì cậu ta không hay biết gì ư?

Phong đánh tay lái rẽ phải rồi tiếp tục:

- Đừng xem thường cậu ta! Cậu ta sống sót và đạt được những thành tựu như ngày hôm nay không phải đơn giản. Cô tốt nhất vẫn là nên tránh xa cậu ta!

Minh An im lặng. Cô đương nhiên không muốn dính dáng đến con người này. Chưa kể đến việc anh ta gián tiếp tạo ra một Âu Dương Quân lạnh lùng như hôm nay để cô chịu bất nạt cùng đe dọa. Bây giờ anh ta bị Âu Dương Quân hận như thế, cô càng không nên tiếp xúc tránh rước họa.

Phong không thấy cô nói gì lại nói:

- Cô hãy đợi xem, chuyện đặt bom hôm nay trong khách sạn với nhiều nhân vật tầm cỡ đúng ra là một chuyện động trời, nhưng ngày mai trên mặt các báo tuyệt đối sẽ không hề xuất hiện một dòng nào về vấn đề này.

Minh An không nhận được hỏi:

- Thật ư? Tại sao chứ? Bọn phóng viên không phải chờ những cơ hội như thế này sao?

Nhìn qua gương chiếu hậu, cô thấy Phong cười khế.

- Nếu để lộ ra, Âu Dương Nhật cùng bố cậu ta còn mặt mũi nào sao? Cậu ta nhất định giải quyết êm xuôi vụ này.

Minh An nhớ lại chuyện tối qua, cô nhấp một ngụm cà phê rồi xoay người vào trong.

Quân sau khi xuống trực thăng liền nhanh chóng giúp cô xử lý vết thương, nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô rồi theo Vũ đi mất, đến giờ vẫn chưa liên lạc. May sao viên đạn chỉ bay sượt qua chân nên sau một đêm đã không còn gì đáng ngại, cô vẫn có thể bay nhảy như thường.

Minh An thay quần áo, quyết định xuống đường dạo phố để bản thân không suy nghĩ vẩn vơ.

Tokyo đúng là thủ đô của một nước công nghiệp hiện đại, xung quanh các con phố là những tòa nhà cao chọc trời.

Nhiều người dân địa phương thân thiện thỉnh thoảng nhìn Minh An cười chào. Cô cũng cười đáp lại.

Cô dạo qua một loạt cửa hàng, mua đủ thứ lặt vặt rồi mang những túi xách vừa mua xong bước sang một dãy hàng khác.

Trước một cửa hàng trang sức lấp lánh, Minh An dừng lại nhìn vào một sợi dây chuyền hình trái tim thiết kế tinh xảo. Cô nhíu mày nhìn thấy mức giá ghi phía dưới.

- Tuy nhìn cũng bắt mắt nhưng giá lại quá cao!

Cô trước giờ không có thói quen đeo trang sức rườm rà. Trên người cô chỉ có duy nhất chiếc bông tai màu đen phía bên tai phải. Nhưng nó chính xác hơn lại là thiết bị liên lạc và bắt sóng. Chỉ trong những buổi tiệc sang trọng cô mới miễn cưỡng đeo thêm trang sức cho phù hợp với hoàn cảnh. Hơn nữa, cô là người yêu tiền nên không bao giờ bỏ tiền mua những thứ bị xem là không cần thiết.(k cần thiết ???)

Lúc này, có một đứa trẻ tay ôm xấp báo, tay kia cầm bó hoa hồng lớn, chạy đến gần cô cười nói:

- Chị ơi, có người tặng chị này!

Minh An ngạc nhiên, hỏi lại bằng tiếng Nhật:

- Tặng chị? Là ai?

Đứa trẻ chỉ tay về phía chiếc xe mui trần màu trắng cách đó không xa.

- Là anh ấy!

Minh An theo hướng đó nhìn thì thấy một thanh niên mặc áo sơ mi màu xanh dương ngồi trên xe. Anh đang cười tươi vẫy tay với cô.

Cô quay lại nói với đứa trẻ:

- Hoa này một cây bán 50 Yên nhé! Bây giờ nó là của em, em bán hết sẽ thu được một số tiền gấp nhiều lần tiền bán báo.

Đứa trẻ bán báo ngạc nhiên nhìn cô rồi lại do dự nhìn về thanh niên trên xe. Nhưng trước ánh mắt thúc giục của cô, nó cuối cùng cũng chịu cầm bó hoa chạy đi.

Đứa trẻ vừa đi, cô cũng xoay người tiếp tục dạo phố, dường như quên luôn kẻ vừa tặng hoa ình.

Đột nhiên, hai cánh tay từ nãy giờ vẫn nặng trĩu vì cầm túi xách hàng hóa bỗng nhẹ tênh.

Minh An bức mình nhìn sang kẻ vừa ngang ngược giật phăng đồng túi xách của cô.

- Ấu Dương Nhật, anh muốn gì hả?

Nhật nhún vai, nâng hai tay đang cầm túi giúp cô.

- Mang giúp cô!

- Tôi đâu có nhờ anh.

- Tôi tình nguyện!

- Không phiền anh nhọc công, đưa lại tôi.

Minh An đầu muốn bốc hỏa, đưa tay ra đòi anh trả.

- A, trời hôm nay thật đẹp quá!

Ấu Dương Nhật vờ như không nghe thấy lời cô, ngược mắt nhìn lên trời rồi mang đồng túi xách rảo bước đi trước. (mặt thẳng này làm từ da cao cấp này @_@)

Minh An đuổi theo sau, nhưng bước chân cô lại quá ngắn so với anh nên mãi vẫn không theo kịp.

Trên phố, một thanh niên cao lớn tuấn tú cười rạng rỡ, hai tay cầm hai đồng túi xách bước đi thong thả. Phía sau là một cô gái xinh đẹp, gương mặt nhỏ nhắn đang tỏ vẻ tức giận nhìn anh.

- Này, Ấu Dương Nhật, anh không quay lại lấy xe sao? Anh đỗ xe ở đó sẽ bị phạt đấy!

Anh bỗng dừng lại, quay người nhìn cô rồi cười híp mắt.

- Yên tâm, tôi sẽ nộp phạt đầy đủ!

Nói xong, anh lại tiếp tục bước đi.

Cô hiện tại chỉ muốn xông lên đá cho tên này mấy cước nhưng lại hận chân không đủ dài để đuổi kịp.

Kiểu này mà để Ấu Dương Quân biết được, anh ta sẽ băm cô ra làm chả mất!

Minh An than thầm.

Nhưng nguyên tắc của một người yêu tiền không cho phép cô vứt bỏ đồng hàng đó để quay về. Cô nhất định phải đòi lại cho bằng được.

Nghĩ thế, cô liền tăng tốc đuổi theo.

- Đến rồi!

Cuối cùng Ấu Dương Nhật cũng dừng lại. Minh An đuổi theo sau anh bất ngờ, theo quán tính đâm cả người vào lưng anh. Cô nhanh chóng bắt lấy tay anh rồi giành lại túi xách.

- Vào trong ăn cùng tôi đi, tôi sẽ trả lại đồ cho cô!

Anh lại nở nụ cười tươi như nắng mùa xuân dụ dỗ cô. Gương mặt tuấn tú qua giọng nói lại phủ một màn tội nghiệp.

Trai đẹp đúng là thuốc độc mà!

Minh An thầm nghĩ.

Cô thừa biết tên này đang cố ý mê hoặc mình nhưng vẫn vô thức trúng phải mỹ nam kế của hắn. (chắc chắc)

Dù sao đi dạo suốt buổi cô cũng đói bụng, thôi thì theo hắn vào ăn một bữa miễn phí!

Nơi hai người vào là một quán ăn truyền thống Nhật Bản.

Phía trong được bày biện theo cách cổ xưa. Tất cả bàn ghế, thìa dũa đều được làm từ tre. Bên trên còn treo đèn giấy vẽ đủ thứ liên quan đến văn hóa Nhật Bản cùng các địa danh nổi tiếng.

- Cô thích nơi này chứ?

Thấy cô mãi ngắm những chiếc đèn lồng, Nhật lên tiếng.

- Tôi cũng vài lần đến Nhật nhưng chưa bao giờ vào quán ăn truyền thống như thế này.

An trả lời rồi hướng mắt nhìn cô nhân viên mặc Kimono đỏ đang mang món ăn đến.

Những món ăn bày ra trên bàn đủ sắc màu hấp dẫn khiến cô không kiềm được nụ cười đã muốn ngoác rộng.

Dương Nhật nhìn dáng vẻ này của cô cũng cười hứng thú.

Đâu phải chỉ áp dụng với con trai, theo đuổi con gái cũng có thể đi qua đường dạ dày vậy!

Anh đẩy một đĩa thức ăn đến trước mặt cô.

- Cô thử đi! Đây là món Sashimi làm từ các loại hải sản tươi sống. Nếu Sushi là biểu tượng của văn hóa ẩm thực Nhật Bản trong các bữa tiệc truyền thống thì Sashimi chính là “Nữ hoàng” của hương vị tinh khiết đến từ đại dương bao la. (p/s tg thấy trên báo mạng nói thế)

An trầm trồ, gấp một miếng cho vào miệng.

- Ô, ngon quá! Anh có vẻ hiểu về các món ăn Nhật.

Dương Nhật cũng cắn một miếng.

- Tôi đã từng đọc qua trên một tờ rơi quảng cáo thôi!

- Còn món này là gì?

- một món chiên nổi tiếng ở đây.

Suốt bữa ăn, anh liên tục giới thiệu cho cô những món ăn nổi tiếng của Nhật và đưa cô nếm thử hết tất cả. Anh còn giới thiệu cho cô những món đặc trưng của Pháp, Ấn Độ, Thái Lan, Hàn Quốc... Thái độ của cô đối với anh cũng dần cởi mở hơn.

Nhìn Âu Dương Nhật cứ tươi cười suốt buổi lại nhiệt tình nói chuyện với mình, Minh An đã vô tình phá bỏ hàng rào đề phòng với anh.

- Tôi nghe bọn Phong, Vũ kể, cứ tưởng anh chỉ biết thao tác, lập trình và xử lý những con số khó nhằn trên máy tính, không ngờ anh còn am hiểu cả lĩnh vực ẩm thực này.

Âu Dương Nhật nâng ly trà lên nhấp, mắt vẫn không rời khỏi gương mặt cô. Anh không hề che giấu nụ cười thỏa mãn khi được cô khen.

- Nếu cô muốn tôi có thể dẫn cô đến một quán ăn Trung Hoa gần đây. Tôi vừa mới phát hiện nó hôm qua.

Minh An lại vui vẻ cười, ánh mắt vụt sáng rồi lại tắt.

- Thật sao? Nhưng bây giờ tôi quả thật rất no rồi, không thể ăn thêm được nữa.

Âu Dương Nhật nhanh chóng chớp cơ hội.

- Vậy đi, cô cho tôi số điện thoại, lúc nào rảnh rồi tôi sẽ gọi cô đi ăn!

Minh An lưỡng lự:

- Nhưng....

- Đừng lo, Âu Dương Quân không phát hiện đâu!

Anh nói xong không quên nháy mắt với cô cùng khuyến mãi một nụ cười mê hoặc. (ai thèm)

_____Yun_Coi_____

26. Chương 26

Chiếc xe mui trần trắng đỗ trước mặt khách sạn.

Âu Dương Nhật nhanh chóng xuống xe bước sang mở cửa cho Minh An.

Anh mở thùng xe rồi lấy đồng túi xách đưa cô.

- Có cần tôi mang lên giúp không?

Cô cười, nhận lấy từ tay anh.

- Không cần đâu, tôi có thể tự làm mà!

Nhật lại nhìn cô cười:

- Vậy chúng ta liên lạc sau nhé!

- Ừm.Tạm biệt!

Nhìn bóng chiếc mui trần hòa vào dòng xe tấp nập, cô mới xoay người vào khách sạn.

Trước cửa phòng, An đang loay hoay lấy chìa khóa thì cửa đột nhiên mở ra, một cánh tay mạnh mẽ kéo cô vào trong.

Còn chưa kịp định thần thì cô đã bị người nào đó xoay người ép mình vào cánh cửa.

Cô hốt hoảng:

- Âu Dương Quân! Anh...

Cô rõ ràng cảm nhận được sự tức giận bùng lên trong anh, cũng mơ hồ hiểu được nguyên nhân anh tức giận.

Minh An muốn lên tiếng giải thích nhưng tình hình không cho phép.

Cô không thể nào thoát khỏi vòng tay của anh vì vậy đành phải đứng yên bất động, để mặc anh tùy ý dây dưa trừng phạt.

Đến khi không thể thở nổi nữa, cô mới dùng tay đẩy người trước mặt.

Âu Dương Quân ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé.

Không khí yên tĩnh bao trùm thành một màn mờ ám, chỉ có hơi thở nóng hổi của hai người quyện vào nhau.

Minh An sau khi lấy lại hô hấp ổn định thì từ từ ngẩng mặt nhìn anh.

- Anh thấy rồi?

- Thấy gì?

Âu Dương Quân vẫn nhìn cô bằng ánh mắt nóng rực nhưng trả lời bằng chất giọng nhàn nhạt.

- Tôi và Âu Dương Nhật!

- Hai người như thế nào?

- Tôi tình cờ gặp anh ta trên đường.

- Rồi sau đó?

- Chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm rồi anh ta cho tôi đi nhờ xe về khách sạn!

Minh An thành thật trả lời.

- Vậy còn những thứ này?

Âu Dương Quân hất mặt nhìn đồng túi xách dưới sàn. Ánh mắt hiện lên những tia lạnh lẽo.

- Là tôi mua trước khi anh ta đến, anh đừng hiểu lầm!

- Tôi tin em!

Anh cúi đầu, hít lấy hương thơm dễ chịu trên mái tóc óng mượt.

Minh An chưa thích ứng với hành động này nên rướn người tránh khỏi.

- Em tránh tôi?

Anh hỏi.

Minh An đỏ mặt trả lời:

- Tôi... nhột!

Câu nói của cô thành công xoa tan cơn giận trong anh.

Âu Dương Quân từ từ giảm lực ở cánh tay ôm cô, dùng một tay nâng cằm cô lên.

Trông thấy đôi môi anh đào của cô bị anh làm cho sưng đỏ, anh không kiềm được nở nụ cười mê hoặc.

- Em về rồi thì nghỉ đi!

Nói xong, anh buông cô ra, mở cửa đi thẳng về phòng của mình.

Minh An vừa bị anh dọa cho phát hoảng thấy anh rời đi thì thả người xuống giường, đánh một giấc đến tối.

Trăng đã lên.

Vầng trăng tròn chiếu xuống ánh sáng bàn bạc khắp khuôn viên ngôi biệt thự rộng lớn.

Không khí đêm hè mát mẻ, dễ chịu.

Trong vườn, những bông hoa hồng đung đưa trước gió vui vẻ nằm dưới tán cây rộng.

An đã trở về nước cả tuần nay. Mọi hoạt động của cô đều diễn ra bình thường như chưa hề có những sự kiện xảy ra trước đó. Tuy nhiên hiện cũng có vài điều thay đổi.

Chẳng hạn như, thỉnh thoảng, Quân công khai nắm tay cùng cô đến công ty hay ôm cô ngay trước mặt người khác nếu anh muốn. Những lúc đó, cô ngoài việc ngượng đỏ cả mặt thì cũng chỉ biết chui vào lòng anh ẩn nấp.

Chẳng hạn như, bây giờ trong phòng, Minh An đang ngủ say thì chuông điện thoại reo liên tục. Cô bực mình nheo mắt nhìn dòng số nhảy trên màn hình, bấm nút nghe rồi quát:

- Dương Nhật, nhà anh không có đồng hồ hả? Có biết mấy giờ rồi không?

Phía bên kia truyền đến một tràng cười, giọng nói có phần châm chọc:

“Sao cô lại lớn tiếng thế, không sợ ông chủ của cô nghe thấy sao?”

- Nếu anh nửa đêm rảnh rồi không có việc gì làm thì ra vườn bắt dế đi, đừng làm phiền tôi!

Nói xong, Minh An dứt khoát tắt máy.

Từ lúc ở Nhật Bản trở về, hằng đêm Âu Dương Nhật nếu không nhắn tin chúc cô ngủ ngon cũng sẽ gọi điện kêu cô ngủ sớm.

Cô ném chiếc điện thoại đáng thương sang một bên rồi kéo chăn tiếp tục ngủ. Nhưng kẻ nào đó vẫn lì lợm làm cho nó réo liên hồi.

Minh An kéo chăn trùm qua đầu không thèm quan tâm.

Được một lúc, cô đành chịu thua sự kiên nhẫn của kẻ kia đã liên tục gọi ỉnh hơn mười cuộc điện thoại, phải lờ mờ bỏ dậy.

Không biết kiếp trước cô làm gì mắc oán với nhà họ Âu Dương mà bây giờ lại khổ sở như thế này!

Cô nhắc điện thoại, muốn chửi cho kẻ kia một trận. Nhưng cô chỉ vừa bấm máy còn chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã truyền đến một giọng nói ầm ập:

“Tôi nhớ em, Minh An à! Tôi rất nhớ em!”

- Đây, Âu Dương Nhật, anh sao lại...

Minh An sững người trước câu nói vừa nghe thấy.

“Em cho tôi một cơ hội được không, Minh An? Hãy cho tôi cơ hội được đi cạnh em, được nắm tay em hay đơn giản chỉ là nhìn thấy em hằng ngày thôi!”

- Tôi...

Minh An lúc này bị Âu Dương Nhật làm cho bất ngờ đến tỉnh cả ngủ. Cô mãi cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Tôi nhớ em phát điên lên được, Minh An à! Em có thể gặp tôi một lát không?”

_____Yun_Coi_____

27. Chương 27

Công viên ban đêm vắng lặng, yên tĩnh vô cùng. Xung quanh chỉ có tiếng côn trùng rả rích cùng tiếng gió thổi vi vu.

Ánh đèn điện vàng mờ ảo chiếu rõ một bóng người mặc áo sơ mi đang đứng tựa lưng vào xe. Mắt anh hướng về phía bờ sông.

Cô điên thật rồi, sao lại nghe theo lời hắn mà đến đây chứ! (điên thật mà)

Nhưng suy cho cùng, cô cũng là một đứa con gái dễ mềm lòng. Nghe những lời tựa như khẩn thiết cầu xin đó của Âu Dương Nhật, cô không kiềm được theo địa điểm anh nói mà đến.

Minh An đã trèo tường ra khỏi biệt thự của Âu Dương Quân để tránh mấy tên vệ sĩ ở cửa. Kĩ thuật của cô thừa sức thoát khỏi sự phát hiện của họ.

Nhưng bây giờ cô hối hận rồi!

Cô không nên đến đây khiến Âu Dương Nhật ôm hi vọng để rồi sau này thất vọng.

Vừa bước đến thấy hình dáng đó, An liền quay đầu định rời đi thì bất ngờ truyền đến tiếng gọi:

- Minh An?

Cô dừng bước nhưng không quay đầu cũng không lên tiếng.

- Em đã đến sao lại còn định quay về?

Âu Dương Nhật nhanh chóng tiến đến nắm lấy cánh tay cô, giữ cô lại.

Thấy cô vẫn không lên tiếng, anh khấn trương:

- Minh An, sao em không nói gì?

An đẩy bàn tay đang giữ tay cô ra.

- Tôi buồn ngủ rồi, tôi muốn về!

Âu Dương Nhật thấy cô thái độ thật muốn rời đi liền nắm tay cô kéo lại rồi ôm chặt vào lòng.

- Em đừng đi, Minh An à! Em đừng đi!

Cô bị anh gắt gao ôm lấy thì có chút hoảng loạn, vùng vẫy muốn tránh khỏi.

- Buông ra! Buông tôi ra! Anh làm gì vậy hả?

- Làm ơn!

Chất giọng trầm buồn tràn vào tai khiến đại não Minh An tắc nghẽn, đình chỉ mọi hành động.

- Chỉ một lát thôi! Hãy để tôi được ôm em một lát!

Không gian tĩnh mịch đến vô cùng.

Cô có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đang đập dồn dập trong lồng ngực anh.

Đột nhiên, màn nhĩ Minh An chợt rung lên bởi những bước chân đạp nhẹ lên cỏ đang tiến lại gần.

Nhật cũng cảm nhận được nguy hiểm liền buông cô ra, nói nhỏ vào tai cô:

- Cẩn thận, em hãy đứng phía sau tôi!

An đưa đôi mắt linh hoạt nhìn xung quanh rồi đáp lời anh:

- Khoảng hai mươi tên, một mình anh không thể giải quyết hết được! Chưa kể đến chúng có thể mang theo súng. Anh hãy đi trước mở đường, tôi sẽ ở phía sau lưng hỗ trợ.

Dương Nhật không nói gì mà chỉ nhìn cô.

Minh An biết anh đang nghĩ gì nên lên tiếng:

- Đừng xem thường tôi! Nếu muốn thoát khỏi thì chúng ta cùng xông ra.

Vừa dứt lời, những bóng đen đã đến gần họ, bao vây thành một vòng tròn rồi dần dần ép sát lại.

- Các người là ai?

Âu Dương Nhật lên tiếng hỏi.

- Mày đã hại chết em gái tao, tao đến để thay nó trả thù!

Tên cầm đầu nói.

- Em gái mày? Em gái mày là ai? Tao nhớ tao chưa từng giết con gái bao giờ?

Nhật cười nhạt.

Hắn đúng là đã có một thời gian thay bạn gái như thay áo. Nhưng những người đó chỉ đúng chất là bạn gái, không phải người yêu. Sau Mai Hoa, hắn chỉ yêu duy nhất một cô gái khác, chính là người hiện đang đứng sát sau lưng anh.

- Khốn kiếp, sao em gái tao lại yêu một kẻ khốn nạn như mày chứ? Đến cả tên nó mà mày cũng không nhớ nổi! Vậy mà nó lại vì mày đau buồn đến mức sinh bệnh rồi chết. Thật khốn kiếp!

- Em mày chết vì bệnh, mày lại chạy đến đây bắt tao đòi mạng ư?

Nhật nhếch miệng cười khinh.

- Câm ngay! Hôm nay tao sẽ giết mày. Tao sẽ mang mày tặng cho em gái tao đang ở trên trời.

Tên cầm đầu tức giận hét lớn.

Bên này, Âu Dương Nhật vẫn bình tĩnh, khóe miệng vẫn giữ nụ cười.

- Được rồi, oan có đầu, nợ có chủ. Hôm nay mày đến đây trả thù tao nên hãy tha cho cô gái này đi! Cô ấy không liên quan gì.

Hắn cười ha hả.

- Tha người? Nhất định là vì cô ta nên mày mới phụ bạc em gái tao, sao tao có thể tha cho ả!

Nói xong, hắn quay người ra hiệu bọn đàn em xông lên.

Minh An cùng Dương Nhật một trước một sau, trái đánh phải né phá vỡ vòng vây. Đang chăm chú quan sát bọn áo đen, Minh An nghe thấy tiếng của Âu Dương Nhật:

- Em có tin vào tình yêu sét đánh không?

Sét đánh cái đầu anh, lúc này cô mới muốn đánh anh một phát cho tỉnh ra! Tình hình này còn nói vớ vẩn.

- Không!

Cô trả lời dứt khoát. Sau đó lại nghe thoáng qua tiếng cười của anh.

- Vậy bây giờ em hãy tin đi! Tôi đã thích em từ lần đầu gặp mặt ở vườn đào.

Minh An giơ cao chân đá bay một tên vừa tiến đến rồi nói:

- Nếu bây giờ anh không tập trung vào bọn chúng thì tin tôi đi, không cần sét đánh anh cũng chết!

Phía sau lại vang đến tiếng cười.

- Được lắm, có em cùng kề vai sát cánh thì bọn tép riu này chẳng nhằm nhò gì!

Tuy nhiên, không như hai người bọn cô nghĩ, chúng quả thật đông hơn rất nhiều. Phía sau bụi cây bất ngờ phóng ra rất nhiều đồng bọn của chúng. Có lẽ để đề phòng, tên cầm đầu còn mang theo rất nhiều đàn em.

Hắn biết, khả năng của Âu Dương Nhật chẳng phải tầm thường, nếu không anh đã không thể đắc tội nhiều người như vậy mà vẫn sống đến bây giờ.

Lúc này, cả hai đã bị vây chặt.

- PÀNG!

Tiếng súng vang lên khiến tất cả chú ý về một tên áo đen vừa trúng đạn. Máu hắt phụt ra thấm đỏ cả một vạt cỏ.

Từ chỗ trống tên đó vừa ngã xuống, Minh An nhìn thấy một hình dáng quen thuộc.

Cô vui mừng reo lên.

- Âu Dương Quân!

28. Chương 28

Âu Dương Quân liên tục xả súng vào những tên áo đen rồi tiến gần về phía Minh An.

Anh cất giọng lạnh lùng:

- Tôi sẽ xử lí em sau!

Đi theo anh còn có cả Phong, Vũ, Hàn và một số thuộc hạ. Bọn họ đang hạ từng tên một.

Còn ở đây, cô cùng Quân và Nhật đối lưng nhau cùng quan sát bọn áo đen đang vây quanh.

- Sao anh biết tôi ở đây mà đến vậy?

Giọng An không giấu vẻ vui mừng.

- Tôi vào phòng em thì phát hiện em không có liền cho người đi tìm rồi về báo lại.

Quân giải thích, anh chìa súng bắn vào chân một tên vừa tiến đến.

- Cảm ơn anh!

An cười nói, nhưng cảm thấy có điều không đúng lại hỏi:

- Mà sao bây giờ nửa đêm anh lại vào phòng tôi làm gì?

Đang sau, người nào đó bây giờ mới phát hiện mình lỡ lời đành đành hắng vài tiếng.

Anh nửa đêm vào phòng cô làm gì không cần nói thì ai cũng biết là có mục đích mờ ám.

Nhật vừa đá bay một tên lúc này mới lên tiếng, giọng nói mang tiếng cười:

- Không ngờ vẫn còn có ngày tôi và anh cùng nhau chiến đấu!

- Im đi!

Quân tức giận.

Dương Nhật ban đêm khuya khoắt gọi An ra đây, anh chưa hỏi tội mà còn dám mở miệng.

- Được rồi, trước tiên xử hết bọn này rồi tôi và anh cùng nhau nói chuyện nghiêm túc.

Nói xong, Nhật như vũ bão hạ hết mấy tên gần đó.

Nhưng đột nhiên anh và Quân cùng lúc khựng lại, theo cảm giác nhìn về một góc khuất. Ở đó đang lộ ra một nòng súng đen ngòm.

Mà mũi súng đó lại hướng về...

- An!

Hai người cùng lúc thét lớn và hoảng hốt lao về phía An.

PẦNG!

Một tiếng súng vang lên xé tan trong không gian yên tĩnh.

Mọi người đều dõi mắt về hướng viên đạn bay đến.

Như một thước phim quay chậm, Nhật ôm An rồi xoay người mình, dùng chính bản thân làm lá chắn cho cô. Cùng trong khoảnh khắc đó, Âu Dương Quân bay người chắn ngang hướng đạn đến.

Nhưng viên đạn như lưỡi hái của Thần Chết bay sượt qua cánh tay Quân, găm thẳng vào lưng Nhật đang An phía sau.

- Hự!

Dương Nhật nhú mày. Máu tươi từ vị trí trúng đạn bắn ra nhanh chóng ướt đầm cả áo sơ mi của anh khiến người ta không nhận ra được màu sắc vốn có của chiếc áo.

Chỉ một giây sau, Âu Dương Quân hướng đến kẻ vừa nổ súng bóp cò.

Tên đó không kịp phản ứng liền trúng đạn ngã xuống đất. Máu từ mi tâm của hắn không ngừng bắn ra tạo nên hình ảnh quỷ dị.

- Nhật! Á! Âu Dương Nhật!

Minh An kêu lên thất thanh.

Cô hoảng hốt đỡ lấy thân hình cao lớn đang đổ ập lên người mình. Mối cô chợt trắng bệch, hoảng loạn nhìn vết máu trên bàn tay đang đỡ lấy lưng anh

Thấy mặt cô tái mét, anh an ủi:

- Đừng sợ! Máu của tôi chứ đâu phải máu của em mà mặt em trắng như mặt hết máu vậy hả?

Không để ý đến lời trêu chọc của anh, cô im lặng lấy hết sức đỡ thân hình dần trở nên nặng nề của anh nằm xuống bãi cỏ.

- Gọi cấp cứu!

Quân chạy nhanh đến, ra lệnh cho bốn người Phong, Vũ, Hàn cũng đang chạy lại gần.

- Không cần đâu!

Âu Dương Nhật lên tiếng ngăn cản. Anh dùng sức đưa cánh tay đến trước mặt Minh An, cô liền nhanh chóng cầm lấy.

- Sao lại không gọi cấp cứu được, mau gọi đi!

Minh An giọng run run liếc qua Vũ rồi lại nhìn Nhật. Anh bây giờ đã bắt đầu có dấu hiệu kiệt sức.

- Tôi, có lẽ không xong rồi! Minh An à, tôi muốn nói với em vài lời.

- Khoan hãy nói! Đợi anh bình phục, anh có nói ba ngày ba đêm tôi cũng lắng nghe!

An khẩn trương.

- Tôi chỉ sợ bây giờ không nói thì sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa!

Dù bảo là anh sẽ không sao nhưng cô hiểu được anh đã không còn có thể cầm cự được lâu. Đôi mắt xinh đẹp của cô đỏ hoe, nước từ đó không biết lúc nào đã trào ra ướt đầm gương mặt nhỏ nhắn.

- Em đừng khóc! Tôi như thế này không phải vì em đâu biết chưa?

Minh An không đáp lời, nước mắt không kiềm được vẫn tuôn ra.

Nhật tạm thời rời khỏi gương mặt cô, anh đưa mắt nhìn sang Âu Dương Quân.

- Anh, có thể cầm tay tôi lần này không?

Quân sau vài giây trầm mặc cũng đưa tay ra nắm lấy bàn tay Nhật đang hướng về phía mình.

Cầm nhận được một đôi tay rắn chắc bắt chặt tay mình, Âu Dương Nhật mỉm cười. Anh nhắm mắt khó khăn hít thở, trên khóe mắt bỗng có một giọt nước lăn dài.

- Tôi rất hối hận!

Nhật vẻ mặt đau khổ nhìn Quân.

- Sống đến giờ phút này, điều khiến tôi hối hận nhất chính là năm đó đã phản bội anh, Âu Dương Quân. Tôi đã bị lòng tham làm mờ mắt nên mới phạm phải một sai lầm không thể sửa chữa. Anh hận tôi, tôi biết! Bởi vì tôi cũng hận chính bản thân. Suốt những năm qua, tôi đã cố biến sự hối hận của mình thành căm hận, lấy anh làm mục tiêu trả thù để sống. Vì vậy, hai thứ cảm xúc đó cứ đan xen nhau khiến tôi không ngày nào được vui vẻ.

Anh tiếp tục gắng gượng nói trong tiếng nấc nghẹn, siết chặt tay Âu Dương Quân.

- Dù biết đã quá muộn nhưng bây giờ tôi vẫn muốn nói với anh câu xin lỗi. Tôi...

- Không cần!

Âu Dương Quân dứt khoát cắt ngang lời anh.

- Nếu cậu cảm thấy có lỗi thì hãy sống cho tôi, tôi còn phải trả thù cậu! Tôi đang ra lệnh cho cậu đấy, cậu có nghe không?

Trong không gian yên tĩnh chợt vang lên tiếng cười yếu ớt của Nhật.

- Ha ha, đúng rồi, chính là giọng điệu ra lệnh này của anh đã lâu tôi không được nghe thấy!

Vừa cười xong, anh lại nhăn nhó, không biết là đang chịu phải nỗi đau thân thể hay nỗi đau tinh thần!

- Nhưng, không kịp nữa rồi! Tôi đã không thể thực hiện lệnh của anh, không thể lại một lần nữa kẻ vai sát cánh cùng các anh.

Phong, Vũ, Hàn không kiềm được xúc động cũng ngồi xuống cạnh anh, đưa tay bắt lấy bàn tay anh và Âu Dương Quân đang nắm chặt.

Bọn họ năm người đã từng vào sinh ra tử, vì nhau mà sống, vì nhau mà chiến đấu.

- Nếu cậu thật sự muốn trở lại cùng chúng tôi thì trước tiên hãy cố gắng cầm cự!

Hàn lên tiếng.

Nhật khẽ nâng miệng cười, vẻ mãn nguyện:

- Hôm nay, trước khi rời khỏi thế gian này tôi còn có thể được cùng mọi người kẻ vai chiến đấu lần cuối, thật đã quá may mắn rồi!

Cơn nhói từ vết thương khiến anh im bật, co rút người lại.

- Anh đừng nói nữa, xe cấp cứu sắp đến rồi!

An ngồi bên cạnh anh giàn giụa nước mắt, nắm chặt tay anh.

Anh nhìn cô mỉm cười, đôi môi đã bạc nhếch.

- Minh An à, em phải sống cho tốt vào đấy! Em hãy sống cho phần của tôi nữa biết chưa? Kiếp sau, em nhất định phải gặp tôi trước...

Chưa kịp nói hết lời, Âu Dương Nhật đã bắt đầu co giật.

Trời lúc này đột nhiên đổ mưa.

Một cơn mưa lớn ập đến bất ngờ!

Từ xa, tiếng còi xe cấp cứu bị át bởi tiếng mưa. Ánh đèn xe chớp nháy trong màn đêm tĩnh lặng trông thật yếu ớt.

Trên bãi cỏ, một thanh niên tuấn tú nở nụ cười tươi như nắng mùa xuân ấm áp. Cơn mưa lớn như giúp anh tẩy sạch những vết bẩn trên người.

Qua màn mưa, người ta còn thấy anh chớp mắt môi nói không nên lời:

- Cảm... ơn!... Vĩnh... biệt...

_____Yun_Coi_____

29. Chương 29

Trời vừa chập tối, mặt trăng đã treo lơ lửng trên cao.

Trong căn biệt thự rộng lớn ngập tràn ánh sáng vàng ấm áp, Âu Dương Quân nhẹ nhàng bế Minh An lên phòng.

Suốt mấy hôm nay, trong lễ tang của Nhật, An dường như không ăn cũng không ngủ. Tuy cô chẳng rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa nhưng ai cũng thấy rõ, tinh thần cô hoàn toàn suy sụp.

Mặc dù Âu Dương Quân luôn an ủi rằng cái chết của Nhật không phải lỗi của cô, nhưng cô vẫn như cũ chỉ nói một câu: “Không phải lỗi của tôi nhưng vì tôi mà chết!”

Quân đặt Minh An lên chiếc giường rộng rãi và mềm mại rồi kéo chăn giúp cô. Sau đó, anh ngồi xuống bên cạnh cô nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt mà.

Cái chết của Nhật là một sự đã kích đối với An. Cô luôn cho rằng mình đã khiến anh thành ra như vậy.

Quân chau mày. Anh lần đầu tiên cảm thấy bất lực. Nhìn thấy người con gái mình yêu đau lòng vì người khác nhưng anh chẳng thể được làm gì. Anh chỉ có thể ở bên cạnh và cho cô một bờ vai vững chãi để dựa vào. (nhân từ quá hegg)

- Anh Quân!

Vũ mở cửa với sắc mặt không tốt, trông anh có vẻ khẩn trương.

- Suyt!

Âu Dương Quân đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu Vũ im lặng. Anh đứng dậy chỉnh lại chăn cho Minh An lần nữa mới chịu rời đi.

Trong thư phòng, Vũ nhanh chóng tường thuật lại tin tức vừa nhận được.

- Minh Thư?

Quân chau mày nhìn Vũ xác nhận.

- Đúng vậy, người của chúng ta bên Anh báo về cô ấy đã bị tên Hawk bắt đi. Hắn muốn tôi đến gặp thì mới thả người.

Hawk là một tên xã hội đen có thù với Vũ. Năm năm trước, anh từng đụng đầu với hắn và để lại trên mặt hắn một vết sẹo dài sâu. Có lẽ bây giờ hắn muốn đến trả thù lại biết rằng anh cùng Thư có quan hệ thân thiết nên mới bắt cô để dụ anh xuất hiện.

- Cậu biết rõ cho dù cậu đến đó thì hắn cũng không thả người!

Dương Quân nhắc Vũ.

- Tôi biết!

Vũ khẳng định. Anh đương nhiên hiểu một kẻ tiểu nhân như Hawk làm sao có thể tuân thủ lời hứa.

- Vậy cậu hãy cẩn thận, chọn và mang theo những người có khả năng tốt nhất. Nếu có điều gì bất ngờ hoặc bất lợi thì phải liên lạc ngay!

- Rõ!

Vũ cúi đầu.

Anh vừa định xoay người đi thì Quân lại lên tiếng:

- Việc này tạm thời đừng để An biết. Cô ấy vẫn còn sốc trước cái chết của Nhật!

- Tôi hiểu!

Vũ cúi đầu lần nữa rồi lui ra ngoài, chuẩn bị lên chuyến bay tối nay.

—

Trên đường phố rộng lớn, chiếc Lexus RX lao vút đi như gió.

Từ khi nhận được tin về Minh Thư, lòng Vũ nóng như lửa đốt. Anh chỉ sợ mỗi giây chậm trễ thì Minh Thư sẽ càng chịu thêm một giây đau khổ.

Phía trước, đèn giao thông đã báo hiệu chuẩn bị chuyển sang đèn đỏ. Vũ nhấn mạnh ga phóng nhanh qua.

Bất ngờ, một chiếc xe chạy ngang khiến anh phải vội đạp phanh.

- Á!

Vũ đang bực tức lườm tên lái xe trước mặt thì đột nhiên nghe tiếng kêu đằng sau. Anh liền quay đầu.

Vì vội vàng nên lúc đi anh không bật đèn trong xe, hơn nữa, tinh thần anh bị xáo trộn nên không nhạy cảm phát giác bên trong xe còn thêm một người.

- Minh An?

- Anh tiếp tục lái đi!

An ngồi ở ghế sau bị Vũ bất ngờ đạp phanh nên theo quán tính ngã về trước.

- Sao cô lại theo tôi chứ? Hãy mau về nghỉ ngơi!

- Tôi muốn cứu chị Thư!

Minh An kiên quyết.

- Sao cô lại biết?

Vũ kinh ngạc nhìn cô.

- Lúc này đứng bên ngoài phòng tôi đã nghe thấy hết.

- Không được, cô phải trở về!

Vũ dứt khoát đánh tay lái quay đầu xe rồi chạy theo hướng ngược lại. Minh An không phản kháng mà chỉ bình tĩnh nói một câu tường thuật như lời tâm sự.

- Tôi vừa mất đi một người bạn, không thể chịu nổi việc mất thêm một người thân!

Giọng cô nhẹ nhàng phẳng phất nét buồn bã.

Vũ bị thái độ của Minh An làm cho suy nghĩ trở nên mông lung. Anh hiểu rõ Minh Thư đối với cô quan trọng không kém anh. Anh cũng chứng kiến cô suốt mấy hôm nay trong lễ tang chỉ như khúc gỗ, không nói không cười cũng không hề khóc.

Tuy nhiên, Quân nhất định không đồng ý anh đưa cô theo cùng!- Vũ nghĩ.

- Tôi nhất định phải gặp được Minh Thư! Vì vậy, nếu anh không để tôi theo cùng thì tôi sẽ tự mình hành động, không ai cản được. Anh thừa biết tôi có khả năng đó mà, phải không?

Lời nói của Minh An khiến suy nghĩ của Vũ rối tung. Cô không phải tự dưng có thể trở thành người con gái trong lòng Âu Dương Quân và đồng thời nhận được sự nể phục của những người còn lại. Năng lực của cô là điều mà ai cũng phải công nhận.

Tinh thần con người trong lúc bấn loạn sẽ bị người khác dễ dàng dẫn dắt!

Thấy Vũ giảm tốc độ nhưng vẫn theo hướng cũ cho xe chạy, Minh An lại tiếp tục:

- Mỗi giây anh lường lự là mỗi giây Minh Thư có thể gặp thêm nhiều nguy hiểm!

Câu nói của Minh An nhẹ nhàng nhưng lại như chiếc búa lớn, thành công phá vỡ hoàn toàn bức tường phòng vệ cuối cùng của Vũ. Anh lập tức cho quay đầu xe, hướng về sân bay với tốc độ nhanh nhất.

Sớm hôm sau, Âu Dương Quân vào phòng Minh An thì phát hiện trên giường trống không. Anh vội đi tìm khắp căn biệt thự.

- Tối qua cô ấy lên xe của Vũ rồi cùng đi ă! Tôi cứ tưởng hai người ấy đi làm nhiệm vụ nên không dám hỏi gì.

Tên vệ sĩ trực ở cửa thành thật khai báo.

Quân gắt gao cuộn tay thành nắm đấm kiểm chế cơn giận.

- Cô ấy dám rời đi mà không cần sự cho phép của tôi? Vũ cậu ta cũng hùa theo không báo lại?

- Cậu ấy không phải là đối thủ của Minh An về mặt tâm lý! Cô ấy có thể dễ dàng thuyết phục Vũ!

Hàn từ sau bước đến nói đỡ.

Âu Dương Quân tức giận quay người đi vào trong rồi phân phó với Hàn:

- Liên lạc với Vũ bảo cậu ta nếu còn muốn tôi giữ lại ạng sống thì canh chừng An cho cẩn thận. Đến lúc tôi sang đó sẽ hỏi tội cậu ta!

- Vậy bây giờ...

- Sang Anh!

Âu Dương Quân dứt khoát.

Anh quốc một buổi sớm trời đầy âm u.

Những đám mây xám xịt nặng trĩu như chỉ cần một cơn gió nhẹ là sẽ đổ cả tấn nước lên mặt đất.

Khu nghĩa địa nhấp nhô những cây thánh giá đủ loại to nhỏ. Làn khói từ hương được thắp trên các ngôi mộ bay mù trong không gian. Tiếng quạ kêu oang oác mang mùi chết chóc vang vọng xa gần. Chúng bay lượn lơ trên không trung chờ đợi những mớ thịt thối rữa. (kinh quá)

Không gian tràn ngập sự quỷ dị đến rợn người.

Quân dẫn theo một đám người rảo quanh khu vực mồ mả.

Từ lúc nhận được tin một nhóm gần hai mươi người bao gồm cả Minh An và Vũ mất tín hiệu liên lạc tại địa điểm này, Dương Quân vừa đáp máy bay đã vội đến đây.

Anh bất ngờ ngồi xuống rồi đưa tay chạm vào đất.

- Là máu!

Phong vẫn theo sau lưng Âu Dương Quân lên tiếng.

- Ở đây nhất định đã xảy ra một trận đấu súng!

Âu Dương Quân khẳng định.

- Tại sao lại là đấu súng?

- Trên một số bia mộ xuất hiện những vết máu tròn và nhỏ chứng tỏ máu bắn đến đó từ vị trí khá xa với tốc độ nhanh. Người của chúng ta không phải dễ dàng mà cho kẻ khác tiếp cận để ra tay. Vì vậy, họ là bị

hạ bối súng. Không thể khẳng định máu trên đó là của bên nào, nhưng người của ta thiệt hại là điều chắc chắn. Chỉ e...

Quân không nói thêm. Sắc mặt anh chợt bao trùm một màn lạnh lẽo.

Nếu bọn chúng dám động vào một sợi tóc của Minh An, anh nhất định cho chúng nhận cái chết đau khổ nhất!

_____Yun đã đánh dấu dép _____

30. Chương 30

Tại một căn phòng tối tăm, rộng lớn dưới lòng đất, hai cô gái đang bị treo lủng lẳng bằng dây thừng trên xà ngang đều bất động. Đối diện với họ là một thanh niên cao lớn bị trói chặt vào chiếc ghế đã được chôn chặt xuống nền.

- Minh Thư! Minh An!

Vũ dùng sức giật giật sợi dây trói phía sau lưng và dùng âm lượng nhỏ nhất gọi hai cô gái treo trước mặt.

Minh An giật mình mở mắt. Cô bây giờ mới phát hiện suốt đêm qua mình đã ngủ trong tư thế thẳng đứng, hai cánh tay bị trói chặt như mỗi cực độ. (thể mà ngủ đc ...)

Ý thức dần thanh tỉnh, cô nhớ lại màn đấu súng trước đó, thật gay cấn và tàn khốc! Tất cả những người đi theo bọn cô đều trúng đạn chết. Chỉ còn cô và Vũ một mình đấu hơn chục tay súng. Đến cuối cùng, vì đạn mang theo không đủ nên cả hai đành chấp nhận thất bại, bị chúng đánh ngất bất về.

- Vũ, anh không sao chứ?

- Tôi không sao!

Vũ dừng lại một lúc rồi tiếp:

- Chỉ sợ cô ấy...

Theo ánh mắt Vũ, Minh An bắt gặp Thư cũng đang trong tư thế giống mình. Thấy chi, cô vừa vui mừng vừa hoảng hốt:

- Chi, Minh Thư! Chị sao vậy? Chị mau tỉnh dậy đi, Minh Thư!

Nhưng Thư vẫn như cũ gục đầu xuống đất, bất động cả người.

Bỗng, một tiếng động vang lên.

“Cạch!”

Từ cánh cửa vừa mở truyền đến một tiếng cười quái đản cùng giọng nói là ngôn ngữ bản địa:

- Ha ha, Vũ, lâu ngày không gặp! Mà còn nhớ tao không?

Căn phòng đột nhiên sáng trưng bởi hệ thống đèn điện mắc trên trần.

Vũ và An chưa kịp quen ánh sáng nên vội nhắm mắt tránh đi. Một lúc sau, Vũ mới cười mà lên tiếng:

- Tao không biết là mày còn có thói quen lãng phí năng lượng điện như vậy, Hawk! Đâu cần vì long trọng chào đón tao mà bật hết đèn lên thế!

- Ha ha, lúc này mà mày vẫn còn cứng miệng lắm:- Tao cứ tưởng con nhỏ này là bạn gái mày, sao bây giờ mày lại dắt thêm một đứa nữa đến?

Thấy Vũ im lặng, tên Hawk lại cười khoái trá:

- Sao? Mày không sợ trời không sợ đất lại sợ mấy con nhỏ này bị tao hại sao? Nào, bây giờ thì nói đi, đứa nào mới là người mày yêu? Hay cả hai? Tao tiết lộ ày biết nhé, tao sẽ xử đứa nào là người yêu của mày thôi, như thế thì mới có thể khiến mày đau khổ trước khi chết chứ!

Hawk chỉ vào An:

- Là nó?

Gương mặt Vũ vẫn giữ nét bình tĩnh nhưng trong lòng đã rối như tơ.

Chọn một trong hai cô sao?

Cả hai người đều quan trọng như nhau thì làm sao anh có thể mở miệng. Anh yêu Minh Thư nên tất nhiên không muốn cô bị bọn kia hành hạ. Nhưng Minh An, chưa tính đến việc cô là người duy nhất khiến Quân một lần nữa mở rộng lòng mình, chỉ riêng cô là một cô gái tài năng và thánh thiện thì anh cũng đã không hề bỏ mặc. Hơn thế, anh từ lâu đã xem An như em gái mình thì làm sao để cô lâm vào nguy hiểm.

- Hay là cô ta?

Hawk lại tiếp tục đổi hướng ngón tay chỉ về Minh Thư.

Lúc này, đáy mắt Vũ đột nhiên thoáng động. Thư không thường xuyên luyện tập như An nên thân thể vốn yếu đuối. Bây giờ nhìn cô bị treo lên chẳng khác nào như cái xác không hồn, lòng anh lại dội lên một cơn đau nhói.

- Ha ha, vậy là cô ta rồi!

Hawk khẳng định.

- Là tôi!

Minh An bất ngờ lên tiếng, cô nói từng lời rõ ràng bằng tiếng quốc ngữ của chúng:

- Tôi chính là người yêu của Vũ, còn Minh Thư là chị gái của tôi. Vì muốn theo đuổi tôi nên anh ấy mới tiếp cận Minh Thư hòng lấy lòng rồi nhờ chị ấy giúp đỡ.

An bịa ra một câu chuyện đầy hợp lí.

Hawk bán tín bán nghi, nheo mắt nghi ngờ nhìn cô:

- Mà ý tưởng tao dễ bị lừa sao?

- Thế ông có biết bên cạnh Âu Dương Quân chỉ có một thuộc hạ nữ duy nhất không?

Minh An hướng mắt về Hawk đặt câu hỏi.

- Tao có nghe nói! Nhưng sao lại hỏi chuyện này?

- Tôi chính là người đó! Tôi biết, ông có thù với Vũ nhưng lại không dám động đến Âu Dương Quân. Vì vậy khi phát hiện Vũ thường xuyên qua lại với Minh Thư, ông mới hiểu lầm mà bắt chị ấy để nhằm dụ Vũ xuất hiện phải không?

Hawk không nói gì, chờ đợi cô nói tiếp.

- Nhưng chia buồn với ông vì ông đã bắt đầu kế hoạch ngu xuẩn này từ một sự nhầm lẫn! Tôi mới chính là người mà Vũ yêu, đồng thời cũng là người Âu Dương Quân thích. Ông nói xem, hôm nay ông trả thù Vũ bằng người yêu của anh nhưng lại hại đến người con gái của Âu Dương Quân thì sẽ phải gánh hậu quả gì đây?

Minh An tận dụng triệt để mọi yếu tố để vừa giúp mình thoát thân cũng đồng thời không để Minh Thư bị chúng xử lí. Cô thậm chí còn có thể kể trơn tru một câu chuyện hoàn toàn bịa đặt. (haha)

Cô biết kể trước mặt rất hiểu rõ và e sợ tính tình của Âu Dương Quân. Vì thế ông ta mới quyết định bắt Minh Thư, một người không thuộc danh sách thuộc hạ của anh. Ông ta nhất định cho rằng Minh Thư cùng lắm chỉ là nhân viên trong công ty, Quân hẳn không rảnh rỗi để lo đến việc mình bị mất đi một nhân viên.

- Nói vậy, Vũ hẳn ta cùng ông chủ của mình, Âu Dương Quân tranh giành một cô gái?

- Im đi! Hawk, tao mới chính là người mà mày muốn trả thù nên hãy đến đây mà đấu với tao. Đừng có hèn hạ đụng đến bọn họ!

Thấy câu chuyện bịa đặt của Minh An đã đi quá xa, Vũ không kiềm được lên tiếng. Anh biết rõ ý đồ của cô nhưng không thể chịu được khi bị kẻ khác cho rằng anh tranh giành người yêu với Quân vừa là anh em vừa là thủ lĩnh.

- Ha ha, mày vội gì chứ? Tao còn đang muốn nghe câu chuyện của con nhỏ này bịa đặt đến đâu!

Minh An chợt tái mặt.

Hắn biết cô bịa chuyện?

Hawk nhìn cô với nụ cười trào phúng:

- Mày nghĩ tao là ai mà dám đem câu chuyện nhằm nhí đó kể cho tao hả? Nhờ mày mà tao mới có thể khẳng định, đứa bên kia mới là bạn gái của hắn. Vũ, hắn là con chó trung thành của Âu Dương Quân thì làm sao có thể cùng chủ của mình giành gái chứ! Ha ha...

Đúng lúc này, mấy tên thuộc hạ của hắn kéo đến một thùng nước lớn, hai bên có gắn hai thanh kim loại cùng dây điện.

Vũ và An đồng thời tái mặt.

- Chắc mày vẫn muốn biết bạn gái mày còn sống hay đã chết chứ gì? Vậy để tao giúp mày nhận biết!

Giọng hắn ồm ồm như những con ác quỷ hút máu người.

- Hawk, mày muốn làm gì cô ấy? Mau thả cô ấy ra! Thả ra!

Vũ khẩn trương vùng vẫy trong đồng dây trời.

- Thả xuống!

Tên Hawk ra lệnh.

Ngay sau đó, Minh Thư đang bất tỉnh treo trên dây theo sự chuyển động của ròng rọc, rơi nửa người vào chiếc thùng nước lớn.

- Á!

Tiếng kêu của Minh Thư vang vọng trong căn phòng lớn.

- Tăng lên!

Theo lời của Hawk, bọn thuộc hạ của hắn lại cho tăng dần dòng điện dẫn vào thùng nước của Thư.

- Á!

Thư ngẩng đầu thét lên một tiếng trong vô thức rồi gục xuống ngất lịm.

- Lũ khốn, dừng lại ngay! Hawk, mày dừng lại ngay cho tao, mày muốn trả thù thì hãy nhắm vào tao đây!

- Dừng lại đi! Ta sẽ giết hết bọn cặn bã chúng mày!

Vũ và An không ngừng chửi rủa. Thấy hình ảnh Minh Thư bị hành hạ chết đi sống lại ngay trước mặt, họ chỉ muốn nhào đến băm nát hết bọn tàn ác này.

- Yên tâm, cô ta chưa chết được đâu! Đồ chơi này tao vẫn còn muốn sử dụng.

Tên Hawk cười ha hả rồi tiến về phía Minh An. Lúc này cô mới quan sát rõ tên xã hội đen này.

Đập vào mắt cô đầu tiên là vết sẹo dài trên mặt hắn. Mỗi lần nói chuyện hay cười thì vết sẹo đó trở nên dữ tợn. Hắn là một người da màu, có thể là dân nhập cư hoặc thậm chí là nhập cư bất hợp pháp.

- Nếu còn la hét nữa thì tao cũng ày vào đó thử cảm giác mà chị mày vừa trải qua đấy!

Hắn vừa nói vừa đưa tay vuốt lên gương mặt trơn láng, trắng mịn của cô. Mắt hắn chợt sáng.

- Hừ, thì ra là mỹ nhân! Hay là cô hãy đồng ý về làm nhân tình của tôi? Tôi sẽ lập tức đưa cô rời khỏi nơi này và tha luôn cho chị của cô!

Hawk dụ dỗ. Đôi tay hắn không yên phận trượt nhẹ từ mặt cô xuống cổ . Hành động của hắn khiến Minh An chợt buồn nôn. Và....

- Qe... qe...

Toàn bộ thức ăn chưa tiêu hóa hết trong dạ dày Minh An đều trào ra ngoài, rơi ngay trên đầu và mặt tên Hawk. Có cả một miếng gân bò còn nguyên hình dạng nằm chễm chệ trên áo hắn.(@_@)

Mặt hắn tối sầm

- Mày dám!

Hắn vươn người tung một bạt tai vào má trái của Minh An khiến đầu cô ngoẹo sang một bên. Nhưng sau đó, cô dùng lưỡi dồn tất cả chất dịch sót lại trong miệng rồi phun thẳng vào mặt tên xã hội đen trước mặt

- Phần này là tặng kèm miễn phí, không cần cảm ơn!

Nói xong, cô nhìn gương mặt giận dữ đến đỏ gấc của Hawk mà cười sáng khoái.

- Khốn kiếp! Đợi đấy, tao sẽ quay lại thanh toán bọn mày sau!

Hawk gầm gừ rồi kéo bọn đàn em rời khỏi, chỉ để lại hai tên trong phòng canh giữ.

_____Yun_ Còi_____

P/s mọi người có j thắc mắc hay đóng góp thì liên hệ vs tớ qua nick face : Nguyễn Hương (Yun Còi) nhé
^_^ thanks all

hihi link đây s:// .facebook.com/profile.php?id=100008695357637

31. Chương 31

Căn phòng lạnh lẽo chìm trong bóng tối. Ánh sáng duy nhất phát ra là từ một ngọn đèn ở góc tường.

Minh Thư vẫn chưa tỉnh. Không biết cô đã phải trải qua bao nhiêu sự hành hạ, đau khổ.

Bên kia,An lại thất thần nhìn xuống đất suy nghĩ cách thoát thân. Cô đột nhiên cảm thấy nhớ Âu Dương Quân.

Suốt những ngày tang lễ của Nhật, anh đã không rời cô nửa bước. Nhìn thấy cô vì người đàn ông khác mà đau lòng, cảm giác của anh hắn không dễ chịu. Vậy mà vừa xong, cô lại bướng bỉnh trốn anh đến đây để rồi bị bắt treo lên như heo sắp làm thịt.

Bây giờ, liệu anh có đang nóng lòng đi tìm cô?

Và nếu cô thật sự không thể trở về, anh sẽ như thế nào?

- Khụ khụ...

Tiếng ho khan của Vũ thành công kéo Minh An ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn. Cô nhìn về phía anh thì phát hiện anh cũng đang nhìn cô với ánh mắt chăm chú.

Như chợt hiểu ra điều gì, Minh An liền dời tầm mắt xuống hai cánh tay vốn bị trói của Vũ giờ đã được tự do. Cô ngạc nhiên nhìn anh rồi mỉm cười.

Cô sao lại quên mất khả năng của Vũ chứ! Người quản lý thể lực ngầm của tập đoàn Âu Dương đâu phải đơn giản.

Anh thường xuyên đối mặt với những tên trùm xã hội đen mang tầm đẳng cấp, xem nguy hiểm như người bạn thân thiết không thể rời xa. Việc có thể tự cởi bỏ dây trói chỉ là một trong số các thủ thuật thoát hiểm của anh mà thôi.

- Á, đau quá!

Minh An nhăn nhó, giãy giụa và không ngừng rên rỉ.

- Chuyện gì thế?

Một trong hai tên ở lại canh giữ lên tiếng.

- Tôi bị đau dạ dày!

- Đau dạ dày?

- Đúng thế, vì hai hôm nay ăn uống thất thường nên nó bắt đầu đau thất!

- Hừ, đòi ăn ư? Nhưng ở đây không có gì cho cô em đâu! Dù sao cũng sắp được đại ca bọn ta cho đi đầu thai rồi nên hãy cố chịu đi!

- Vậy anh có thể sang đây giúp tôi xoa bụng một lúc được không? Hai tay tôi bị trói nên không làm được.

Minh An lại bắt đầu diễn trò.(--)

Đôi mắt ướm át làm cho gương mặt xinh đẹp ẩn hiện trong bóng tối trở nên thật kiều diễm. Cô đã làm trò này rất nhiều lần nhưng chưa lần nào lừa được Âu Dương Quân. Tuy vậy, cách này sẽ mang lại hiệu quả tốt khi áp dụng với bọn trước mặt.

- Xoa bụng? Được, được, để tôi giúp cô em xinh đẹp!

Một tên cười nham nhở tiến đến đặt tay lên bụng Minh An. (hừ)

- Á, đau! Đau quá!

Cô vẫn giãy giụa, miệng không ngừng la hét.

-Ồn ào quá! Câm miệng lại ngay cho tao!

Tên còn lại bực tức lên tiếng.

Lúc này, Vũ mới nói:

- Ở trong túi tao có thuốc đau dạ dày, mày hãy đến lấy giúp rồi đưa cho cô ấy đi!

- Sao mày lại giữ thuốc của cô ta?

- Vì Âu Dương Quân dặn dò chăm sóc cô ấy cho tốt nên tao thường xuyên mang theo.

Tên còn lại ngồi trên chiếc bàn gần đó nhíu mày rồi bảo đứa đang xoa bụng Minh An đến lấy. Nhưng k...

- Mày đến lấy lại đây đi! Ngồi mãi thế làm gì?

Kể đang ngồi uống nước sau một hồi không chịu nổi tiếng kêu la ầm ĩ của Minh An đành phải đứng dậy đi về phía Vũ.

- Ở đâu?

Hắn cúi người hỏi anh.

- Đây!

Vũ vừa mở miệng thì tay đã nhanh như chớp dùng phần dây trói đưa lên, mạnh mẽ siết chặt cổ kẻ trước mặt.

Nghe tiếng ư ư đằng sau, tên đang xoa bụng Minh An liền quay lại. Hắn trở mắt ngạc nhiên định chạy đến giải thoát đồng bọn thì cổ đã bị Minh An dùng hai chân kẹp chặt rồi bẻ gãy. Tiếng rắc rắc của xương vang lên rõ ràng trong phòng kín.

Bên kia, Vũ cũng thả tay cho kẻ vừa bị anh siết cổ đến tắc thở rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo. Anh nhanh chóng cởi dây trói ở hai chân mình rồi chạy đến góc tường kéo ròng rọc hạ An và Minh Thư xuống.

Thân mình bị treo suốt hai ngày đau buốt khiến Minh An như cọng bún mềm oặt ngã ra đất. Sau khi được Vũ cởi trói, cô mới gắng gượng ngồi dậy chạy đến bên Thư.

- Chị ấy sao rồi?

Cô lo lắng hỏi Vũ đang ôm lấy Minh Thư đứng đây.

- Không quá nguy hiểm, có lẽ là bị suy nhược!

Anh dừng lại nhìn Minh Thư bằng ánh mắt xót xa rồi rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Người anh yếu hiện vẫn còn sống và đang nằm trong vòng tay mình khiến anh đã cảm thấy hạnh phúc.

- Tìm xem bọn chúng có súng không?

Minh An theo lời Vũ chạy đến bên xác hai tên đang nằm dưới đất mà mò mẫm.

Trong khi đó, Vũ dùng dây thừng mà mình vừa bị trói để buộc Minh Thư vào lưng. Thân người anh cao lớn, khỏe mạnh nên dù có mang theo cô đằng sau vẫn thừa sức hành động linh hoạt

Một lúc sau, Minh An quay lại đưa cho Vũ một khẩu súng ngắn còn mình giữ một khẩu.

- Tôi sẽ đi trước mở đường!

- Nếu tránh được thì hãy tránh, bây giờ chúng ta không nên bức dây động rừng. Dù sao đây cũng là địa bàn của bọn chúng.- Vũ nói.

Minh An gật đầu rồi nhẹ nhàng tiến đến gõ ba tiếng vào cửa. Đây là cách mà mấy hôm nay cô đã thấy bọn chúng dùng để gọi người phía ngoài.

Vừa thấy cửa chuyển động, Minh An lập tức lách người qua rồi đẩy nòng súng vào miệng tên đứng gác đang mở to vì kinh ngạc. Cô hất đầu ra hiệu hắn lùi ra, nhường đường cho Vũ và Minh Thư phía sau. Khi thấy họ đã đi qua, Minh An không lưỡng lự bóp cò. Viên đạn găm sâu ở cổ họng hắn, máu bắn ra nhuộm đỏ một vạt tường.

Tình hình này nếu không phải hắn chết thì bọn cô sẽ chết!

Sau đó, một nhóm ba người đi nép mình theo lối nhỏ đầy ngả rẽ gấp khúc như mê cung. Minh An vẫn đi trước, cẩn thận xem xét xung quanh rồi ra hiệu cho Vũ tiến lên.

Trên đường đi, bọn cô không bắt gặp thêm một kẻ nào khác cản trở. Không phải tên Hawk không cho người canh gác nghiêm túc mà là những kẻ đó đã bị một con người đáng sợ giết sạch.

Sau khi Minh An rời khỏi phòng giam không lâu, Âu Dương Quân đã đến đó. Trong mê cung dày đặc, anh như trở thành một vị Thần Chết, nắm mọi quyền sinh sát. Chỉ cần kẻ nào xuất hiện trước mặt mà không phải An, anh đều nhanh chóng kết thúc mạng của hắn.

Hai hôm nay không nhận được bất cứ tin tức gì về cô khiến lòng anh như có ngọn lửa thiêu đốt. Sự tức giận khi biết cô dám tự mình hành động đã biến mất không còn dấu vết. Bây giờ, chỉ cần nhìn thấy cô, chỉ cần cô quay trở về bên cạnh thì anh sẽ bỏ qua tất cả.

Lúc xông vào căn phòng mà cô đã bị giam hai ngày qua mà chỉ thấy xác hai tên đàn em của Hawk nằm dưới đất, anh không biết là mình đang vui mừng hay hụt hẫng. Vui mừng vì ít nhất anh biết cô vẫn còn sống và thoát khỏi đây. Nhưng lại hụt hẫng khi cứ tưởng sẽ gặp được người anh mong nhớ mà không hề nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

- Đuổi theo! Đốc toàn lực tìm kiếm, bọn họ nhất định đang ở gần đây!

Sờ thấy xác của kẻ nằm dưới đất vẫn còn sót lại chút hơi ấm, Âu Dương Quân liền ra lệnh cho thuộc hạ tiếp tục.

Lướt qua thùng nước nổi dây điện, ánh mắt anh vừa bình tĩnh lại nhuộm một màu tàn nhẫn.

Là ai? Kẻ bị đưa vào thùng nước đó để cho dòng điện chạy qua có phải là cô?

Liệu có phải cô đã trải qua những cảm giác đau đớn về thể xác không?

Quân cuộn chặt nắm đấm.

- Phong, bắt sống tên đó cho tôi!

Anh nhất định bắt kẻ gây ra đau đớn cho cô chịu sự trừng phạt tàn nhẫn nhất!

Phong vâng lệnh quay người chỉ đạo cho bọn thuộc hạ tìm kiếm. Trong hai ngày truy lùng tung tích của Minh An và Vũ, sắc mặt Quân lạnh lẽo vô cùng khiến Phong không thể không cẩn thận hành động. Chỉ sợ nếu không tìm ra Minh An, Dương Quân sẽ lật tung cả thành phố này lên. Những kẻ liên quan sẽ phải nhận lấy hậu quả thảm khốc!

32. Chương 32

Sáng sớm, Minh An bị đánh thức bởi lũ chim ồn ào gọi nhau và vỗ cánh phành phạch bay đi bay lại.

Vậy là cô lần đầu tiên trải qua một đêm ngủ trên cây. (hô hô giỏi nhờ)

Đôi tay bị trói suốt mấy hôm cùng tư thế ngủ không đúng tối qua khiến cả người cô ê ẩm.

“Rột! Rột!”

Cái bụng bị bỏ đói lên tiếng biểu tình.

Liếc thấy lũ chim đang mổ những trái màu đỏ trên cây, An cũng đưa tay với lấy một chùm. Tuy không biết loại quả lạ này nhưng cô nghĩ chim ăn được thì chắc hẳn nó không có độc.

Vừa cho xong đám quả dại vào bụng, An phát hiện từ xa có một đám người chạy đến. Cô liền tháo đám dây leo quấn tới qua rồi rút súng, đồng thời kéo một tán lá lớn gần đó che người. Khi đám người đó đến gần cô mới nhìn rõ kẻ đi đầu không ai khác, là tên Hawk.

Minh An cúi đầu kiểm tra súng.

Chỉ còn một viên đạn duy nhất!

Đang định bắn chết tên ác nhân trước mặt nhưng thấy đạn còn một viên nên Minh An đành phải thu lại ý nghĩ.

Bọn chúng đang trốn chạy?

Đó là suy nghĩ của cô khi thấy bộ dạng mệt mỏi và hoảng hốt của Hawk cùng thuộc hạ của hắn. Nhất định là đang bị Âu Dương Quân đuổi giết! (chuẩn oy)

Một đám hơn mười người uể oải chạy đến gần gốc cây nơi cô đang nấp. Lúc này cô mới nghe rõ những gì chúng nói.

- Nếu cứ tiếp tục thế này, chúng ta sớm muộn cũng bị tên Âu Dương Quân đó giết thôi!- Hawk nói.

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì, đại ca?

Hawk nghĩ nghĩ một lúc rồi kéo đầu những tên bên cạnh chụm lại nói nhỏ. Minh An phải nằm sát người xuống cành cây và cố đưa tai xuống gần nhất mới mơ hồ nghe được đôi chút.

- Âu Dương Quân đang tiến về phía này, chúng ta hãy nhân cơ hội mà ra tay trước, giết hắn!

An nhồm người dậy rồi cười nhạt.

Lũ ngốc, Quân mà dễ dàng bị bọn mày giết thì anh ta đã không thể ngồi vững trên cái ghế chủ tịch đó lâu như vậy!

Dù nghĩ thế nhưng cô vẫn lo lắng không yên khi thấy bọn chúng chia ra hai bên nấp vào đám bụi rậm phía dưới, cách chỗ cô một đoạn không xa. Tất cả chúng đều lắp đạn, lên nòng rồi ngồi im chuẩn bị.

Chợt, cô nhìn thấy từ hướng mà bọn Hawk vừa đến lúc này xuất hiện thêm một nhóm người. Cô chăm chú nhìn người dẫn đầu, người đó không ai khác chính là hình bóng mà cô mong nhớ, Dương Quân!

Anh đi trước, ánh mắt sắc bén như điều hâu lướt quanh. Thân hình anh cao lớn, nổi bật giữa một vùng trời đất.

Không hiểu sao chỉ mới nhìn thấy anh, cô đã có cảm giác thật an tâm. Đường như bây giờ dù trời có sập xuống thì cũng sẽ có anh đứng ra chống dậy.

Một cảm giác tin tưởng và ấm áp mạnh mẽ dâng lên trong lòng Minh An. Cô cười mình trước đó ngu ngốc không nhận ra tình cảm dành cho anh. Lại còn tưởng vì bản thân ăn thiếu chất dinh dưỡng nên tim không khỏe. (quá ngốc ý chứ)

Thì ra, Âu Dương Quân anh mới chính là căn nguyên bệnh tim của cô!

Thất thần suy nghĩ, Minh An bất ngờ nhận ra bọn người của Hawk đã đồng loạt giương súng hướng về phía Quân. Anh đang tiến dần về bên này.

Khốn kiếp!

Minh An không kiềm được thốt nên một câu.

Cô hiện tại không có cách nào có thể báo hiệu cho anh biết. Thiết bị liên lạc trên tai của cô và Vũ sớm đã bị Hawk phát hiện và phá hủy ngay ở khu nghỉ địa. Vì thế, người của Âu Dương Quân mới bị mất tín hiệu của bọn cô ở đó.

Mà bây giờ, súng trong tay cô chỉ còn một viên duy nhất. Nếu dùng nó làm hiệu hoặc bắn vào bất kì kẻ nào dưới kia thì chỉ sợ giây sau đó, cô sẽ không bao giờ còn được thấy mặt trời Phương Đông nữa.

Tuy cô đang ở trên cây cao nhưng lại trong vòng vây của Hawk. Người của Âu Dương Quân vẫn còn cách một khoảng khá xa và cô thì đang bị một đám lá che khuất tầm nhìn của họ.

Đột nhiên, mắt Minh An sáng lên khi liếc thấy một tổ ong gần đó. (úi dời ôi)

Rừng già đúng là đang giúp cô!

An không nghĩ ngợi nhiều, dùng đám dây leo buộc chặt vào thân cây và ước chừng khoảng cách sợi dây này đến chỗ tổ ong. Sau khi giật giật thử thấy chúng đã chắc chắn, cô liền tung người nhảy về phía tổ ong.

Cảm giác tuyệt vời giống như chơi xích đu vậy!- Minh An thầm nghĩ.

Bụp một tiếng, tổ ong bị Minh An chuẩn xác đá bay đến chỗ bọn Hawk. Còn cô nhanh chóng thả đám dây leo để rơi xuống, lộn một vòng trên mặt đất rồi trốn vào thân cây cổ thụ.

- Á!

Bị đám ong từ đâu bay ra bao vây dày đặc, người của Hawk hoảng loạn phá vỡ đội hình.

Minh An cười thầm. (haha)

Cái này thì khác gì cô đã có đến cả ngàn viên đạn chứ!

Bị ong đốt đến vài chục mũi mà không cấp cứu kịp thì mạng của chúng khó giữ.

- Cúi xuống, cúi xuống nhanh! Chúng mày muốn chết phải không?

Tên Hawk hướng về bọn thuộc hạ đang đứng cả dãy định bỏ chạy hét lớn. Sau đó, hắn tinh mắt nhìn về nơi Minh An đang nấp mà nổ súng.

Thấy súng bắn hướng về phía mình, Minh An liền nép sát vào thân cây. Cô giờ súng chờ tên Hawk tiến vào tầm ngắm của mình thì sẽ dùng viên đạn cuối cùng kết liễu hắn.

Nhưng bất ngờ hắn bỏ chạy.

“Pằng... pằng...”

Cô vui mừng nghe thấy tiếng súng đạn nổ liên tục. Có lẽ người của Quân đã phát hiện.

Nhưng ngay sau đó, cô hoảng hồn khi nghe một âm thanh khác lạ.

“Vù... vù...”

Đàn ong vỡ tổ bay tán loạn đến cả chỗ Minh An.

- Chết toi!

An than một tiếng rồi nhanh chóng đứng dậy chạy đi. (mẹ ơi cứu con)

Cô dùng tốc độ nhanh nhất cố chạy xa khỏi khu vực của bọn ong. Nhưng chỉ mới được một đoạn thì cô bất ngờ bị kéo ngã ra đằng sau, rơi vào một vòng tay quen thuộc.

- Âu Dương Quân!

An không giấu nổi sự vui mừng mà reo lên.

Âu Dương Quân không nói gì liền cởi áo khoác ngoài trùm lên đầu cô rồi bế cô chạy sâu vào rừng

- Á, anh làm gì vậy?

- Tôi không muốn nhìn thấy mặt em sưng vù vì bị ong đốt đâu!

Giọng anh không nhanh không chậm nên không thể đoán được anh đang vui mừng hay tức giận.

Minh An đưa tay ôm chặt cổ anh.

Bất kể tâm trạng của anh bây giờ như thế nào thì cô cũng mặc kệ, cô chỉ cần biết anh đang ở cạnh cô, thế là đủ!

Đến lúc không còn nghe âm thanh vù vù đằng sau, Âu Dương Quân mới đặt Minh An xuống, mạnh mẽ ôm lấy thân hình cô rồi siết chặt.

Cô không bài xích hành động này của anh thậm chí còn cảm thấy dễ chịu nên cũng đưa tay lên ôm lấy. Mãi một lúc sau, cô mới lên tiếng phá tan không khí đã bắt đầu nóng lên.

- Tôi xin lỗi!

Quân lúc này mới buông thân hình bé nhỏ rồi nhìn vào ánh mắt đã nhuộm màu mệt mỏi của cô.

- Em có lỗi gì?

An hơi bất ngờ trước câu hỏi của anh. Cô ngập ngừng:

- Tôi đã lén trốn anh đến đây rồi để bị bắt, khiến anh phải bận tâm!

- Còn không?

Cô nhìn anh suy nghĩ. Còn nữa ư?

Âu Dương Quân tức giận:

- Em có biết tôi lo lắng cho em đến mức nào không hả? Từ khi biết tin em mất tích, tôi đi đứng không yên, chỉ muốn ngay tức khắc bám sát bọn khốn kia. Nếu hôm nay không tìm thấy em, tôi nhất định đào tung hết vùng núi này...

Những lời còn lại của anh bị Minh An nuốt mất. Cô nắm lấy cổ áo anh rồi nhón chân chạm đến bờ môi đang mấp máy.

Con người lạnh lùng này vì cô mà vất vả suốt thời gian qua, nay lại còn trở nên nhiều lời giáo huấn.

Thật khiến người khác mất hết kiên nhẫn mà muốn an ủi!

Sau nụ hôn 'chuồn chuồn đập nước', Minh An thả áo anh rồi cúi đầu đỏ mặt

Đột nhiên, anh thả cô ra rồi nhìn chằm chằm má trái của cô. Phía bên đó chỉ còn sưng nhẹ nhưng dấu vết những ngón tay vẫn chưa phai.

- Khốn kiếp! Bọn chúng dám ra tay với em?

Minh An ậm ừ gật đầu.

- Còn thùng nước? Chúng thả em vào đó sao?

Quân tiếp tục truy vấn.

Khi vào phòng giam dưới lòng đất, ngoài thùng nước lớn thì anh còn phát hiện thấy rất nhiều dụng cụ hành xác khác như dùi điện, bàn chông, ... Bây giờ chỉ cần cô xác định, anh sẽ mang tất cả bọn chúng cho thử qua hết một lượt những thứ đó.

- Không phải tôi! Là Minh Thư, chị ấy bị hành hạ đến bất tỉnh suốt. Đúng rồi, anh đã gặp Vũ và Thư chưa? Họ sao rồi?

- Em không cần lo cho bọn họ!

Nói xong, anh kéo cô đi liền một mạch ra khỏi rừng. Vừa đi, anh vừa liên lạc với Phong:

- Hắn ta đâu rồi?

“Đã xác định được vị trí! Tôi đang cho người thu hẹp dần phạm vi hoạt động của con dã thú!”

- Tốt lắm! Hãy giữ yên nó ở đó, tôi sẽ đích thân hạ con thú này!

Minh An ngạc nhiên nhìn Âu Dương Quân hỏi:

- Anh đang đi bắt người hay săn thú vậy?

Anh cười:

- Tôi không cho rằng tên đó là con người! Nào người thì không thể có suy nghĩ ngu xuẩn dám động đến thuộc hạ và người phụ nữ của tôi!

- Người phụ nữ của tôi?

Minh An lặp lại lời anh.

- Vậy không phải sao?

Quân vừa nắm tay cô kéo đi vừa nheo mắt nhìn.

- Mà dù “không phải” thì tôi cũng sẽ làm cho “phải” thôi! (tên này chuẩn bị mặt dày oy này)

_____ Yun _Coi_____

33. Chương 33

Trời đã về chiều.

Những đám mây xám xịt lại xuất hiện khiến không khí tràn ngập hơi nước.

Khu vực rừng núi bình thường vốn âm u, yên tĩnh nay trở nên náo loạn bởi những đàn chim hốt hoảng đập cánh bay đi.

Sau một ngày bị bao vây không chừa cho kẻ địch một lối thoát nào, Phong đang cùng thuộc hạ ngồi nghỉ ngơi tại vị trí chờ Quân đến làm nốt công đoạn cuối cùng.

- Thế nào rồi?

Quân tiến về phía Phong hỏi.

- Con thú đã cùng đường!- Phong đáp.

Âu Dương Quân quay lại nhìn Minh An.

- Em ở đây đợi tôi!

Minh An cũng đang muốn theo tiến tên Hawk đoạn cuối cùng thì bị anh ra lệnh cấm. Cô liền kháng cự:

- Sao tôi không được đi?

- Nhìn thấy gương mặt đỏ của em tôi không chịu được!

Minh An bất giác đưa tay lên che phần má có hơi sưng của mình. Cô hậm hực nghĩ rằng mình mới có chút hư hại nhan sắc mà đã bị anh xua đuổi. Nhưng cô không hề hay kẻ nào đó là đang đau lòng và tức giận. Lúc cô định thần thì đã thấy anh đã đi khuất.

Thấy cô có ý định chạy theo, hai tên thuộc hạ liền đứng ra ngăn cản:

- Anh Quân đã dặn, không để cô đi theo!

Hừ, anh được lắm Âu Dương Quân!

Minh An bĩu môi rồi ngồi bệt xuống thảm cỏ trong rừng. Nhưng nghĩ đến nơi đây nhiều loài đáng sợ nên đành miễn cưỡng đứng dậy. Đột nhiên, từ phía trong rừng, hướng mà Âu Dương Quân vừa rời đi vang lên một loạt tiếng súng. Minh An không nhận được nhìn hai tên đang canh mình:

- Bây giờ tôi nhất định phải vào trong đó! Nếu các anh còn ngăn cản thì tôi sẽ hạ hết cả hai rồi đi!

Thấy họ có vẻ ngạc nhiên cùng lưỡng lự, cô thúc giục:

- Đẳng nào tôi cũng sẽ đi được nên các anh đừng để chịu đòn oan uổng!

Vậy là cuối cùng cô đã không cần làm thêm hành động nào nữa mà vẫn được vào trong. Lúc đi không quên để lại một câu:

- Cảm ơn các anh đã chiếu cố!

Hai người còn lại miễn cưỡng nhìn nhau. Xét về khả năng, họ đâu không lại. Xét về hù dọa, họ đương nhiên không bằng. Còn về thân phận, sự thật lại càng tủi thân. (hô hô)

An dựa vào đường cỏ mới bị đạp chẹp do người của Âu Dương Quân để lại mà đi. Được một đoạn, cô lại nghe thấy thêm một loạt súng nữa vang lên.

Rốt cuộc bọn họ đang làm gì mà tiếng súng lại kì lạ đến thế!

Vượt qua một đám cây bụi thấp và dây leo chằng chịt, An mới đến được vị trí của Quân. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô mở to hai mắt kinh ngạc.

Quân đứng quay lưng về phía cô, xung quanh anh là Phong và thuộc hạ đang bao quanh một đám người. Trong đó, có một kẻ đang chịu đau đớn quằn quại dưới đất, xung quanh là vài tên đã chết quỳ, gục đầu chấp nhận.

Kẻ nằm dưới đất là Hawk, hai chân hắn bị hơn chục viên đạn găm vào. Máu từ những nơi trúng đạn trào ra thấm đỏ những đám cỏ thấp xanh mướt xung quanh. Một hình ảnh trông thật quỷ dị!

Nhưng ngoài hai chân ra, trên người hắn không còn thêm vết thương nào. Hắn lết đến bên chân Âu Dương Quân xin tha:

- Anh Quân! Anh tha cho tôi đi, tôi xin làm trâu làm ngựa cho anh!

Có tiếng hừ lạnh từ bóng lưng thẳng phía trước.

- Ta không làm ruộng, cần trâu ngựa làm gì? (kaka)

- Vậy anh muốn tôi làm gì tôi cũng chịu!

- Khai tiếp , ngoài đôi chân đó đã từng đá vào Minh An ở nghĩa địa, mày còn làm gì cô ấy nữa?

Mặt tên Hawk đã xanh mét, đôi môi bật nhợt như hết máu.

Lúc này vừa biết hắn dùng chân đá cô thì đã bị Âu Dương Quân cho liên tiếp mười phát súng vào chân, nếu còn tiếp tục thì e...

- Nói! Nếu không ta sẽ ày chết thảm hại hơn! Không chỉ mày mà còn vợ và con mày, ta sẽ lần lượt đưa cả nhà xuống dưới kia đoàn tụ.

- Đừng, đừng, tôi nói! Còn... còn...

- Nói!

Quân như con thú dữ bị chọc giận, gầm lên đáng sợ, khiến An đứng đằng sau cũng dựng cả tóc gáy.

- Tay! Còn... tay nữa...

Tên Hawk hoảng sợ cực độ, miệng lắp bắp nói không thành câu.

- Tay? Làm gì?

- Đã... đã sờ... Á!...

Đôi tay đang bám vào chân Âu Dương Quân đột nhiên co lại vì đau đớn. Hắn vừa bị Dương Quân tặng thêm mấy viên đạn vào tay.

Không cần biết hắn đã chạm đến đâu trên người cô, chỉ cần nghĩ đôi tay trần thiếu áo của hắn đã động vào người mà anh trần trụi thì anh chỉ hận không thể lột da hắn ngay tức khắc.

- Thế còn những ngón tay? Chúng có phải đã chạm đến mặt của cô ấy không?

Chất giọng lạnh lẽo đến kinh người.

Phong đứng kế bên Quân cũng phải rùng mình. Từ khi An xuất hiện, anh đã không còn được nghe kiểu nói này nữa. Vậy mà hôm nay, tên ngu xuẩn trước mặt lại dám mở miệng nói rằng hắn đã sờ lên người cô, lại còn tát cô.

Hắn chết tất tuổi như thế này quả là đáng tội! (ngu thì chết)

Dưới đất, tên Hawk mặt đã không còn chút máu. Đôi mắt hắn hoảng loạn nhìn về phía Minh An.

Tuy những cảnh máu me cô đã quen thuộc nhưng vẫn không thể kiềm lòng xúc động trước ánh mắt đau khổ đó. Cô chột lên tiếng:

- Dương Quân!

- Em không nên can dự vào!

Quân không quay người, dứt khoát nói với cô. Từ lúc cô chạy đến, anh đã phát hiện.

Như chợt nhớ ra điều gì, anh nhìn Hawk cất giọng mỉa mai:

- À, trong phòng giam dưới lòng đất có rất nhiều dụng cụ tra tấn, có vẻ như hành hạ người khác đến chết là sở thích của mày?

Anh quay sang Phong:

- Mang hắn thả vào thùng nước dẫn điện rồi tăng từ từ cường độ đến mức cao nhất!

Phong nhận lệnh rồi giao phó thuộc hạ mang tên Hawk đi. Hắn bị kéo xềnh xệch trên đất, thảm thương vô cùng.

Trong rừng bây giờ chỉ còn lại hai người.

Không gian lại rơi vào yên tĩnh. Xung quanh chỉ có tiếng chim chóc vỗ cánh bay về tổ và tiếng lá xào xạc đan vào nhau.

Âu Dương Quân quay lại, bước đến gần Minh An hỏi nhỏ, giọng điệu khác hẳn với sự lạnh lùng khiếp người vừa nãy:

- Em cảm thấy tôi tàn nhẫn?

Cô cúi mặt không nói gì.

Thật ra là không biết trả lời như thế nào!

Trong lúc đang suy nghĩ thì bất ngờ cô bị ai đó kéo ôm vào lòng.

Anh hạ giọng nói vào tai cô như sợ cây cối xung quanh nghe được:

- Nếu không tìm thấy em tôi sẽ còn tàn nhẫn hơn thế gấp nhiều lần! Vì vậy, đừng bao giờ rời xa tôi nữa biết không?

Tiếng Minh An đáp nhẹ nhẹ hòa lẫn trong đám gió cuốn qua cửa chiều muộn. Những hạt nước trên cao nặng trĩu bị thổi cho rơi xuống.

Trời, cuối cùng đã đổ mưa...

Yun đã đánh dấu dép T_T

34. Chương 34

Chương 34

Hoàng hôn dần buông trên bãi biển trong xanh.

Bầu trời nhuộm một dải vàng cam rực rỡ kết hợp mặt nước sáng lấp lánh ánh mặt trời tạo nên khung cảnh thật thơ mộng.

Thế nhưng trên bãi cát, cặp đôi nào đấy chẳng hề biết thưởng thức cảnh đẹp mà sùng sục với nhau.

- Tôi đã bảo là tôi không thể ăn thêm một miếng nào nữa!

Cô gái kêu lên.

- Em đã ốm mất mấy kí rồi biết không? Nào, ăn nhanh lên! Đừng để người ta bảo tôi không quan tâm thuộc hạ!

Người thanh niên vẫn kiên trì.

—

Cách đó một đoạn khá xa, trên ban công của khách sạn, có hai người khác đang dùng ống nhòm nhìn về phía bên này. Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy đôi nam nữ dưới bãi biển chứ chẳng thể nghe thấy gì. Một người lẩm bẩm:

- Không được, không được! Đó không phải anh Quân! Nhất định là ma nhập, không lí nào anh lại nhân nhượng đến vậy!

—

- Anh à, tôi đã ăn hết hai đĩa bún thịt nướng, một con vịt quay, một ly sữa bò cùng hai bát phở. Trong bụng bây giờ món Đông có, món Tây có, chúng đang muốn đập vỡ cái dạ dày tôi mà chui ra đây này! (heo ak má)

Cô gái lại than khóc nhìn chiếc bàn với gần như toàn bộ đồ đã sạch trơn.

- Thế còn con gà này ai xử nó đây?

Người thanh niên lại hạ giọng hỏi.

—

Kẻ đang nắm ống nhòm trên kia tiếp tục nhăn nhó mặt mày nói với tên bên cạnh mình.

- Thôi rồi! Thời thế thay đổi, anh em mình chắc phải khổ sở lắm đây! Những ngày sau đành phải nhìn sắc mặt ai đó mà sống rồi!

Người bên cạnh cắn hạt dưa không thèm để ý đến, rút điện thoại ra nhắn tin.

—

- Tôi không thể đâu! Anh cứ tự xử!

Cô gái kiên quyết, quay mặt hướng ra biển.

“Rầm!”

Người thanh niên mất hết kiên nhẫn đập bàn khiến đồng bát đĩa chạm vào nhau vỡ đôi. Chiếc bàn đáng thương cũng vì thế mà lún hơn một nửa vào trong cát.

Khung cảnh bữa ăn lãng mạn trên biển hoàn toàn sụp đổ!

- Em được lắm! Nếu không phải em đang dưỡng thương thì tôi tuyệt đối không tha!

Dừng một lúc, anh lại nói:

- Đáng ra tôi nên xử tên đó thêm cái tội khiến em mất vài kí thịt!

Nói xong, anh bực mình đứng dậy bỏ đi để lại cô gái trên bãi biển lộng gió.

- Nè, sao tôi có cảm giác như anh đang nuôi heo vậy hả?

Cô gái nói với theo.

“Nuôi heo? Hừ, cũng hay đấy! Ta sẽ vỗ béo con heo này rồi làm thịt sau!”- Người thanh niên mỉm cười thú vị mà suy nghĩ.

Thấy anh không có ý muốn dừng lại, cô gái đứng dậy đuổi theo.

- Này, Ấu Dương Quân, anh đứng lại! Có phải anh ám chỉ tôi là heo không hả? Này, anh trả lời đi!

Trên bãi biển nhuộm màu ấm áp, một cô gái nhỏ nhắn, xinh đẹp chạy theo sau một thanh niên cao lớn, tuấn tú.

Họ chính là điểm sáng cho bức tranh hoàng hôn sinh động động lòng người.

—

- Đúng rồi! Thế mới đúng là anh Quân, phong cách mạnh mẽ tuyệt vời, luôn ở vị thế chủ đạo! Cậu có thấy thế không Vũ?

Phong vỗ lan can của ban công với đầy vẻ hưng phấn. Nhưng thấy người bên cạnh không có động tĩnh gì, anh hạ ống nhòm hỏi:

- Này, cậu không nghe tôi nói gì sao?

- Tôi thích em!

Vũ thản nhiên phun ra ba chữ khiến mắt Phong mở to như muốn lồi tròng, anh lắp bắp:

- Này, này, này, cậu... cậu có ý đồ với tôi từ bao giờ vậy hả?

Nhìn điệu bộ hai tay khoanh trước ngực của Phong như thiếu nữ xinh đẹp gặp phải yêu râu xanh, Vũ không kiềm được phá lên cười ha hả.

- Cười gì đấy?

Phong nheo nheo mắt.

- Thứ nhất, tôi không nói “I love You” với cậu mà với chủ nhân số điện thoại này, Minh Thư. Tôi đang nhắn tin cho cô ấy nên thuận miệng nói ra!

Vũ lắc lắc điện thoại trong tay rồi tiếp:

- Thứ hai, cậu nhìn mình đi.- Anh chột chột vào khoảng trống trên ngực Phong- Nơi này của cậu làm gì có thứ gì để cậu dùng tay che lại! Ha ha...

Vũ kiềm chế nụ cười đã muốn toét đến mang tai, ánh mắt anh bỗng trở nên mơ màng như dự dõ nhìn Phong mặt đang tối sầm lại:

- Nhưng nếu cậu muốn, tôi chấp nhận hi sinh vì anh em, tình nguyện làm yêu râu xanh để phục vụ!!

Phong bị bức đến nỗi điên, giơ chân đá vào kẻ đang cuồng ngôn loạn ngữ, khiến hắn la oai oái xin tha.

- Nay thì công! Nay thì thù! Ta cho chú mày một trận như tử để từ “công” biến dạng thành “quạ” luôn!

Trời về đêm càng lúc càng mát mẻ. Gió từ biển thổi vào mang hơi muối đặc trưng.

Âu Dương Quân đi dọc bãi biển dài trải cát. Gương mặt anh tuần khiến bao cô gái ao ước được anh nhìn đến dù chỉ một lần. Tuy nhiên, người thanh niên cao ngạo này lại chỉ nhìn đúng có một người. Vì người đó, vừa từ Anh trở về, anh đã đưa ngay cô đến đây nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng. Mặt khác, anh còn bao trọn cả khu này không cho bất kì du khách nào tới quấy rầy.

Vậy mà tối nay, vì muốn cùng cô đi dạo, anh đã đích thân chủ động đến tận phòng tìm nhưng trong phòng trống không.

Cô rốt cuộc có để anh vào mắt không?

Đang trầm mặc suy nghĩ, Quân bỗng thấy ở bãi dứa phía trước một hình dáng nhỏ bé quen thuộc. Đường nhiên người đó không ai khác ngoài Minh An tiểu thư!

Cô đang đứng hướng mặt ra biển nên không thấy anh đang lại gần.

Nhưng anh đột nhiên dừng bước.

Minh An không phải đang đứng một mình mà với một người khác. Kẻ đó đứng khuất sau cây dứa đối diện cô nên anh không thể nhìn rõ là ai. Hơn nữa, ánh đèn điện cũng không rọi sáng đến vị trí này.

Anh im lặng nghe giọng nói lạ, là một giọng nam chuẩn của người ngoại quốc:

- I'll put you away! (“I” đến đưa “you” đi!)*

- Now? (Bây giờ?)

Minh An trả lời. Quân có thể nghe thấy sự ngạc nhiên trong lời nói của cô.

- Now! (Bây giờ)- Kẻ kia khăng định.

Âu Dương Quân cuộn chặt hai tay thành nắm đấm. Anh muốn giết tên kia!

Hắn là ai mà ngang nhiên vào địa bàn của anh rồi đòi mang người của anh đi? Quá ngông cuồng!

Anh đang định tiến đến để xử tên gan to đó thì bỗng nghe Minh An lên tiếng khăng định:

- If you arrived earlier, I would be happy. Now, I did not want to go! (Nếu trước đây “you” đến, “I” sẽ rất vui mừng. Còn bây giờ, “I” không còn muốn rời đi nữa!)

Tên kia có vẻ bất ngờ, sau vài giây mới hỏi lại:

- Why? Because of he? Do you love he? (Lí do là gì? Vì cậu trai đó ư? “You” yêu cậu ta phải không?)

Minh An nhè nhẹ gật đầu.

Thấy vậy, bên này Âu Dương Quân cười thầm.

“Tốt lắm, xem như em thông minh!”

Nhưng tên kia là ai, anh nhất định phải biết rõ và không thể bỏ qua cho hắn. Nghĩ liền làm ngay, Quân bắt ngờ bước đến nơi Minh An đang đứng.

Nghे tiếng động, tên lạ mặt nhanh như chớp quay người chạy vù ra biển rồi nhảy xuống lặn mất tăm.

- Hắn là ai?

Âu Dương Quân không đuổi theo. Quanh đây đều là người của anh nên hắn không thể thoát được. Anh nhìn Minh An đang sững sờ nhìn theo hướng kẻ kia vừa nhảy xuống lên tiếng hỏi. Cô bị anh làm cho bất ngờ nên một lúc sau mới lấy lại bình thần trả lời:

- Người quen thôi!

- Người quen? Thế tại sao lại muốn đưa em đi?

Dương Quân nhú mi. Hôm nay kẻ đó bỏ đi, không có nghĩa hấn sẽ không quay trở lại lần nữa.

- Anh nghe lén sao?

- Tôi sao lại phải đi nghe lén? Hai người đứng giữa trời nói chuyện, âm thanh nó tự bay vào tai tôi chứ! Mà nếu có nghe, cũng là đường đường chính chính nghe!

Nhìn anh vô sỉ giải thích, Minh An không kiềm được liếc tặc một ánh mắt khinh bỉ rồi bỏ đi trước. Quân tinh thần thoải mái bước theo sau, băng quơ nói:

- Lúc này thấy em gật đầu trước một câu hỏi.

Nghe được giọng nói bảy phần châm chọc, ba phần sung sướng của anh, Minh An bỗng đỏ mặt. Thế nhưng kẻ nào đó không chịu buông tha liền tiến lên ôm lấy eo cô rồi sánh vai bước.

- Nếu lúc này em dám bỏ theo tên đó, tôi nhất định cho em nếm mùi đau khổ!

An vùng vẫy thoát khỏi cánh tay anh đang ôm lấy eo mình. Nhưng cô tuyệt đối không thể thắng anh nên đành chấp nhận bỏ mặt anh muốn làm gì thì làm.

- Tôi trốn đi rồi thì còn để cho anh tìm thấy sao?

- Đừng nói là ở Trái Đất, dù em trốn lên Sao Hỏa tôi cũng mang được em trở về!

- Vậy tôi sẽ lên Mặt Trời!

- Mặt Trời? Em muốn chết sao? Em muốn chết cũng phải có sự đồng ý của tôi! Nếu không... đừng hòng!

Ấu Dương Quân hài lòng cười vui vẻ nhìn Minh An hậm hực bên cạnh.

Hai người vẫn tiếp tục cùng nhau đi dạo cho đến khi tối muộn. Quân đưa An về trước cửa phòng mới chịu rời đi. Trước khi đi, anh còn không quên để lại một âu:

- Tối nay phải mơ về tôi biết chưa?

Cô bĩu môi:

- Vậy là ác mộng rồi!

Anh không chấp lời nói của cô mà đưa tay vò vò mái tóc cô cho rối tung.

- Ngủ ngon!

Minh An bực mình không thèm chúc đáp lại, quay người mở cửa đi vào trong. Bên ngoài, Ấu Dương Quân bước vài bước thì dừng lại nhìn về cánh cửa phòng vừa đóng kín. Anh đưa tay ấn nút trên tai để mở thiết bị liên lạc:

- Các cậu điều tra xem những kẻ ngoại quốc khả nghi xuất hiện trong khu vực này tối nay! Không ngoại trừ người phục vụ của khách sạn.

P/s vốn tiếng nah tg k đc chuẩn cho lắm hihi mong m.n thông cảm. Mà các bạn có muốn biết You và I là ai k đón đọc chap tiếp theo nhé Biểu tượng cảm xúc grin

35. Chương 35

Trong phòng quản lý camera của khách sạn, Ấu Dương Quân ngồi trên chiếc ghế xoay thoải mái, mắt nhìn chăm chú vào màn hình. Cửa phòng mở ra, Vũ bước vào báo cáo với anh: - Tôi đã hỏi xem tất cả thuộc hạ bên ngoài nhưng không ai thấy có bất kì người ngoại quốc nào. Tất cả nhân viên, người phục vụ, công

nhân vệ sinh tôi cũng đã kiểm tra qua nhưng không có người nào khả nghi, họ cũng bảo trong khách sạn không có nhân viên là người nước ngoài. Âu Dương Quân sờ sờ cằm suy nghĩ. Hắn là ai mà lại có khả năng đột nhập vào địa bàn của anh nhưng không hề bị phát hiện? - Quan sát kĩ tất cả camera! - Vâng! Phong tuân lệnh tiếp tục nhìn vào màn hình. Đột nhiên, một màn hình bên góc phải tối đen. Âu Dương Quân thấy điều bất thường liền ngồi thẳng dậy. Phong quay lại nhìn anh với vẻ mặt ngạc nhiên: - Nơi đó là khu vực hành lang dẫn vào phòng Minh An! Quân sắc mặt tối sầm đứng dậy định chạy đến phòng cô thì màn hình vừa tắt đó lại sáng bình thường. Anh đứng yên lặng quan sát. - Không có điều gì xảy ra! Có lẽ là do trục trặc kĩ thuật!- Phong nói. Vũ vẫn đứng đằng sau bấy giờ mới lên tiếng: - Không đúng! Có điều kì lạ ở đây! Anh vừa nói vừa tiến vào ngồi một chiếc ghế bên cạnh Phong. Bấy lâu tiếp xúc với Minh Thư, anh đã học được không ít thủ thuật về lĩnh vực này. Sau một hồi gõ gõ bàn phím, anh quay lại nói với Âu Dương Quân: - Anh Quân, những hình ảnh này đều đã qua xử lí, đây chỉ là những đoạn hình được kẻ nào đó cố ý cho lặp lại mà thôi! Hệ thống camera dường như đã không còn hoạt động nên những gì chúng ta vừa xem không phải là thật. Để chứng minh lời nói của mình, Vũ liên lạc với đàn em bảo đến dãy hành lang của Minh An kiểm tra. - Đã đến vị trí chưa?- Vũ hỏi. “Vâng, bọn em đang đứng trước phòng của cô ấy và đang nhìn về phía camera!” Nghe bọn đàn em trả lời, lại nhìn vào màn hình thấy không hề có gì ngoài hành lang trống không, Dương Quân quát lớn: - Phá cửa! Sau khi nghe âm thanh sắc lạnh từ thiết bị trên tai truyền đến, bọn đàn em giật mình liền đập mạnh cửa phòng Minh An mà xông vào. “Anh Quân, trong phòng không có ai!” - Khốn kiếp! Âu Dương Quân tức giận tung nắm đấm vào tường. Có kẻ dám bắt người trước mắt anh! - Anh Quân, xem này! Theo lời Phong, Quân nhìn về phía anh chỉ. Tất cả hệ thống màn hình đều đồng loạt xuất hiện một cảnh duy nhất: tầng hầm. Khung cảnh tối đen như mực chỉ có chút ánh sáng le lói từ nơi nào đó mơ hồ dội đến. Giữa căn hầm là hình ảnh một cô gái bị trói ngồi, gục đầu xuống. - Minh An! Vừa thấy cô, Dương Quân gân xanh trên mặt nổi hết lên. Nhưng nhìn kĩ đằng sau cô thì phát hiện trong phòng không chỉ có mình cô mà còn thêm kẻ thứ hai. - Anh Quân, là hắn? Phong mười phần đã khẳng định. Hắn mặc trên người toàn một màu đen, hòa lẫn vào màu không gian tối tăm xung quanh. Nhìn hắn, Phong bất giác có cảm giác hắn mờ ảo như ma quỷ, như chỉ cần một cái chớp mắt là sẽ biến mất ngay. - Cho người bao vây căn phòng đó! Quân ra lệnh, Phong liền quay người nhanh chóng rời đi thực hiện. Vừa lúc đó trên màn hình, tên áo đen đưa lên một tờ giấy viết bằng màu dạ quang phát sáng trong đêm: “Đừng vô ích! Ta muốn gặp cậu, một mình cậu hãy đến đây!” Vũ kinh ngạc nhìn Dương Quân sắc mặt lạnh tanh. Tên đó còn có thể gắn máy ghi âm ngay trong phòng này, nên hắn mới biết anh cho người đến đó? Không hề do dự, Quân trả lời: - Được! Ngay sau đó, trên màn hình hiện lên dòng chữ: “Tốt lắm! Vậy tôi cho cậu 60 giây. Nếu sang giây 61 mà cậu chưa đến, tôi sẽ mang người đi!” Dương Quân không chần chừ lao ngay ra ban công tầng hai. Anh một tay nắm lấy lan can làm điểm tựa lực rồi tung người nhảy xuống và đáp đất nhanh chóng. Sau đó, anh liền đứng bật dậy chạy tốc độ xuống tầng hầm. Bọn thuộc hạ thấy anh như tên lửa phóng đến liền tránh dạt sang hai bên nhường đường. Anh đã từng tiếp xúc qua kẻ lạ mặt này, hẳn quả không đơn giản thậm chí còn có thể xem là xuất sắc. Hắn thân thủ nhanh nhẹn, hành động dứt khoát, khả năng không thể lường trước được. Hơn nữa, An còn bảo đó là người quen của cô nên hẳn mục đích của hắn không phải hại cô mà chỉ là dụ anh đến. Vì thế, anh hôm nay nhất định phải đến xem tên này bày trò. Dưới tầng hầm, tên áo đen từ từ đưa tay nhìn đồng hồ. Kim dài vừa nhích sang giây 59 thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Trong bóng tối mù mịt, hắn giương môi nở nụ cười. “Rắc! Rắc!” Âm thanh lên đạn của hắn vang lên rõ ràng trong không gian yên ắng. Hắn tiến đến mở cửa. Cánh cửa vừa hé ra một khoảng nhỏ, một nòng súng đen ngòm lạnh lẽo đã gí ngay vào mi tâm kẻ đối diện. Người bị uy hiếp không phải chỉ có mình Âu Dương Quân mà còn cả tên áo đen. Hắn cũng bị anh nhắm súng vào đầu. Hai người đối súng một lúc lâu thì tên áo đen mới lên tiếng: - Ha ha, khá lắm! Hắn không hề tỏ ra sợ hãi hay bất ngờ mà ngược lại còn cười ha hả, bước giật lùi vào trong. Mặt hắn trùn lên một chiếc mặt nạ đen chỉ chừa lại đôi mắt lộ rõ sự tinh anh. Dương Quân vừa bước vào đã đưa tay đóng lại cánh cửa sắt nặng nề luôn tiện khóa chốt cửa. Lần này anh nhất định không để hắn lần nữa trốn mất. - Ông là ai?- Âu Dương Quân hỏi bằng tiếng Anh. - Muốn biết tôi là ai còn phải xem cậu có đủ khả năng cùng tư cách để biết không? Hắn trả lời trơn tru bằng tiếng Việt. Nghe vậy, Âu Dương Quân hừ lạnh. Anh hướng về cô gái đang bị trói giữa phòng rồi nhìn ông ta hỏi. - Nói! Ông tại sao muốn bắt cô ấy đi? - Nếu nó không muốn đi, ta cũng chẳng ép! Nhưng ta càng không thể dễ dàng để nó bên cạnh cậu. Vì vậy, nếu cậu muốn mang nó về thì hãy đến mà cướp! - Hừ, vậy ông chống mắt lên mà xem tôi đưa cô ấy đi như thế nào! Nói xong, Âu Dương Quân liền dùng tay đang cầm súng đánh mạnh vào cánh tay cũng đang giữ súng của kẻ trước mặt làm chệch hướng súng của hắn. ____ Yun_Coi ____

36. Chương 36

Lúc Âu Dương Quân đang tiến đến gần Minh An thì bị trúng một cước đá vào ngực. Anh liền quay người đá xoáy vào tên phía sau làm khẩu súng lục bật khỏi tay hắn. Ngay giây sau, hắn cũng trả lại anh bằng một cú chém tay lên bàn tay cầm súng của anh, thành công giữ vị thế cân bằng, hai bên không súng.

Trong khi tên áo đen chưa kịp thu tay về, Quân đã chớp lấy rồi dùng lực đẩy mạnh ép sát hắn vào chân tường.

- Lâu rồi không gặp đối thủ mạnh như cậu!

Tên áo đen mỉm cười thú vị, buông một lời khen.

- Hừ, trước nay tôi không hề có đối thủ. Bây giờ miễn cưỡng cũng mới xem ông là đối thủ thôi!

Trận đấu bây giờ không còn sát khí như lúc đầu mà hoàn toàn chuyển sang một cuộc tranh tài cao thấp.

Bị Dương Quân mạnh mẽ chèn tay ở cổ, tên áo đen dùng hết lực đẩy anh ra rồi bồi cho anh một cú đá vào bụng. Anh đương nhiên ăn miếng trả miếng, sau khi lùi vài bước thì nhảy lên xoay người tung chân đá trúng ngay đầu hắn.

Tên áo đen bất ngờ trúng phải đòn mạnh của Quân nên loạng choạng ngã xuống đất. Quân tranh thủ cơ hội tiến lên định nắm lấy bả vai hắn đè lên sàn. Nhưng tay anh vừa chạm đến người hắn thì đồng thời cũng bị hắn nắm lấy bả vai rồi dùng chân đạp vào bụng, hất anh bay qua đầu.

Dựa vào đà đó, Dương Quân lộn vài vòng trên đất, đến gần khẩu súng dưới sàn thì nhanh tay chớp lấy rồi hướng về tên áo đen. Hình ảnh anh quỳ một chân đồng thời chìa súng về đối phương trông rất phong độ và mạnh mẽ. (tg dựng lên cho ý)

Trong tích tắc anh tiếp đất, tên áo đen cũng mau lẹ búng bật người ngồi dậy, cánh tay hắn xoay một vòng rộng trên sàn liền đón được khẩu súng còn lại. Hắn cũng nhắm súng chính xác vào anh.

Tình thế bây giờ lại trở về trạng thái cân bằng ban đầu, hai bên cùng đối súng.

Bỗng vào giây phút mỗi người đều yên lặng, chăm chú hướng về đối phương thì một giọng nói trong trẻo vang lên kèm theo tiếng cười:

- Papa, người thua rồi!

Âu Dương Quân vẫn chưa hết bất ngờ thì người kia lại tiếp tục:

- Súng của papa cùng lắm chỉ bắn trúng vai của Âu Dương Quân, còn súng anh ta chính xác nhắm vào vị trí mười điểm của người rồi!

Người lên tiếng không ai khác ngoài cô gái này giờ vẫn đang ngồi trên ghế quan sát trận đấu. Tư thế của cô lúc này không còn bị trói như ban đầu mà chễm chệ xoay người ngồi ôm vào thành ghế. Cầm cô còn thần nhiên chống vào đó, mắt hướng về phía trước như thể đang xem một cuộc vui.

- Ha ha, con gái, con không cần công khai bệnh vực người ngoài vậy chứ?

Tên áo đen đột nhiên thu lại súng rồi tháo mặt nạ. Hắn đứng dậy hướng về Minh An cười nói.

Toàn bộ hệ thống đèn điện trong căn hầm đột nhiên đồng loạt được bật sáng trưng.

Dương Quân cũng hạ súng đứng dậy. Lúc này anh mới phát hiện trong phòng còn thêm một người lạ mặt nữa, một người phụ nữ phương Đông xinh đẹp ngồi trước bàn máy tính trong góc phòng. Nơi đó từ đầu được che bởi một tấm màn đen dày nên thành công chìm hẳn trong bóng tối.

- Đúng là con gái lớn không giữ được!

Người phụ nữ lên tiếng rồi đẩy ghế, bước về phía Minh An.

Quân nhìn cô lãnh đạm:

- Em không định giải thích gì với tôi?

Lúc này, Minh An mới rời khỏi chiếc ghế gỗ, bước tới kéo tay hai người lạ mặt một cách thân mật. Sau đó, cô nhìn anh cười híp mắt:

- Như anh đoán, đây là lão yêu tinh và lão bà bà thân sinh ra tôi!

Hai giờ sáng, không khí mùa thu mát mẻ quyện cùng mùi muối phảng phất trong không gian.

Trong khuôn viên căn biệt thự sang trọng gần bờ biển, đèn điện khắp nơi được bật đều được bật sáng. Người phục vụ nửa đêm bị gọi dậy chuẩn bị bữa tiệc thịnh soạn. Trên chiếc bàn tròn rộng lớn, các món ăn đầy màu sắc cùng mùi vị thơm lừng lần lượt được dọn lên.

Người nổi bật nhất ngồi bên bàn ăn là một thanh niên cao lớn, tuấn tú. Bên cạnh anh là một cô gái có đôi mắt to tròn, đen láy, thân hình nhỏ nhắn. Tiếp theo đó là một người phụ nữ xinh đẹp đậm chất phương Đông. Mái tóc bà ta được uốn xoắn xòa dài ngang vai. Mọi cử chỉ, hành động đều thể hiện sự quý phái. Bà chính là tiểu thư nhà họ Trịnh, Trịnh Thu Hà, người mà một thời được các nhà báo săn đón bởi không những nhan sắc kinh diễm mà còn là một hacker nổi tiếng trong giới. Sau đó, không biết vì lý do gì mà bà dường như bốc hơi khỏi trái đất, không còn một ai gặp lại.

Ngồi bên cạnh Âu Dương Quân là một người đàn ông ngoại quốc cũng không kém phần cao lớn so với anh: Thomas Keith William. Ông ta là một điệp viên luôn hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Tuy nhiên, cũng như Thu Hà, mọi liên lạc với ông đều mất trong lúc lần theo dấu vết của một đường dây hacker nổi tiếng. Ông có khuôn mặt nam tính với đôi mắt xanh đặc biệt.

Minh An là con của hai người nên vừa thừa hưởng được sự xinh đẹp của mẹ lại có làn da trắng của bố.

- Oa, lúc này ngồi trong phòng camera quan sát, chúng tôi thật là có một phen mở rộng tầm mắt!

Người lên tiếng là Vũ. Anh nhìn về người điệp viên và vị nữ hacker với ánh mắt ngưỡng mộ suốt từ đầu buổi.

- Đúng thế! Thấy hai người ngang sức ngang tài, giảng co mãi vẫn không phân thắng thua thật khiến bọn tôi một phen hít thở không thông. Anh Quân đối đầu với điệp viên, không được xem quả phí một đời!

Phong cũng hòa vào ca ngợi, luôn miệng nói sang Thu Hà:

- Bác gái à, bác nhớ để lại đoạn quay cảnh dưới hầm lúc này cho tôi nhé! Mang về khoe với tên Hàn mới được!

- Được được, cậu muốn bao nhiêu cũng có, nhưng phải trả tiền đấy! Vì hình ảnh mang tính chất đặc sắc nên tôi sẽ bán với giá cao!...

“Phụt!”

Vũ đang uống nước nghe vậy không kiềm được mà phun luôn một ngụm ra ngoài. May mà anh xử lý nhanh quay mặt đánh sang phía khác nên đồng thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên vẹn. Còn Phong, mặt anh đã đỏ sẫm nghiêm trọng.

Âu Dương Quân cũng không nhịn được mà mỉm cười rồi nhìn sang cô gái ngồi cạnh mình. Anh rất cuộc cũng hiểu, cô có bệnh yêu tiên là từ đâu! Người phụ nữ kia tuy nhìn từ bên ngoài thì mười phần xinh đẹp, cao quý khiến người ta có cảm giác xa cách nhưng thực ra bên trong lại là một người vui tính, dễ gần.

- Thu Hà, em đừng bộc lộ bản chất quá như vậy chứ! Không phải ai cũng có thể chấp nhận thói xấu của em như anh đâu!

- Honey, nếu không phải vì tiền thì em đã không đi làm hacker. Cũng không phải do đó mà chúng ta gặp nhau sao?

Bà cô họ Trịnh vừa cười vừa nháy mắt với Thomas Keith. Nhờ vậy, hình ảnh quý bà hoàn toàn sụp đổ trong lòng tất cả mọi người ở đây. Thomas Keith cũng chỉ mỉm cười lắc đầu mà chịu thua. Ông vốn chưa khi nào thắng được bà cả, vì thế nên mới tình nguyện bỏ sự nghiệp mà theo bà.

- Ông Thomas, tôi hỏi ông một điều được không?

Lúc này, Quân mới lịch sự lên tiếng.

- Cậu cứ tự nhiên!

- Tại sao Minh An lại lấy họ mẹ?

Người đàn ông ngoại quốc mỉm cười sáng lạn, nhấp một chút rượu rồi nói:

- Người phương Đông các cậu chẳng phải có hiện tượng gọi là... Gọi là gì ấy nhỉ?

Ông nhìn sang vợ mình, nhận được sự giúp đỡ từ bà vợ yêu quý mới quay lại nói tiếp:

- À, ở rể! Vì cô ấy bảo tôi nếu muốn theo đuổi thì chỉ có con đường ở rể, nếu không thì tuyệt đối không đồng ý!

Nghe nói xong, Vũ và Phong đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ về phía người đàn ông vì tình hi sinh tất cả. Đồng thời bọn anh cũng thật khâm phục người phụ nữ trước mặt đã có thể khiến điệp viên xuất sắc như ông một lòng yêu chiều hết mực.

Thật kinh khủng!

Bán tin này cho bọn nhà báo để làm đề tài giật tít chắc phải được khối tiền. Lúc đó, khả năng rất cao là trên trang nhất các tờ báo lớn hiện lên dòng chữ to đùng: “Nữ hacker đánh bại điệp viên xuất sắc!” hoặc “Vị điệp viên tài ba vì tình chấp nhận ở rể!”...

Đến lúc này, Minh An, người duy nhất vẫn im lặng đã phải đứng dậy đẩy cửa về phòng.

Thật không nói nổi hai lão yêu quái này!

Bọn họ thật không biết xấu hổ mà cứ tình tình tứ tứ trước mặt người khác, cứ như thể sợ người ta không biết họ là một cặp vợ chồng ân ái.

- Nè, con gái, sao con về phòng sớm quá vậy?

Thu Hà nói với theo.

- Mẹ à, gần ba giờ sáng rồi đấy!

- Ô, vậy à! Thế con đi ngủ đi, con gái phải ngủ sớm thì mới giữ được nhan sắc tuyệt vời như mẹ đây vậy!

Nói xong, bà cô xinh đẹp không quên gửi kèm một nụ hôn gió cho con gái yêu quý.

Tập thể nam nhân trong phòng, mặt lại một lần biến sắc.

Minh An nhìn thấy liền đứng không nổi, tựa tường mà bước đi khỏ sở.

Là ai đang yên đang lành nhảy từ Châu Úc sang Châu Âu rồi đến Châu Mỹ lại tự dưng xuất hiện đòi mang cô thoát khỏi Âu Dương Quân? Đã thế nửa đêm vào phòng gọi người ta dậy bảo cần làm một cuộc kiểm tra cho Quân, một hai bắt cóc cô xuống tầng hầm? Hại cô một đêm mất ngủ!

- A A A! Bố mẹ à, sao không tiếp tục đi hưởng lạc của hai người mà lại chạy đến đây diễn trò tình cảm vợ chồng thảm thiết hả? Cái gì mà nhớ con gái yêu, cái gì mà thử tài thử sức? A A A...

Minh An bực mình hét lớn, cuộn đồng chăn quanh người rồi nằm phịch xuống giường ngủ.

_____ Yun_Coi _____

Yun xin lỗi mọi người vì post chap trễ nhwung mong m.n thông cảm vì đường dây mạng Yun đang trực trực nên ngày đc ngày mất nên việc pót bài sẽ bụi muộn. mong m.n thông cảm đừng bỏ truyện love all

37. Chương 37

Bốn giờ sáng, lúc Minh An vừa chớp mắt không lâu thì bên ngoài có tiếng gõ cửa dai dẳng. Cô bực mình hất đồng chăn sang một bên rồi tiến ra mở.

Đang định chờ cho té tát tên ồn ào nào đó thì một thân hình cao lớn đã đổ ập lên người cô.

- Này, Âu Dương Quân, anh làm gì vậy hả?

Người kia ánh mắt cơ hồ đã say, trong hơi thở còn phảng phất mùi rượu. Giọng anh trầm khàn hướng vào tai cô hỏi:

- Đây là phòng em?

- Đúng vậy!

Minh An đầu đã muốn bốc hỏa. Không biết đây cái ngày gì mà cô không bị người này phá giấc ngủ thì bị người kia chọc cho nổi điên.

- À, phòng em! Vậy thì đúng rồi, tôi không đi nhầm!

Quân khăng định. Anh đẩy cô ra rồi thân nhiên đi vào trong, hoàn hảo nằm lên chiếc giường vẫn còn hơi ấm của cô. Trước ánh mắt muốn giết người của người nào đó, anh còn đưa tay với lấy đồng chăn vừa bị hất đi kéo đắp lên người.

- Minh An, lại đây!

- Anh muốn chết phải không?

Với tốc độ nhanh nhất, Minh An phốc lên giường chụp áo lòi cổ Quân ngồi dậy. Anh ta sao dám vào đây chiếm chỗ của cô?

Nhưng cô không những không thành công mà còn bị anh kéo nằm xuống, dùng hai chân kẹp chặt còn hai tay ôm lấy thân hình nhỏ nhắn.

- Á, cái tên này, anh định làm gì hả?

- Anh đã uống rượu cùng bố em!

Câu nói của Quân thành công đình chỉ mọi hành động phản kháng của Minh An. Thấy cô nằm yên chờ đợi anh nói tiếp, anh mới nhắm mắt mỉm cười.

- Ông ấy bảo anh đã xuất sắc vượt qua cuộc kiểm tra năng lực, xác định được anh đủ khả năng để bảo vệ em!

- Ôi dào, sao Papa lại nhiều chuyện vậy chứ!

Minh An mặt đã nhuộm một tầng ửng đỏ. Cô vùi đầu vào cánh tay săn chắc của Âu Dương Quân.

- Mẹ em còn hỏi anh có thể thay hai người ấy yêu em mãi không?

- Anh trả lời?

- Không thể!

- Hừ!

Minh An bĩu môi. Cô biết ngay mà!

- Anh chỉ hứa anh sẽ yêu em đến khi chết mà thôi!

Đồ đáng ghét!

Minh An ngượng chín mặt, đưa tay dầm thùm thụp vào ngực Quân. Mà anh thì tinh thần vui vẻ siết chặt tay ôm cô vào lòng. Cả hai đều đột nhiên im lặng khiến mỗi người rõ ràng cảm nhận được hơi thở có phần dồn dập đột nóng không khí xung quanh. Mùi rượu thơm còn phảng phất khiến người ngồi phải liên muốn say.

Đến lúc này, Âu Dương Quân lên tiếng:

- Bố em là người phương Tây nên suy nghĩ rất thoáng! Ông bảo...

Đang đông tai lắng nghe anh nói mà anh tự dưng dừng lại, Minh An liền tò mò lên tiếng thúc:

- Papa bảo gì?

Dương Quân mỉm cười yêu mị, thổi một luồng hơi nóng vào vành tai đang dần đỏ lên của cô, nhỏ tiếng nói:

- Ông bảo chúng ta có thể ngủ cùng nhau!

- Ngủ, ngủ, ngủ cùng? AAAAAAAAAAAAA

Minh An đỏ mặt lấp bắp.

papa của cô rốt cuộc đang nghĩ gì mà lại nói mấy điều này chứ?

- Đừng nghĩ em có thể trốn thoát!

Thấy cô gái trong lòng đang vùng vẫy muốn rời khỏi, anh dứt khoát lên tiếng.

- Từ nay về sau, chúng ta ngủ chung một giường!

Mặt trời ấm áp đã lên cao chiếu những tia vàng rực rỡ xuống mặt biển trong veo.

Rặng dừa cũng vui vẻ đưa những tán lá xanh rì cọ cọ vào nhau chào ngày mới.

Cả đêm bị Dương Quân ôm chặt không thể nhúc nhích khiến thân người nhức mỏi, Minh An vừa từ phòng vệ sinh đi ra liền phóng một ánh nhìn hình viên đạn vào kẻ thủ phạm. Hắn vẫn đang chễm chệ chiếm lĩnh giường của cô.

An bực mình đẩy cửa chạy sang phòng hai lão yêu nhà mình để nói trái phải. Vì họ mà tên Quân vốn đã ngang ngược này nay lại còn tự tung tự tác quyết định chỗ ngủ của cô.

Trên đời còn công lí không chứ?

- Papa, mẹ! Mở cửa cho con đi!

Gõ cửa liên tục mà bên trong không hề có động tĩnh gì, An đành phải lên tiếng gọi. Vừa lúc đó, Vũ đi ngang qua vỗ vai cô cười nói:

- Cô tìm bác trai điệp viên và bác gái hacker à?

Minh An nhú mày.

- Có cần phải nêu cả nghề nghiệp của họ như vậy không?

- Tôi thấy nói như thế rất thuận miệng và rất oai!

Vũ cười có vẻ sung sướng. Sáng nay anh và Phong cuối cùng cũng mua được đoạn ghi hình trận đấu giữa Âu Dương Quân và bác trai điệp viên.

- Đừng nhiều lời, anh biết họ đi đâu rồi không?

- Ủ, lúc sớm tôi có thấy! Tưởng rằng hai người ấy ăn sáng xong là về phòng, không ngờ họ để lại một đoạn ghi hình chào tạm biệt trong phòng quản lí camera khách sạn rồi đi mất!

Không quan tâm Minh An đã chạy đi về hướng phòng quản lí camera, Vũ vẫn đứng luyên thuyên một mình:

- Hai người họ thật đáng nể, đến không ai biết, đi chẳng ai hay! Mà nói cũng phải, nếu không như thế thì với thân phận của họ, đâu dễ dàng đi du lịch khắp nơi mà không bị phát hiện. Ấy ấy, Minh An, đợi tôi! Tôi rất hâm mộ cô có bố mẹ tuyệt vời đấy nhé!

Trong phòng quản lý, Minh An nhanh chóng mở đoạn ghi hình mà mẹ cô để lại.

“Con gái yêu, mẹ và Papa con đi đây! Chuyến này tìm được người con trai tốt như Âu Dương Quân bảo vệ con, bọn ta rất yên tâm. Thỉnh thoảng, bọn ta sẽ trở lại thăm hai đứa! Người như Quân là hàng cực phẩm khó tìm, con phải giữ chặt vào, đừng để nó bay mất biết không? Con phải học mẹ giữ Papa đây vậy, một tắc không đi, một li không rời!”- Trên màn hình xuất hiện thêm một người đàn ông ngoại quốc đẹp trai bị bà Thu Hà lôi kéo.- “Ta vốn định ở lại cùng con thêm vài ngày, nhưng Papa con lại cứ muốn đi ngay. Ông ấy bảo không nên ở lại mà cản trở không gian của bọn con và đồng thời có thể bảo toàn không gian của bọn ta! Hi hi...”

“Này, câu đó là em nói mà, sao lại đổ qua cho anh?”- Người đàn ông ngoại quốc phản bác.

“Anh nói hay em nói có gì khác nhau? Chúng ta tuy hai mà như một còn gì! Phải không, honey?”- Người phụ nữ xinh đẹp nũng nịu quàng tay ôm lấy cổ chồng mình.

Kết thúc đoạn phim là hình ảnh hai người nào đó không biết xấu hổ lại tiếp tục diễn trò ân ái. Minh An không nhìn được mà bốc hỏa, lấy điều khiển tắt màn hình rồi phũ phàng ném nó lên bàn. Sau đó, cô quay lưng bỏ đi.

Cô là một cô gái do phương Đông nuôi lớn nên không thể chấp nhận nổi kiểu biểu hiện thoải mái này!

38. Chương 38

Chương 38

Những chiếc lá vàng cuối thu nhẹ nhàng lìa cành, tung mình bay theo gió. Chúng mặc kệ cơn gió lạnh lẽo vô tình kia cuốn mình đến nơi nào. Cho đến khi một cơn gió, chúng mới chấp nhận mà là rơi xuống mặt đất ẩm. Rồi sau này, chúng sẽ thấm vào đất, trở thành dinh dưỡng nuôi lớn cây và cho ra những chiếc lá xanh mướt, đẹp đẽ vào mùa xuân ấm áp.

Minh An thất thần ngắm những chiếc lá phong rụng trong vườn biệt thự rộng lớn. Ánh trăng treo lơ lửng trên cao chiếu ánh sáng nhàn nhạt lên đôi vai nhỏ bé.

“Pip! Pip!”

Chiếc hoa tai trên tai cô phát ra tín hiệu. Cô đưa tay nhấn nút liền nghe thấy một giọng nói trầm ấm kèm theo tiếng cười trêu chọc:

“Ngắm lá rơi ban đêm có gì thú vị? Mau lên đây, tôi cho em ngắm tôi miễn phí!”

Theo quán tính, Minh An đưa mắt về phía ban công phòng Dương Quân thì vừa vặn thấy anh đang cầm cốc cà phê, mỉm cười nhìn về phía cô. Dùng hành động để biểu thị, cô quay mặt không thèm chấp.

Từ bao giờ mà tên ác nhân này lại thay đổi ba trăm sáu mươi độ tính cách vậy chứ? (chịu)

“Minh An, tôi muốn ngủ rồi!”

“ An, em không định lên đây ngắm tôi thật sao?”

“Mẹ em bảo con gái phải ngủ sớm thì mới giữ được nhan sắc An à!”

Quân kiên nhẫn thông qua thiết bị liên lạc nói vào tai Minh An. Thấy cô vẫn không thèm động đậy, anh bắt đầu kiểu giọng lạnh lùng:

“Mười giây! Sau mười giây em không lên đây thì đừng trách tôi!”

- A A A! Âu Dương Quân, tôi ghét anh!

An mặt dù tức giận nhưng chân vẫn hướng về phòng Âu Dương Quân với tốc độ nhanh nhất. Từ hôm ở biệt thự trở về, anh tuyệt đối bắt cô ngủ chung giường với mình.

Đêm đầu tiên, cô vào phòng mình đóng cửa rồi khóa trái. Nhưng sau đó, anh vẫn mở được. Ai bảo anh là chủ nhân của ngôi biệt thự.

Hôm sau, cô lấy ổ khóa, khóa cửa từ bên trong rồi tự đắc rằng anh có mà vào đằng trời. Và thật đúng là hôm đó anh đã vào bằng đường trời. Anh lên mái nhà rồi nhảy đúng xuống ban công phòng cô, làm người nào đó đang tự tin cười bị một phen hết hồn. (kaka)

Tối kế tiếp, cô không còn cách nào đành phải sang phòng anh ngủ. Nhân lúc anh vào phòng tắm, cô đứng bên ngoài đưa tay đóng chốt cửa. Thế là tối đó, cánh cửa thảm thương bị đá bay khỏi bản lề một cách không thương tiếc.

Những ngày sau, không đêm nào là Minh An ngừng giở trò, vậy nhưng chẳng đêm nào cô thành công. Cuối cùng, cô đành chịu thua mà chấp nhận trở thành gối ôm của Âu Dương Quân. (T_T)

Lúc Minh An chạy vào phòng đã thấy Quân : Em.trễ mất năm giây!

- Anh nghĩ tôi chạy bằng tốc độ ánh sáng sao?

Minh An thở hồng hộc, đứng tựa người vào cửa điều tiết hô hấp.

- Vận động trước khi ngủ tốt cho sức khỏe. Được rồi, em mau vào tắm đi! Nhanh lên đấy, tôi muốn ngủ rồi!

Ngủ ngủ cái đầu anh!

Trước ánh mắt nhìn như muốn xuyên thấu cả người của kẻ nằm trên giường, Minh An liền lấy vội bộ quần áo rồi phóng vào nhà tắm đóng chặt cửa. Cũng từ hôm đưa ra ý kiến ngủ chung, anh đã cho dọn tất cả đồ đạc của cô từ phòng cũ sang phòng mình. Đồ dùng của cô cũng không nhiều, đa phần chỉ là áo quần nên bây giờ trong căn phòng rộng lớn của Âu Dương Quân chỉ xuất hiện thêm một chiếc tủ đặt cạnh tủ của anh. Nó không làm nơi này cảm thấy hẹp đi mất một tẹo nào.

Dù vậy, Quân rất hứng thú với chiếc tủ đó. Hằng ngày, vào mỗi sáng thay áo đến công ty, anh đều hơn một lần liếc nhìn nó. Nó chính là vật chứng minh anh từ nay lại tiến gần đến cô hơn một bước. (chuẩn oy)

Minh An đã ngâm mình trong bồn tắm đến hơn một tiếng đồng hồ vẫn chưa chịu ra. Bỗng bên ngoài có giọng nói truyền vào:

- Nếu em còn không ra, tôi sẽ vào đấy!

Lúc này, Minh An mới đứng dậy nhanh chóng mặc áo quần rồi đẩy cửa.

Trên chiếc giường rộng rãi có đệm mềm mại, Âu Dương Quân đã nhắm mắt, đắp chăn nằm ngay ngắn. Minh An rón rén đi đến lật một góc chăn rồi nằm sát mép giường, xoay lưng về phía anh.

Được một lúc, cô thấy chân mình lạnh lạnh nên mở mắt nhìn. Kẻ nào đó không biết xấu hổ đã lấy hết chăn cuộn thành một đống quanh người. Anh nhắm mắt nhưng mỉm cười dụ hoặc nói:

“Tôi đã bật điều hòa ở nhiệt độ thấp! Nếu không muốn đêm nay thức ngủ vì lạnh thì hãy sang đây, tôi cho em mượn thân thể này để sưởi ấm.” (á trời)

Đêm xuống, ác ma bắt đầu lộ mặt!- Minh An than thầm.

Tuy nhiên, cô đâu phải người dễ bắt nạt. Muốn cô chạy đến cầu xin dùng cái thân ấy ư? Đừng mơ!

Chấp nhận nằm lạnh, Minh An co người để hai tay vòng vào nhau.

- Em thật không lạnh?

Đằng sau lại vang lên tiếng nói. Thấy cô không đáp trả, Âu Dương Quân tiếp tục:

- Nhưng tôi lạnh! Em mau sang đây cho tôi!

Minh An bực mình quay người lại và trừng mắt nhìn kẻ vừa nói ra điều vô lí.

- Vậy thì anh hãy chỉnh lại điều hòa ấy! Tự đừng hạ thấp xuống rồi kêu lạnh!

- Điều khiển điều hòa ở sau phía đằng sau tôi ấy, em sang lấy đi! Tôi không muốn làm điều gì hai lần.

Minh An cũng đang cảm thấy rét nên không đòi co với anh mà nhào người sang phía anh lấy điều khiển. Không ngờ kẻ kia vốn đã đặt bẫy chỉ chờ cô chui vào liền nhếch miệng cười. Anh đưa tay kéo cô đang đến gần mình rồi ôm chặt lấy.

A

- Á, Âu Dương Quân, anh làm gì vậy?

- Tôi nghĩ lại rồi, vẫn là ôm em ngủ thì ấm hơn!

Vùng vẫy một hồi nhưng không có tác dụng, Minh An rốt cuộc vẫn bị trở thành gối ôm cho Quân. Cảm giác ấm áp từ cơ thể anh truyền đến quả thật dễ chịu hơn hồi nãy một mình nằm lạnh. Vì thế, cô nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Bên cạnh, nụ cười của Âu Dương Quân đã muốn sâu hơn.

Thói quen của con người là một điều rất đáng sợ! Người có thói quen thì ngay cả khi vô thức cũng sẽ thực hiện nó. Vì vậy, anh đang tập cho cô hình thành dần một thói quen mới, thói quen có anh bên cạnh. Chỉ cần ngày ngày lặp lại, anh không sợ không thể khiến cô chủ động tiến về phía mình. Anh là một người quyết đoán trong công việc, dứt khoát khi hành động.

Tuy nhiên, anh hiểu, tình cảm là lĩnh vực anh không thể nóng vội mà phải đi từng bước chắc chắn. Anh muốn cô hoàn toàn tin tưởng vào anh mặc dù có chuyện gì xảy ra.

Sắp đến sẽ có người đến quấy rầy hai người. Đối với anh, xử lí kẻ đó rất đơn giản nhưng anh lại muốn dùng kẻ đó làm nước đẩy thuyền, mượn kẻ đó làm bàn đạp cho sự tăng tiến tình cảm của mình.

Lợi dụng tình hình để tối ưu hóa lợi ích là điều cơ bản mà anh cần biết.

Âu Dương Quân mỉm cười thú vị về những ngày sắp đến. Sau đó, anh cúi đầu hôn lên mái tóc có mùi thơm dễ chịu của cô gái trong lòng, nhỏ tiếng nói:

- Tối thật sự rất muốn xem biểu hiện của em lúc đó!

_____ yun đã đánh dấu dép _____

39. Chương 39

Chương 39

Một ngày mới bắt đầu với không khí mùa thu mát mẻ, dễ chịu. Từng cơn gió nhẹ vuốt lên gương mặt lán mịn của Minh An. Cô hiện đang đu mình trên một cành cây trong vườn, hai chân kẹp chặt cây rồi thả người dốc đầu xuống đất. (vượn)

Âu Dương Quân đã cùng bọn Phong, Hàn đến công ty, cô không có việc gì nên rảnh rỗi làm bạn với mấy cành cây luôn tiện tập luyện. Mấy tên vệ sĩ liếc thấy mấy lần cô như đang sắp rơi xuống thì hết hoảng. Bọn họ không hiểu tại sao cô gái này không chui vào phòng xem ti vi mà lại ra đây nhảy nhót như con sóc. Thế nhưng cô chưa bị rơi xuống đất đã đưa tay nắm lấy một tán lá hoặc cành nhỏ tung người ngược trở lại cây.

Sau một hồi quan sát, mấy người vệ sĩ mới biết đó là do cô cố ý thả tay để rơi tự do xuống mà thôi. Cô đang muốn luyện cho bản thân có phản ứng thật nhanh khi gặp phải nguy hiểm hay... đối phó với tên ác ma ban đêm- Âu Dương Quân cũng tốt!

Đang tập trung tinh thần thì đột nhiên chuông điện thoại reo lên. Minh An trong tư thế dốc đầu xuống đất liền đu mình ngồi thẳng trên cành cây, rút lấy điện thoại. Trên màn hình đang nhấp nháy một dãy số lạ. Cô nhấn nút nghe rồi nói:

- Tôi là Minh An!

Hai giây sau, đầu giây bên kia mới đáp lại, là giọng của một người phụ nữ với tiếng nói rất êm.

“Chào cô, tôi là Phan Nhã Vân, con gái của Phan Thành. Tôi có việc muốn gặp, cô có thể sắp xếp một chút thời gian?”

Phan Thành là một trong những cổ đông lớn của Âu Dương. Lúc trước, Phong đã bắt cô xem qua danh sách tên của tất cả cổ đông lớn, cô rất ấn tượng với người tên Phan Thành này.

Phong bảo, ông ta được xem như là công thần của tập đoàn. Dưới thời ông nội của Âu Dương Quân, chủ tịch Âu Dương Hoàng lúc đó đã giao cho Phan Thành quản lý thể lực ngầm. Nhờ có ông ta mà thể lực ngầm của Âu Dương được giới xã hội đen biết đến rộng rãi và khiến nhiều kẻ kinh sợ.

Cho đến khi Âu Dương Quân lên ngôi vào cái ghế chủ tịch, anh đã lần lượt thay thế tất cả bằng người của mình, kể cả cái chức quản lý của Phan Thành cũng được chuyển qua cho Vũ. Vì sợ ông ta không phục sẽ làm loạn, Âu Dương Hoàng đã tặng ông một phần lớn cổ phần của mình và hứa với ông một điều kiện. Tuy nhiên, điều kiện đó là gì thì Phong cũng không biết.

Nhưng tại sao bây giờ con gái ông ta lại đến tìm cô?

Sau vài giây suy nghĩ, Minh An lên tiếng:

- Được, cô nói địa điểm đi!

“Quán XX, đường Y.”

XX là một quán phục vụ thức uống cao cấp. Những người vào đây nếu không quý tử con quan cũng là tiểu thư nhà giàu. Nơi này tuyệt đối không phải dành cho dân thường!

Nhưng người ta nói, tiền nào thì của nấy, toàn bộ quán này được thiết kế một cách sang trọng thể hiện sự đẳng cấp. Tất cả đồ đạc trang trí đều là hàng cao cấp. Loại dưa hấu vỏ đen với giá đắt đỏ tính bằng USD cũng chỉ để cất tủa trang trí. Nó được đặt trong một chiếc tủ gương trong suốt mà ướp lạnh. Chỉ những người chịu trả giá cao, nhân viên mới mang nó ra cất bán.

Đẩy cửa bước vào, Minh An đảo mắt quanh một vòng thì bắt gặp một cô gái xinh đẹp đang nhìn về phía cô giơ tay. Theo hướng đó, cô bước lại gần rồi ngồi xuống chiếc ghế có đệm bằng bông mềm mại.

Hôm nay, An mặc đồ bó sát màu đen với kiểu cách thời trang được đặc mua từ Ý làm tôn lên vẻ đẹp hình thể của mình. Mái tóc đen mượt được buộc cao cá tính. Cô bước từng bước nhẹ nhàng với đôi giày đen cao gót điệu nghệ không thua kém bất kì người mẫu nào trên sàn catwalk.

Trái ngược hoàn toàn với Minh An như một đóa hoa kiêu diễm mang tính hoang dại, Phan Nhã Vân trước mặt lại rục rịch như đóa hoa hồng trong tủ kính. Cô diện một bộ váy liền thân màu đỏ hở vai. Làn da trắng được chăm sóc kĩ lưỡng nổi bật trên nền đỏ của áo váy. Trên chiếc cổ cao còn điểm xuyết thêm một sợi dây chuyền ngọc đen lấp lánh.

Nếu xét về nhan sắc và cho Minh An điểm mười thì Phan Nhã Vân không khó khăn để giành lấy điểm chín.

- Vẫn thường nghe nói cô Minh An không những tài giỏi mà còn có vẻ đẹp động lòng người, nay được gặp mặt, thật khiến tôi mở rộng tầm mắt!

- Phan tiểu thư đã quá khen! Chỉ là lời đồn thổi tam sao thất bản, đâu đáng khiến Phan tiểu thư để tâm đến.

Minh An khiêm tốn đáp lời.

Trước khi đến đây, cô đã gọi người vào hỏi xem thông tin về cô gái trước mặt. Cô ta là con gái duy nhất của Phan Thành, người sau này sẽ hưởng toàn bộ cổ phần của bố mình. Bây giờ cô ta đang làm bà chủ của một sòng bạc lớn và tiếp quản một lực lượng đàn em đông đảo. Chúng là những kẻ vào tù ra tội, không chuyện gì là không dám làm.

Khả năng của Phan Nhã Vân cũng không tệ, đánh nhau, đấu súng đều thành thạo. Hơn tất cả, cô ta là một con người thủ đoạn, độc hơn cả rắn rết.

Hôm nay con người bụng dạ âm độc này gọi cô đến hẳn không có gì tốt đẹp.

Sau khi người phục vụ mang hai cốc nước trái cây ra, cô ta lại tiếp lời:

- Cô là người thông minh nên chắc cuộc nói chuyện hôm nay tôi không cần phải vòng vo.

- Được, cô cứ đi vào trọng tâm!

Ankhằng khái nhấp một ngụm nước nói.

- Là người phụ nữ đầu tiên có thể tiếp cận Âu Dương Quân chắc cô hạnh phúc lắm! Nhưng liệu cô có biết anh ta đã có hôn ước không? Ông nội anh ấy cùng cha tôi đã cùng nhau làm ra hôn ước này.

Minh An hơi sững sờ trước thông tin vừa chạy vào đại não.

Âu Dương Quân đã có hôn ước? Anh ta có vợ sắp cưới? Cũng phải, những kẻ nhà giàu bao giờ cũng chẳng quan tâm đến việc môn đăng hộ đối!

- Và vị hôn thê của Âu Dương Quân là cô?

- Đúng thế! Xem ra cô đã hiểu!

Phan Nhã Vân nở nụ cười tươi như thể hiện sự tự tin chiến thắng.

- Xem ra cô đã đề cao tôi rồi! Tôi thật sự không hiểu ý của cô khi muốn mời tôi ra đây là gì? Tôi có cảm giác mình bị xem là kẻ thứ ba ư!

Thấy Minh An thản nhiên uống nước như đang giả ngốc, Phan Nhã Vân nhú mày:

- Vậy không phải thế sao?

- Chứ chẳng lẽ là thế thật?

Minh An bình tĩnh đối đáp.

Hừ, coi cô là hạng người gì? Muốn gọi cô ra đây để khẳng định chủ quyền bà chủ tương lai của tập đoàn Âu Dương sao? Cô ta cũng thật ấu trĩ đi!

Thấy Phan Nhã Vân có vẻ hơi sững sờ trước câu hỏi ngược của mình, Minh An lại tiếp tục:

- Chắc cô không phải đến đây để bảo tôi rời khỏi Âu Dương Quân chứ? Nếu vì thế thì thật tiếc, cô tìm nhầm người rồi! Thay vì tìm tôi thì hãy nghĩ đến cách bước vào căn biệt thự của Âu Dương Quân mà tìm anh ta. Như cô nói, tôi thừa thông minh để hiểu, những thứ không thuộc về mình thì tôi tuyệt đối không cứng đầu lao vào giành lấy. Nhưng nếu là của tôi, đừng nói đến việc cướp đi, chạm vào thôi thì cũng phải nằm mơ mới được!

Được Phan Nhã Vân làm cho nổi khùng nên Minh An thẳng thừng bộc lộ quan điểm cùng cá tính cao ngạo bấy lâu bị Âu Dương Quân làm cho lu mờ.

Gặp phải một Âu Dương Quân ngang tàng khiến cô phải cúi đầu đã đủ mệt, bây giờ đến một kẻ lạ mặt nhảy vào tự xưng là vợ sắp cưới của anh ta cũng muốn cưỡi lên đầu cô? Đừng mơ!

Minh An hiểu rõ Phan Nhã Vân là bị Âu Dương Quân từ chối, thậm chí uy hiếp nên mới không dám đến gần anh, thậm chí tin cô ta và Âu Dương Quân có hôn ước cũng không dám để lộ. Đừng nói Âu Dương Quân, ngay cả cô đối với loại phụ nữ tâm độc như rắn này cũng cảm thấy chán ghét.

Không phải cô không tin về chuyện hôn ước của hai người họ, nhưng đây cùng lắm chỉ là lời hứa giữa ông nội anh, Âu Dương Hoàng cùng Phan Thành. Với tính cách của Âu Dương Quân thì đời nào anh chịu làm

theo sự sắp đặt của người khác. Vì vậy, hôm nay Phan Nhã Vân tìm cô với tư cách là vị hôn thê nhưng thực chất chỉ là đến với hình thức là một người đi cầu xin tình yêu.

- Cô đừng nghĩ rằng mình dựa vào Âu Dương Quân thì có thể ngông cuồng như vậy!

Phan Nhã Vân tức giận nắm chặt ly nước trái cây trên bàn, trừng mắt nhìn kẻ vẫn thản nhiên trước mặt.

Câu nói của Minh An vừa thể hiện cá tính cao ngạo lại vừa ẩn dụ nhắc nhở Phan Nhã Vân rằng Âu Dương Quân là người của cô nên cô ta đừng nghĩ đến việc giành lấy.

- Đó không phải là suy nghĩ của cô khi trở thành vợ Âu Dương Quân đó chứ? Hì hì, tôi chưa bao giờ tỏ ra ngông cuồng vì cho rằng có Âu Dương Quân hậu thuẫn, tôi chỉ là dựa vào bản thân mà thôi!

Minh An thành công làm cho Phan Nhã Vân tức đến đỏ mặt. Cô tranh thủ uống thêm một ngụm nước nữa. Nước trái cây ở đây có giá rất đắt cũng rất ngon nên đâu thể bỏ phí. Sau đó, cô thờ ơ đứng dậy chào Phan Nhã Vân một cách thân thiện. (tiếc tiền ý mờ)

- Hẹn gặp lại cô! À, cảm ơn đã mời tôi uống nước! Nước ở đây quả thật rất ngon!

Nói xong, Minh An quay lưng bước đi. Bước qua người phục vụ đang đi hướng ngược lại, cô còn ném một ánh mắt đầy tình cảm rồi nắm lấy tay anh ta. Sau đó, cô lại ngẩng cao đầu, đeo vào chiếc kính đen và bước ra khỏi cửa quán sang trọng.

Khi người phục vụ đó đến bên bàn của Phan Nhã Vân, anh ta liền nhận ngay một cốc nước trái cây tạt vào mặt. Cánh tay áo dài màu trắng của anh ta thấm đỏ một mảng máu.

- Đồ vô dụng!

Lúc này, anh ta nhận lệnh đứng đợi Minh An ra về thì dùng dao đâm cô. Nhưng không ngờ khi anh chưa kịp rút dao, Minh An đã nhanh hơn một bước nắm trúng ngay vị trí con dao mà anh giấu trong tay áo đẩy mạnh trở lại, đâm vào da thịt của mình. Trong quán còn nhiều khách, anh ta cũng không dám manh động lại càng không dám kêu lên, đành phải ngậm miệng chịu đau.

- Trịnh Minh An, cô đợi đấy cho tôi! Tôi nhất định bắt cô trả giá!

Yun_Coi

40. Chương 40

Đêm xuống mang theo cái se lạnh ủa về. Trên kia, mặt trăng dường như cũng trong hơn và cao hơn.

Khác với mọi lần phải gở đủ trò mới chịu mò lên giường, tối nay Minh An lại là người đi ngủ trước.

Kể nào đó nhìn cô mỉm cười hài lòng, đưa tay đóng cửa ban công rồi lấy điều khiển chỉnh điều hòa. Sau đó, anh mới nhẹ nhàng tiến đến ôm lấy thân hình nhỏ bé trên giường.

Lúc tối, Quân đã xem qua đoạn phim ghi hình cuộc đối thoại giữa Minh An và Phan Nhã Vân. Mấy hôm nay đoán biết được Phan Nhã Vân nhất định hẹn gặp cô nên anh đã cho người theo dõi và sử dụng vài thủ thuật gắn máy quay.

Vẫn biết An của anh sẽ không bị ức hiếp nhưng không ngờ cô còn khẳng định: “Nếu là của tôi, đừng nói đến việc cướp đi, chạm vào thôi thì cũng phải nằm mơ mới được!”

Khi nghe đến câu đó, anh chỉ muốn chạy ngay lên phòng ôm lấy cô. (xì lốp)

Xem ra việc để Phan Nhã Vân sống là một ý kiến rất sáng suốt của anh.

Cảm nhận một vòng tay mạnh mẽ ôm mình, Minh An đưa tay hất ra. Quân lại lì lợm tiếp tục ôm lấy.

- Tôi không muốn bị vợ sắp cưới của anh ghen tuông vô cớ đâu!

Minh An không hiểu sao lại có một cơn giận âm ỉ cháy trong lòng.

- Em để tâm?

- Chuyện gì?

- Phan Nhã Vân!

- Hừ, sao tôi phải để tâm? Tôi chỉ là cảm thấy phiền phức!

Âu Dương Quân mỉm cười thú vị nhìn cô gái đang quay lưng về phía mình.

- Tôi lại thấy em đang ghen!

- Ghen? Anh cũng hoang tưởng quá rồi!

Minh An sượng người bị Dương Quân nói trúng tim đen nhưng vẫn cứng miệng phản bác.

Cứ nghĩ người kia sẽ tiếp tục công kích thì đột nhiên anh trầm giọng tường thuật:

- Đó chỉ là hôn ước mà ông nội tôi thiết lập cùng Phan Thành để bình ổn tình hình lúc đó mà thôi! Về lí hay về tình tôi đều không có nghĩa vụ thực hiện. Tuy nhiên, dù sao Phan Thành cũng là người có công thành lập công ty, hơn nữa, ông ta còn là người hiểu biết và thức thời. Chỉ có điều, cái danh phụ nhân của tập đoàn Âu Dương không thể cứ thế dễ dàng bỏ qua. Phan Thành đã tìm tôi thương lượng, muốn cho con gái ông ta có thể tiếp cận tôi một tháng. Nếu sau thời gian đó mà cô ta không thể khiến tôi động lòng thì hôn ước sẽ bị hủy bỏ.

Âu Dương Quân là đang giải thích với cô? (chắc thế)

- Ông ta hiện đang có quyền, tiền và lực thì phải cần kiên trì đòi thực hiện hôn ước này mới đúng!

- Phan Thành thừa hiểu con gái ông ta không có khả năng trở thành vợ của tôi. Nếu có, chẳng phải cô ta sẽ bị rơi vào nguy hiểm sao? Không chỉ bởi kẻ thù của tôi mà còn bởi chồng của cô ta. Phan Thành là sợ nếu ép tôi tiến hành hôn ước thì tôi sẽ không do dự mà tặng cho con gái ông ta vài phát đạn.

Minh An ngạc nhiên:

- Anh sẽ làm thế?

- Ừ!

Âu Dương Quân cười thoải mái rồi siết chặt Minh An vào lòng. Sau đó, anh dùng chất giọng lạnh lùng ra lệnh:

- Tôi cho cô ta một tháng tiếp cận nhưng chỉ cho em hai tuần để đuổi ả ra khỏi cuộc sống của chúng ta! Em rõ chưa?

Bị Âu Dương Quân làm cho rối, Minh An kinh ngạc quay người lại nằm đối diện anh:

- Tại sao phải là tôi? Tôi can hệ gì đến hai người mà bảo tôi đuổi đi?

- Vì em đã bảo với cô ta tôi là người của em nên không cho cô ta động đến còn gì!

- Tôi nói anh là người của tôi lúc nào?

- Ừ, tôi không phải người của em nhưng em là người của tôi.

Minh An lại được dịp bấu môi:

- Hừ, làm gì có cái lí đó chứ?

- Yêu cầu thuộc hạ làm việc cần lí do sao?

- Được rồi, tôi không cãi lại anh. Tôi đi ngủ!

Dứt lời, Minh An liền kéo chăn đang định xoay người thì đã bị Âu Dương Quân nhanh hơn kéo ngược lại.

- Tôi không thích ôm đằng sau lưng em! Như thế này thoải mái hơn nhiều!

Ngoài kia, ánh trăng bàn bạc chiếu nhẹ lên khung cửa, thập thò nhìn vào trong căn phòng ảm áp.

Một buổi sáng trời đầy âm u và gió lạnh, ông mặt trời cũng lười nhác kéo chiếc chăn mây che khuất mặt.

Lúc Minh An thức dậy đã thấy trên điện thoại có tin nhắn.

“Tối nay Phan Nhã Vân muốn mời cơm, em hãy chuẩn bị đi!”

Đọc xong, Minh An ném chiếc điện thoại sang một bên rồi bước vào phòng tắm.

Đến tối, Âu Dương Quân lái xe về biệt thự đón Minh An thì sắc mặt không mấy tốt. Anh nhìn người trước mặt mặc một bộ đơn giản liền nắm tay kéo cô vào phòng. Sau một hồi lục tung tủ quần áo của cô, anh lấy ra một chiếc váy trắng thanh lịch rồi ném lên giường.

- Mặc cái này!

Minh An ngó lơ ra ngoài cửa sổ không thèm quan tâm. Thấy vậy, Âu Dương Quân đi đến trước mặt cô, nghiêng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp:

- Tôi chưa nói là cho em hai tuần để đuổi cô ả kia đi sao?

- Đuổi hay không có liên quan đến việc mặc cái này?

Bên cạnh Âu Dương Quân lâu ngày cô cũng nhiễm phải kiểu nói chuyện dùng câu hỏi trả lời câu hỏi của anh. Cô bướng bỉnh quay mặt sang phía khác tránh ánh mắt anh như điều hâu. Bỗng, Âu Dương Quân tiến gần đến rồi mạnh mẽ ôm ngang eo cô, nói nhỏ vào tai cô một cách mờ ám:

- Em muốn tự mình thay hay để tôi giúp em? Bây giờ tinh thần tôi rất tốt...

An hoảng hốt:

- Tôi sẽ tự thay!

Cô thét lên bất ngờ rồi đẩy tên lợi dụng thời cơ trước mặt ra. Thấy cô đỏ mặt, Âu Dương Quân thích thú bỏ lại một điệu cười như yêu nghiệt rồi mới chịu rời đi.

_____ Yun_Coi _____

41. Chương 41

Rời khỏi đô thị, không khí thanh bình vùng ngoại ô khiến con người cảm thấy thật dễ chịu. Những cánh cò trắng muốt nổi bật giữa chiều muộn đang sai cánh bay trên cánh đồng dài như bất tận.

Trên con đường nhỏ vắng người, một chiếc BMW màu đen lướt nhanh như gió.

Nơi Phan Nhã Vân hẹn ăn tối là một căn biệt thự biệt lập nằm gần khu đồi núi thấp cách xa nhà dân.

Lúc Âu Dương Quân và Minh An đến nơi thì trời đã nhá nhem tối. Trước mặt họ là một căn nhà to lớn bật đèn sáng mờ, nổi lên giữa một vùng xám xịt đen tối không khỏi khiến người ta bất giác nghĩ đến... lâu đài ma. (hiuhiu)

Âu Dương Quân vừa dừng xe liền nhú mày rồi nhìn sang Minh An. Anh lấy ra một khẩu súng lục đưa cho cô:

- Cỡ lẽ cô ta sẽ kết thúc sớm kế hoạch tiếp cận một tháng vào hôm nay! Em nên cẩn thận!

Minh An ngạc nhiên đón lấy khẩu súng rồi giấu vào trong đôi bốt đen cao đến gối.

- Anh cũng phát hiện điều bất thường sao?

Âu Dương Quân không vội trả lời mà mở cửa xe bước xuống quan sát, Minh An cũng nhanh chóng đi theo.

- Chúng dừng đến cả trăm người bố trí quanh đây!

Nhìn những dấu chân lộn xộn dưới nền đất ẩm, Quân phỏng đoán. Sau đó, anh nhanh chóng liên lạc với Phong đang đợi lệnh ở khu vực cách đây không xa.

Trong không khí tràn đầy hơi nước và gió lạnh, bây giờ còn phảng phất thêm mùi chết chóc.

Trước cổng ngôi biệt thự sang trọng, một cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy ngắn ôm sát cơ thể tôn lên những đường cong hấp dẫn đang đứng đợi. Mái tóc màu hạt dẻ uốn xoăn được xõa dài ngang vai. Khi thấy người thanh niên tuấn tú ngồi ngồi tiến vào, mắt cô ta như chợt sáng lên. Nhưng vừa liếc nhìn sang người đi cạnh anh, đôi mắt đó lại hiện lên tia căm ghét.

- Anh Quân, cảm ơn anh đã nhận lời cùng em dùng bữa tối!

Phan Nhã Vân dùng giọng điệu lạnh lạnh, tươi cười nói với Âu Dương Quân. Theo thói quen, cô ta tiến đến định ôm lấy cánh tay anh nhưng bị anh vô tình bước tới tránh khỏi. Thấy vậy, Minh An không khỏi vui vẻ mà cười trộm.

- Phan Nhã Vân, cô định để khách đứng mãi ngoài này sao?

Vừa bị mất mặt lại nghe Minh An lên giọng, Phan Nhã Vân thẹn quá quá giận liền gắt:

- Tôi nhớ tôi cũng không có mời cô!

- Vậy sao?

Âu Dương Quân lạnh lùng lên tiếng trước khi Minh An kịp mở miệng.

Thấy anh nắm tay Minh An có ý muốn rời đi, Phan Nhã Vân hốt hoảng chạy đến chặn đường.

- Em không có ý đó, em chỉ là nói đùa, nói đùa mà! À, bàn tiệc em đã dọn sẵn rồi, chúng ta vào thôi!

Không thể chạm vào người Âu Dương Quân, Phan Nhã Vân đành mặt dày tỏ ra thân mật kéo tay Minh An vào trong. Cô ta quyết định nhịn nhục để đạt được mục đích.

Giữa đại sảnh ngập tràn ánh sáng là một chiếc bàn tròn đầy thức ăn hấp dẫn đủ mùi vị.

Âu Dương Quân ngồi vào ghế giữa, hai bên còn lại là Minh An và Phan Nhã Vân. Cô ta đang uốn éo tìm thế ngồi đẹp nhất rồi luyên thuyên tìm chủ đề trò chuyện cùng Dương Quân.

Nhưng Âu Dương Quân không quan tâm, anh chỉ trả lời những câu nào mà anh cho là cần thiết. Phần lớn sự chú ý của anh dùng để quan sát căn sảnh rồi gõ gõ nhẹ lên bàn như đang nhịp theo điệu nhạc đang mở.

Minh An liếc sang tay anh với vẻ ngạc nhiên.

Âu Dương Quân rất kén chọn khi nghe nhạc. Đặc biệt những bài nhạc yêu đương tạp nham mà Phan Nhã Vân đang cho phát là loại anh luôn dùng những từ tệ hại nhất để bình phẩm. Nếu không phải: “Cái này là nhạc gì thế? Ngữ điệu loài heo sao?” thì sẽ là: “Ồ, thì ra đây là tiếng gầm rú từ núi rừng!” hoặc khắc nghiệt hơn: “Kẻ hát bài này là động vật quý hiếm đấy, Minh An, em nên gọi cho Hội bảo vệ động vật hoang dã, sẽ được tiền!”

(bố ông phũ phàng)

Sau một hồi quan sát, trong đầu Minh An vụt qua một tia sáng. Cách gõ đó không phải điệu nhạc mà là...

Mã Morse!

Morse là một loại kí hiệu được sử dụng phổ biến trong mật thư, chúng chỉ gồm hai kí hiệu “chấm” và “gạch” để tạo thành mã truyền tin.

Chăm chú nhìn lần nữa vào ngón tay của Âu Dương Quân đang gõ nhẹ, thỉnh thoảng miết trên mặt bàn như tạo kí hiệu “gạch”, Minh An bắt đại não của mình hoạt động và nhăm thăm theo nhịp gõ kia.

“Cửa sổ... trái... 3.”

“Hành lang... 15.”

“Phải... ban công... 10.”

...

Âu Dương Quân là đang nói cho cô biết vị trí và số lượng kẻ địch đang nấp quanh ngôi nhà!

Đang tập trung cao độ thì bỗng một tiếng rơi của kim loại chạm vào nền nhà lát gạch cao cấp, tạo ra âm vang lớn khiến Minh An giật mình. Cả ba người trên bàn ăn không hẹn mà cùng quay về hướng phát ra âm thanh.

- Thật ngại quá, chắc do đầu bếp không cẩn thận nên làm rơi dụng cụ! Để em đi xem sao! Anh Quân, anh cứ tự nhiên dùng bữa!

Phan Nhã Vân sắc mặt biến đổi, nhanh chóng đứng dậy tiến về nhà bếp.

Thấy cô ta khuất bóng ở khúc rẽ ở hành lang nối vào trong, Minh An nhỏ tiếng nói:

- Tôi sẽ đi theo xem!

- Rất nguy hiểm, ngồi yên đi!

Quân thấy An đứng lên thì liền kéo tay cô lại với vẻ nghiêm túc. Những lúc như thế này, thần sắc và giọng nói của anh lại trở nên thật lạnh lùng.

- Không sao, tôi sẽ cẩn thận!

Minh An hơi chần chừ trước hành động bất ngờ của anh nhưng vẫn quyết định đi xem xét. Thấy lá trên những chậu cây ở cửa sổ khẽ động nên anh cũng miễn cưỡng buông tay.

- Nhất định không được hành động một mình, nếu có biến phải gọi tôi ngay!

Nghe Âu Dương Quân dặn dò kĩ lưỡng xong, Minh An gật đầu rồi nói lớn, đủ để lọt đến tai những kẻ tập kích xung quanh:

- Á, đau bụng quá! Tôi đi vệ sinh một lát rồi quay lại!

Nhìn bóng cô biến mất sau khúc rẽ, Âu Dương Quân chợt nhói lên một dự cảm xấu.

—

Mon men hết một hành lang dài gấp khúc, An mới tìm thấy nhà bếp. Nghe tiếng người bên trong, cô liền nhẹ nhàng tiến đến nép sát cửa rồi hé mắt qua phần bản lề nhìn vào.

Vừa thấy cảnh tượng trước mặt, Minh An được phen há hốc mồm.

Phan Nhã Vân đang cùng một tên đàn ông. Hai thân hình cuộn chặt vào nhau tạo ra tiếng ma sát của quần áo.

Minh An quay mặt đi suy nghĩ.

Hừ, Âu Dương Quân, đáng đời anh! Chưa làm chồng người ta mà đã bị cảm sùng!

- Dừng lại đi, bây giờ không phải lúc!

Thấy tên đàn ông trước mặt có ý muốn quá đáng, Phan Nhã Vân liền đẩy ra rồi nói trong tiếng thở gấp. Sau đó, cô ta lại nhón chân lên ôm lấy cổ tên đó mà nũng nịu:

- Đợi qua đêm nay, em sẽ cho anh nhiều hơn thế này, chịu không?

Không gian bao trùm một màn mờ ám khiến kẻ vô tình nhìn thấy như Minh An cũng phải đỏ mặt. Cô có cảm giác mình là kẻ hạ lưu đang xem lén riêng tư của người khác. Đang định quay người bỏ đi thì cô bắt ngờ nghe thấy người đàn ông của Phan Nhã Vân lên tiếng:

- Được, đợi cho nổ bánh xác tên Âu Dương Quân, chúng ta sẽ cao bay xa chạy, đi hưởng hạnh phúc của mình.

- Vâng! Em sẽ giúp anh trả thù hắc ta!

Minh An kinh ngạc bịt chặt miệng mình, tránh phát ra âm thanh hô hấp gấp gáp.

Phan Nhã Vân không phải tiếp cận Âu Dương Quân để nhắm đến cái ghế bà chủ Âu Dương mà vì muốn trả thù giúp tình nhân của cô ta. Quan trọng hơn, bây giờ, ngoài bọn người đang rình rập ngoài kia đợi lệnh giết anh, chúng còn đặt bom ngay trong căn biệt thự.

Không được, cô nhất định phải quay lại báo cho Âu Dương Quân!

Vừa xoay người, Minh An bất ngờ bị chặn lại bởi hai tên đàn em của Phan Nhã Vân. Chúng đã theo dõi cô từ lúc rời khỏi đại sảnh.

Không lưỡng lự gì, Minh An dứt khoát tung chân đá xoáy về hướng chúng rồi nhân cơ hội vượt qua chạy đi tìm Quân.

- Bắt lấy cô ta!

Một tên hô hào bắt lấy Minh An. Cùng lúc đó, Phan Nhã Vân và người tình của cô ta cũng vội vàng chạy đến.

- Có việc gì?

- Cô ta, kẻ đi cùng Âu Dương Quân vừa từ đây chạy đi!

Nghe tên đàn em báo lại, mặt Phan Nhã Vân đã chuyển sang một mảng trắng bệch, người mềm nhũn ngã vào tên đàn ông bên cạnh.

- Chết rồi! Nếu Âu Dương Quân biết, anh ta nhất định không tha cho chúng ta!

- Em yên tâm! Chúng ta đã bố trí rất nhiều người ở quanh đây, hắc bây giờ biết cũng đã muộn.

Tên đàn ông lên tiếng trấn an Phan Nhã Vân. Hắc hướng ánh mắt hắc thù hận đến nơi Minh An vừa chạy đi, ra lệnh:

- Phải bắt cô ta trước khi ả đi báo cho Âu Dương Quân!

_____ end chap 41 _____ m.n đọc cho nhận xét nhé J

42. Chương 42

Chương 42

Trên hành lang dài với ánh đèn mờ ảo, một thân hình bé nhỏ chạy vút nhanh như tên bắn.

Minh An trong lòng đang nôn nóng muốn gặp ngay Âu Dương Quân để báo tin. Chỉ cần qua khúc rẽ phía trước, cô sẽ gặp được anh. Thế nhưng khi còn cách một đoạn nữa thì đám đàn em của Phan Nhã Vân đột nhiên xông ra cản đường. (số nhỏ rồi)

Cùng lúc bọn chúng giơ súng, Minh An cũng rút khẩu súng lục ở đôi bốt của mình. Tuy nhiên, cô không hề giảm tốc độ mà ngược lại còn chạy nhanh hơn. Sau đó, cô vụt khụy chân nghiêng người ngã sát xuống sàn nhà trơn bóng. Nhờ vào đà chạy cùng ma sát nhỏ giữa cơ thể và mặt sàn, cả người cô trượt tới một đoạn dài.

Trong quá trình trượt dài trên sàn, Minh An bộp cò, nhả đạn vào hai kẻ đứng trước. Cô hành động quá nhanh lẹ khiến mấy tên đằng sau hết sức bất ngờ và kinh ngạc. Đến khi chúng định hình thì đã bị Minh An nằm dưới sàn dùng chân đá ngã. Sau đó, cô vụt đứng dậy rồi nhảy qua người mấy tên đàn ông đang nằm sóng soài dưới đất.

Trong gian sảnh của biệt thự, Âu Dương Quân vẫn nhàn nhã nhấp ly rượu mà lắc lắc nhẹ và thưởng thức màu rượu sẫm sẫm trong ly. Anh dường như không quan tâm hơn mười kẻ cầm súng đang từ từ tiến từng bước đến trước mặt.

Trên gương mặt sắc lạnh đột hiện lên nụ cười nửa miệng ngạo mạn.

- Các người có thể làm cho ta một việc không?

Bọn đàn em ngạc nhiên nhìn anh vừa lên tiếng. Tên cầm đầu sau một hồi suy nghĩ mới đáp lại:

- Chuyện gì?

Âu Dương Quân đặt ly rượu xuống rồi nhìn về những kẻ ngu ngốc trước mặt.

- Giúp ta hỏi Diêm Vương xem, các người là kẻ thứ bao nhiêu mà ta đưa đến gặp ông ấy!

Khi thông tin chưa kịp thấm vào đại não của mấy tên trước mặt, Âu Dương Quân đã đá tung chiếc bàn trước ăn. Trong khoảnh khắc mặt bàn nằm thẳng đứng, hoàn hảo làm lá chắn ình, anh liền đạp ghế nhảy lên cao đồng thời rút súng bắn về kẻ địch.

Có đến hơn một nửa bọn trước mặt anh chưa kịp phản ứng đã bị trúng đạn mà ngã xuống. Máu của chúng bắn tung tóe trên sàn nhà trơn bóng tạo nên những bông hoa máu đỏ rực. Những kẻ còn lại sau khi ý thức được thì đồng loạt giương súng nhắm thẳng vào Quân.

“Pằng... pằng...”

Một chuỗi tiếng súng vang lên trong căn sảnh rộng.

Tuy nhiên, tiếng súng đó không phải từ bọn người kia mà từ Phong cùng thuộc hạ của anh đang tiến vào. Khi người của Phan Nhã Vân chưa kịp bóp cò, anh đã nổ súng hạ gục hết.

- Mau đi tìm Minh An!

Không hề nhiều lời, Quân liền xoay người chạy về hướng hành lang mà Minh An rời đi.

Thấy vậy, Phong liền khẩn trương nói:

- Anh Quân, chúng đã cho chôn bom quanh đây, chúng ta nên rời đi sớm để giữ an toàn!

Âu Dương Quân dừng bước, quay mặt nhìn Phong lãnh đạm hỏi:

- Bom?

- Vâng, lúc tập kích ngoài kia, tôi đã nghe chúng nói thế!

- Vậy cậu bảo tôi bỏ An lại mà chạy đi sao?

Quân tức giận.

- Tôi không có ý đó! Tôi chỉ là muốn đảm bảo an toàn cho anh, để anh rời đi trước. Tôi và thuộc hạ sẽ ở lại tìm cô ấy!

- Vớ vẩn!

Nghe Phong nói, Âu Dương Quân không kiềm được mà lớn tiếng.

- Tôi muốn mạng sống, cậu và thuộc hạ không muốn sao?

- Nhưng...

- Im miệng! Nếu cậu còn nói thêm một lời nào, đừng trách tôi vô tình!

Không đợi Phong kịp lên tiếng, Quân đã lạnh lùng cảnh cáo.

Trên đời, chẳng có kẻ nào lại muốn chết. Vì thế, thuộc hạ nào lại trung thành với một ông chủ sẽ bỏ mạng sống chết của mình mà tháo chạy khi gặp nguy hiểm?

Bởi sự quan tâm thuộc hạ của Âu Dương Quân mà anh đã tạo dựng được một tổ chức ngầm vững mạnh như hôm nay. Tất cả bọn họ đều cùng anh vào sống ra chết nên việc lấy mạng của họ thay bằng mạng của mình là điều chưa bao giờ xuất hiện trong ý nghĩ của anh.

“Bùm... bùm... bùm...”

Một tiếng nổ to và kéo dài khiến đất dưới chân như rung động.

Minh An cũng bị âm vang chấn động đó làm cho tỉnh. Cô lắc lắc đầu để lấy lại tỉnh táo.

Bây giờ, cô mới phát hiện mình đã bị trói chặt hai tay ra đằng sau rồi cho cột đứng bằng dây thừng giữa một căn phòng tối om. Dù cố mở mắt thật to nhưng cô không thể nào đoán nổi đây là đâu.

Ý thức dần thanh tỉnh, những hình ảnh mơ hồ dần dần hiện rõ trong đầu.

Lúc đó, cô nhảy qua bọn đàn em của Phan Nhã Vân rồi chạy ra sảnh.

Vừa thấy Âu Dương Quân đang ngồi trên bàn ăn, phía trước là một đám người cầm súng hướng về anh, cô liền cất tiếng gọi:

- Âu Dương...

Âm thanh chưa thoát ra hết ở cổ họng đã biến mất.

Minh An rõ ràng cảm nhận một cơn đau nhói bất ngờ truyền đến từ sau gáy. Chưa kịp quay lại nhìn kẻ đánh lên mình, cô đã vô lực mà ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Xâu chuỗi lại các sự kiện, Minh An đột nhiên tái mặt. Một cơn đau dữ dội trong lồng ngực xông thẳng lên thần kinh trung ương, hành hạ tâm trí cô.

Âu Dương Quân... anh ấy... không lẽ tiếng nổ lúc nãy...?

Không phải! Nhất định anh ấy đã thoát khỏi đó! Quân đâu phải là người nói chết liền chết!

Minh An tự trấn an bản thân.

Bỗng, một tiếng kêu kéo vang lên từ một góc nào đó. Theo hướng phát ra tiếng động nhìn đến, Minh An liền thấy hai người mờ ảo tiến vào.

Đèn điện được chúng bật sáng nhưng chẳng thể rọi rõ hết mọi ngõ ngách. Minh An chưa kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột liền cúi đầu, nhắm mắt tránh đi. Một lúc sau, cô mới từ từ ngẩng đầu quan sát.

Đây có lẽ là một căn nhà hoang đổ nát ven chân núi!

- Cô tỉnh sớm hơn tôi tưởng đấy!

Người lên tiếng với giọng điệu giễu cợt là Phan Nhã Vân. Cô ta đang khoác tay một người đàn ông đi đến. Người đó không ai khác chính là tình nhân của cô mà Minh An đã gặp ở biệt thự.

Hắn có thân hình trung bình, không quá cao lớn. Đôi mắt hắn thâm sâu khó lường.

- Âu Dương Quân thế nào rồi?

Minh An lạnh lùng lên tiếng.

- Ha ha, một căn biệt thự lớn nổ tung và anh ta thì vẫn còn ở trong đó tìm cô. Cô nói xem, anh ta hiện giờ ra sao?

Bên ngoài trời đổ mưa lớn.

Một cơn mưa cuối thu mang theo hơi lạnh đã được dự báo trước.

- Không thể nào!

Minh An lớn tiếng gào lên. Trên gương mặt da phấn mịn màng lặn dài một giọt nước mắt.

- Cô không tin? Thế thì để tôi cho cô xuống dưới đó đoàn tụ với hân để kiểm chứng!

Người đàn ông của Phan Nhã Vân vừa nói xong liền đưa súng nhắm vào Minh An.

Phan Nhã Vân nhẹ nhàng dùng tay gạt qua, ngăn hân lại rồi nũng nịu:

- Trương Phàm, anh hãy bình tĩnh đi! Ắt nhất định sẽ chết, nhưng là chết theo cách đau đớn nhất! Ai bảo ả dám làm em mất mặt thời gian qua! Ha ha...

Tiếng cười như ma quái của Phan Nhã Vân vang vọng trong đêm đen ở vùng núi đồi hẻo lánh.

M.n đoán xem kết quả sẽ như thế nào cùng đọc chap tiếp theo nhé love all (yun_Coiii)

43. Chương 43

Một cơn mưa lớn trút ầm ầm xuống vùng đồi núi thấp, nước chảy siết thành dòng xuống chân núi tạo thành một dải trắng bạc giữa màn đêm đen kịt.

Trong gian nhà hoang ẩm ướt, không khí mang đầy màu sắc quỷ dị.

Phía giữa, một cô gái bị trói hai tay ra đằng sau và theo thẳng đứng trên xà nhà bằng sợi dây thừng buộc thắt ngang giữa thân người, đôi chân chỉ chạm hờ xuống mặt đất. Từ khóe miệng nhếch lên nụ cười ngạo mạn của cô máu đang nhỏ xuống từng giọt.

- Hừ, khá lắm! Bị đánh đến như vậy mà không thềm kêu lên một tiếng. Hay là bây giờ cô van xin tôi, tôi sẽ suy nghĩ lại mà cho cô chết nhanh hơn.

Nét cười trên miệng Minh An càng sâu hơn. Cô khinh bỉ nhổ thẳng vào mặt tên vừa nói một ngụm máu.

“Bốp!”

Một thanh âm vang lên rõ ràng qua tiếng mưa ào ào.

Tên Trương Phàm, người tình của Phan Nhã Vân tức giận giáng một cái bạt tai rõ mạnh vào mặt Minh An. Vết máu tanh lại tràn ngập trong khoang miệng.

“Phụt!”

Minh An một lần nữa gan lì nhổ máu tươi vào mặt Trương Phàm khiến hân tức giận.

- Khốn kiếp! Nếu mày không muốn sống nữa thì tao ày chết!

Trương Phàm hùng hổ rút súng nhấn mạnh vào thái dương của Minh An. Mấy tên đàn em thấy thế liền tiến lên cản lại, kẻ giữ súng, kẻ níu tay.

- Anh Phàm, không được đâu! Chị Vân đã dặn dò kĩ càng không được để cô ta chết trước khi chị ấy quay lại. Anh hãy kiềm chế đi!

Bị đàn em vây chặt, Trương Phàm đành miễn cưỡng thu lại súng, hậm hực nhìn Minh An. Phan Nhã Vân sau khi vui vẻ nhìn bộ dạng cô như thế này thì bảo đi lấy cho cô một “món quà” nên bỏ đi cùng vài đàn em. Trong căn nhà ẩm ướt chỉ còn những tên còn lại và hân.

Minh An tiếp tục công kích sự chịu đựng của Trương Phàm.

- Anh thật đáng thương làm sao! Anh vốn không yêu Phan Nhã Vân, chỉ vì muốn trả thù Âu Dương Quân mà chấp nhận bám váy phụ nữ! Ha ha...

Cô cũng là người đang yêu nên hiểu rõ những người yêu nhau nhìn nhau như thế nào. Từ đầu đến giờ, cô chỉ thấy ánh mắt đậm tình của Phan Nhã Vân nhìn Trương Phàm, mà anh ta, một chút tình cảm cũng không hề tồn tại trong mắt.

Minh An dựa vào điều này để khiến hắn kích động. Con người khi bị kích động sẽ để lộ sơ hở và cô chỉ cần bấy nhiêu để thoát khỏi đây. Sợi dây trói tay cô đằng sau đã được tháo ra. Nhưng vì muốn đợi thời cơ nên cô vẫn giữ nguyên tư thế và giữ chặt dây trói, tránh để bọn người kia phát hiện

Từ sau khi trở về từ Anh lần trước, cô đã theo Vũ học kỹ thuật tự cởi trói này.

Tuy nhiên, Minh An vẫn còn bị một sợi dây thừng buộc ép hai cánh tay vào thân người và treo thẳng đứng.
“Bộp!”

Một cú đâm thật mạnh thúc vào bụng Minh An. Cô cắn chặt răng để không phát ra tiếng, cảm nhận cơn đau nhức không tưởng từ bụng truyền đến. Nơi đó đã chịu không biết bao nhiêu đau đớn trong tối nay từ Phan Nhã Vân.

- Anh Phàm!

Vừa lúc đó, Phan Nhã Vân quay trở lại, nũng nịu gọi.

Mới đi dưới mưa lớn nên chiếc ô mà bọn đàn em che không ngăn được mái tóc cô ta dính nước, hơi bết vào nhau. Đôi mắt kẻ chì cũng vì thế mà nhòe đi trên gương mặt đánh phấn trắng. Hình ảnh đó không khiến người khác khiếp sợ mà nghĩ ngay đến ma nữ giữa đêm khuya trong rừng.

- Có việc gì sao?

Thấy vết máu tươi trên miệng Minh An, cô ta liền hỏi.

- Không có gì! Anh giúp em dạy dỗ cô ta đôi chút vì cô ta đã khiến công chúa của anh không vui!

Lời nói đường mật của Trương Phàm thành công lấy lòng Phan Nhã Vân. Cô ta cười tươi, ra vẻ dịu dàng ôm hắn, bắt chặp bọn đàn em đang nhìn.

- Em biết anh yêu em nên nhất định không thể chấp nhận việc em bị ức hiếp! Nhưng anh đừng lo, em sẽ khiến ả ta nếm đau đớn cực độ trước khi chết.

Nói xong, Phan Nhã Vân ra hiệu cho đàn em. Chúng nhanh chóng đến một góc phòng rồi hì hục kéo một chiếc nắp sắt.

Bây giờ, Minh An mới phát hiện ở đó có một cái hố lớn.

Do ánh đèn mờ ảo và góc độ hẹp nên cô không biết nó sâu bao nhiêu và có gì dưới đấy. Đường như có âm thanh phát ra ở đó nhưng tiếng mưa quá lớn khiến cô không nghe rõ là gì.

- Muốn biết dưới đó có gì không?

Phan Nhã Vân giọng điệu như ma quỷ lên tiếng.

Cô ta tiến đến nắm lấy cổ áo Minh An kéo đi. Sợi dây đang treo cô cũng di chuyển theo trên thanh gỗ của xà nhà.

Vừa nhìn xuống hố, mặt Minh An biến sắc.

Chuột!

Những con chuột đen hôi hám, to đùng đang lúc nhúc, chen chúc nhau phía dưới chiếc hố lớn. Chúng đang ngược nhìn cô với con mắt sắc bén đáng sợ như đang giận dữ.

Nhưng mùi hôi này không giống như mùi cô đã gặp ở những con chuột trước mà là... mùi xác chết.

Nhìn kỹ hơn, bên dưới chân đám chuột to tướng kia lấp ló những khúc xương trắng. Với độ dài đó thì không khó để khẳng định, đây là một khúc xương của cẳng chân người trưởng thành.

Một sự ghê tởm từ dạ dày truyền đến cổ rồi xông thẳng lên não.

Nhưng bây giờ Minh An không còn gì trong bụng để nôn ra ngoài. Buổi tối, cô chưa ăn chút nào lại còn bị Phan Nhã Vân nhả vào bụng mà đánh đến chút ít nước còn lại cũng bị trào ra .

- Ha ha, cô biết sợ rồi ư?

Phan Nhã Vân cười hả hê rồi tiếp tục nói:

- Chúng đói rồi! Tôi nuôi chúng là để giúp xử lý những kẻ vào sòng bài nợ tiền không trả. Rất thú vị phải không? Hôm qua tôi đã ột con nợ vào đây làm thức ăn cho chúng. Và nhanh thôi, cô sẽ là người tiếp theo. Nhưng bây giờ cô chưa vào đó được, tôi còn muốn gửi cô một “món quà” tiễn đưa!

Dứt lời, cô ta đưa tay bóp cổ Minh An rồi đẩy lùi cô trở lại vị trí lúc nãy. Thấy cô giãy đạp vì nghẹt thở, cô ta mới hài lòng buông tay, ra lệnh:

- Mang lại đây!

Một tên đàn em đi theo cô ta lúc nãy cầm theo một chiếc hộp lớn tiến đến. Hai tên khác cũng tới gần tháo sợ dây đang treo cô rồi nắm một đầu dây kia, tạo thế rồng rọc. Chúng hợp sức kéo cô lên cách mặt đất một đoạn. Sau đó, tên kia đặt chiếc hộp dưới chân cô và tháo nắp hộp ra.

Bên trong... là một ổ kiến.

Ánh đèn quá mờ nên Minh An không biết nó là loại kiến gì. Cô chỉ thấy lũ kiến đủ kích cỡ to nhỏ đang bò bò phía dưới chân.

- Em muốn làm gì?

Trương Phàm nãy giờ đứng quan sát lên tiếng hỏi.

Phan Nhã Vân không nhìn hấn mà tiến lên nắm lấy cằm Minh An. Sau đó, cô ta mở một chiếc lọ nhỏ rồi bôi lên mặt cô.

- Đây là mật ong! Em muốn lũ kiến kia đánh hơi mò lên đây, cắn nát gương mặt đáng ghét này của ả ta! Ha ha...(biết đc mặt ai)

_____Yun_Coi_____

44. Chương 44

- Phan Nhã Vân, cô thật thâm độc! Loại phụ nữ như cô khiến tôi cảm thấy kinh tởm.

Minh An không nhịn được trước những trò hèn hạ, ác độc của người phụ nữ xinh đẹp nhưng có tâm như rắn này nên lên tiếng đả kích.

Quả nhiên, cô ta nổi giận quát:

- Kinh tởm? Hừ, để xem lát nữa cô có mở miệng cầu xin tha mạng từ kẻ kinh tởm này không?- Nói đoạn, cô ta quay mặt về phía đàn em.- Hạ dây xuống!

Bọn đàn em theo lệnh, nắm chặt đầu dây kia rồi dần dần hạ Minh An để chân cô chạm vào chiếc hộp kiến.

Thời cơ là lúc này đây!

Chớp lấy cơ hội trời cho, Minh An tung cao chân hất bay một đám kiến vào Phan Nhã Vân đang đứng trước mặt. Cô ta bị đám kiến bất ngờ cắn đốt liền khụy xuống ôm mặt mà hoảng loạn la hét:

- Á! Mắt của tôi! Đau quá! Trương Phàm, mau cứu em, mau cứu em!

Tên Trương Phàm và bọn đàn em thấy cô ta vật vã dưới đất liền chạy đến gỡ tay ả ra xem. Chúng kiến gương mặt chỉ trong chốc lát đã sưng vù cùng một bên mắt trái phù to, thâm tím đến khiếp sợ, chúng liền hoảng hồn buông ả ra.

- Trương Phàm, Trương Phàm, anh đâu rồi?

Phan Nhã Vân tiếp tục gào khóc, hai tay quơ loạn xạ trong không khí.

Trong lúc đó bên này, Minh An đã vứt bỏ dây trói rồi nắm lấy sợi dây đang treo cô lơ lửng.

Hai tên đang giữ đầu kia của dây chịu phải lực kéo bất ngờ từ cô liền tiến tới vài bước cự lại. Nhân cơ hội, cô nắm luôn phần dây kia rồi dùng lực kéo thân mình lên cao, tránh việc chúng giữ không nổi làm cô rơi xuống ổ kiến.

Ngay sau đó, cô đá tạt chân vào mặt chúng khiến chúng hoàn toàn buông sợi dây mà ôm lấy mặt mình.

Đến lúc này, bọn Trương Phàm mới phát hiện biến cố, hoàn toàn dời sự chú ý từ Phan Nhã Vân sang Minh An. Hẳn hét lớn:

- Bắt cô ta lại!

Đồng loạt, một đám người cùng chạy về phía Minh An.

Nhưng trong hoàn cảnh này, cô lại bình tĩnh hơn lúc nào hết. Cùng lắm là chết thì có gì đáng sợ hơn mà không thử một lần.

Minh An đu trên sợi dây móc qua xà nhà rồi tung cước đá vào từng tên đến gần. Sau một hồi, đôi tay bám vào dây của cô đã nhứt mỗi. Thấy tình hình không thể tiếp tục, cô đập mạnh một tên lấy đà rồi phóng ra xa hộp kiến.

Bọn kiến kia không chịu yên trong hộp cũng đã bò tràn ra ngoài, tấn công bất kì kẻ nào mà nó gặp phải. Đàn em của Phan Nhã Vân hơn một nửa bị kiến cắn đã hoảng loạn bỏ chạy. Đến cả Trương Phàm cũng dính phải kiến, mặt mày nhăn nhó ra lệnh ném chiếc hộp cùng bọn kiến ra ngoài mưa.

Xử lí xong lũ kiến, hắn quay sang mắng nhiếc Phan Nhã Vân:

- Con đàn bà ác độc kia, cũng tại mày bày trò quỷ quái này mà ra!

Phan Nhã Vân bất ngờ nghe những lời cay nghiệt từ miệng người đàn ông luôn miệng nói yêu thương cô thì ngừng rên la.

- Trương Phàm, anh... anh sao lại... anh vừa nói em là... con đàn bà ác độc?

Cô ta cố mở đôi mắt đã sưng to lên nhìn người trước mặt mình, mở miệng không thành lời.

Nhưng Trương Phàm không thèm liếc đến ả, tiếp tục ra lệnh bắt Minh An.

An bây giờ chỉ một thân một mình lại còn bị thương khá nặng, không thể kéo dài thêm thời gian. Cô đang tìm cách chạy thoát khỏi nơi này, chỉ cần ra đến cửa và bỏ chạy, cơ hội sống sót của cô sẽ cao hơn.

Trông thấy một thanh sắt cũ bên góc tường, Minh An liền nhanh tay với lấy làm vũ khí mở đường. Cô dùng hết sức đánh vào những nơi nhạy cảm của kẻ địch như đầu, cổ, ... muốn chỉ dùng một gậy đã hạ được chúng để tiết kiệm sức.

Đến được cửa, Minh An mừng rỡ quăng thanh sắt nặng nề rồi chạy nhanh lên đồi.

Đôi chân cô đau nhứt rã rồi nhấc từng bước nhọc nhằn trong màn mưa lạnh lẽo. Trương Phàm đuổi theo sau cô, gương súng nhắm thẳng vào thân hình đang chuyển động trước mặt mà nổ súng.

“Pằng!”

Viên đạn rời khỏi họng súng bay vút đi rồi găm sâu vào lồng ngực người phía trước.

Minh An đang chạy bỗng nghe tiếng súng liền dừng bước chân, trợn mắt nhìn đằng sau.

Ánh mắt cô bây giờ vụt qua thật nhiều cảm xúc hỗn loạn, có ngạc nhiên, có vui mừng, có hạnh phúc, cũng có lo lắng cùng đau lòng. Qua màn mưa, cô hốt hoảng hét lớn:

- Âu Dương Quân!

Người vừa đột ngột xông ra nhận giúp cô một viên đạn chính là Quân. Anh không hề quan tâm đến việc từ miệng vết thương trên người đang tuôn trào một dòng máu đỏ tươi, theo nước mưa chảy dài xuống thấm đầm cả áo sơ mi trắng mà giờ súng nhả đạn liên tục vào Trương Phàm.

Trương Phàm bị trúng đạn bất ngờ, cứ thế đứng yên như trời trồng, mở to mắt nhìn đường đạn của Âu Dương Quân găm từng viên vào người. Một chút cơ hội cho hắn để phản kích cũng không có.

Hết đạn, Âu Dương Quân quăng luôn khẩu súng, rút ra một khẩu khác tiếp tục hướng về Trương Phàm bóp cò.

Nếu không đến kịp, chính hắn suýt chút nữa đã lấy đi mạng sống của cô gái mà anh yêu thương nhất. Chỉ dùng một viên đạn bắn vào mi tâm cho hắn chết, anh thật không hả dạ.

Không phan tay hắn ra cho chó ăn cũng phải để hắn chết một cách khó coi nhất!

Liên tiếp chịu đau đớn từ những viên đạn găm vào da thịt, Trương Phàm bắt lực lẫn đòn xuống đất. Miệng hắn mấp máy nhưng không phát ra âm thanh gì.

- Muốn hỏi tại sao không một phát giết mày chết chứ gì?

Âu Dương Quân dè dặt thanh âm, gằn mạnh từng chữ.

- Vì muốn mày chết một cách đau đớn, muốn mày bắt lực nhìn máu trên người từ từ chảy cho đến hết rồi chết một cách tức tưởi.

Minh An từ sau chạy đến, lo lắng đứng trước mặt Âu Dương Quân xem xét vết thương. Nước thấm đầm trên gương mặt nhỏ nhắn không biết là nước mắt hay nước mưa. Giọng cô run run:

- Mặc kệ hắn ta đi! Viên đạn găm rất sâu, anh hãy mau mau đến bệnh viện...

Chưa nói hết câu, cô đã bị Âu Dương Quân gắt gao ôm lấy. Vòng tay anh siết chặt cả người cô trong lòng như sợ nếu buông lỏng một chút thì hình bóng này sẽ mãi mãi biến mất.

- Anh đừng như thế, vết thương sẽ càng thêm sâu!

Minh An vùng vẫy đẩy anh ra. Cô sợ mình sẽ làm động đến vết thương của anh.

Quân từ từ buông cô nhưng không nói gì.

Một màn vừa rồi thật sự khiến anh hoảng sợ. Anh sợ rằng nếu chỉ chậm một giây thôi, viên đạn này không găm vào người anh mà là vào cô gái trước mặt.

Suốt đêm, thần kinh anh căng lên như sợi dây đàn. Đến cả việc phát hiện có bom hẹn giờ trong biệt thự sắp nổ, anh cũng không có chút dư thừa hoang mang.

Một phút, anh ra lệnh cho Phong cùng tất cả thuộc hạ rút khỏi, một mình ở lại tìm kiếm cô.

Bốn mươi lăm giây, Phong thông báo vào thiết bị liên lạc trên tai anh rằng đã tìm thấy có bom hẹn giờ.

Ba mươi giây, anh lùng sục tất cả các phòng còn lại của căn biệt thự.

Mười lăm giây, anh đứng trong phòng ngủ của Phan Nhã Vân, phát hiện một tấm hình chụp chung của cô ta với một tên đàn ông được đặt trên đầu giường. Tên đàn ông kia không ai khác ngoài Trương Phàm.

Kẻ thù của anh rất nhiều nên không nhớ rõ hắn là ai, chỉ biết, hắn từng bị người của anh trả thù. Trong quá trình trốn chạy, hắn nhảy xuống vực rồi mất tích.

Vừa nhìn thấy tấm hình này, anh đã hiểu ngay mọi chuyện.

Mười giây, Vũ thông báo rằng đã phát hiện sợi dây buộc tóc của Minh An bị rơi ở con đường lên núi, rất nhiều khả năng cô đã được di chuyển đến nơi khác.

Năm giây, anh đạp bệ cửa sổ bằng gương rồi nhảy từ tầng hai xuống.

“Bùm... bùm... bùm...”

Khi Âu Dương Quân vừa đáp đất rồi lộn vài vòng đến gần thân cây to gần đấy ẩn nấp thì cả ngôi biệt thự to lớn nổ tung thành tro bụi.

Sau đó, anh nhanh chóng cùng thuộc hạ đi tìm Minh An trong màn đêm, khi mưa đã bắt đầu rơi nặng hạt.

Vì cơn mưa quá lớn, mọi dấu vết đều không còn. Việc tìm kiếm tung tích của Minh An lại thêm một phần khó khăn. Quân cởi bỏ chiếc áo vest bên ngoài, xắn tay áo sơ mi rồi dầm mưa quyết tìm cô trong đêm. Bởi anh sợ, nếu trễ thêm một phút, có lẽ anh sẽ phải hối hận suốt một đời.

Trước ánh mắt chất đầy lo lắng của Minh An, Quân ngừng nhớ lại sự việc vừa qua. Anh nắm tay cô kéo về hướng cô vừa chạy đi.

- Âu Dương Quân, anh đi đâu? Anh phải đến bệnh viện chứ!

Minh An cố giằng tay ra khỏi anh, muốn anh đến ngay bệnh viện nhưng không được. Anh vẫn mạnh mẽ nắm tay cô bước đi dưới màn mưa.

- Vết thương nhỏ này không thể nào gây nguy hiểm cho tôi đâu, em yên tâm!

- Vậy anh muốn đi đâu?

- Kẻ gây ra tổn thương cho em đâu phải chỉ có tên đáng chết này! Kẻ kia cũng phải chịu cái chết đau khổ tương tự.

Âu Dương Quân liếc mắt nhìn đến Trương Phàm sắp chết đang ngáp ngáp dưới chân rồi nói với cô.

Anh không bảo vệ tốt cho cô nên nhận một viên đạn này là đáng. Nhưng kẻ dám động đến người của anh, muốn chết một cách nhẹ nhàng... Hừ, nằm mơ!

_____Yun_Coi_____

45. Chương 45

Ngoài trời, mưa vẫn không ngừng rơi từng hạt nặng nề xuống mặt đất ẩm. Màn đêm u ám tràn đầy mang hơi lạnh.

Lúc Âu Dương Quân cùng Minh An trở lại ngôi nhà hoang thì Phong cùng thuộc hạ của anh đã ở đó. Bên trong, người của Phan Nhã Vân đã bị diệt sạch chỉ còn mỗi mình cô ta vẫn ôm lấy gương mặt sưng vù ngồi dưới đất.

- Trương Phàm, Trương Phàm, anh ở đâu? Mau đến cứu em!

Nhã Vân kêu khóc thảm thiết cho đến khi một thanh âm lạnh lẽo bay vào tai, làm rung màn nhĩ nhạy cảm:

- Hắn ta chết rồi!

Sau vài giây ngạc nhiên, cô ta mới hoảng hốt:

- Âu Dương Quân? Anh... Anh chưa chết sao?

- Hừ, đương nhiên là tôi không thể chết khi các người còn sống. Cho dù các người chết, tôi vẫn sống!

Bị sự lạnh lùng của Quân bức ép, Phan Nhã Vân lắp bắp:

- Vậy Trương Phàm, anh ấy đã chết, là anh đã giết Trương Phàm?

- Không sai! Và nhanh thôi, cô cũng sẽ được gặp hắn!

Nói xong, Âu Dương Quân đứng dậy đi đến bên hồ chuột. Lát sau, anh quay lại nói với Phan Nhã Vân, sắc mặt âm u đáng sợ:

- Cô định ném Minh An vào đó?

Phan Nhã Vân cố nhướn đôi mắt sưng húp nhìn anh, cười khinh khỉnh:

- Thế thì đã sao? Tôi còn muốn phá hủy gương mặt đáng ghét kia của cô ta!

- Cô đang ganh tỵ nhan sắc? Thật tiếc, gương mặt bây giờ của cô đến quỷ cũng phải sợ mà tránh xa!

Minh An lên tiếng đả kích.

Suốt buổi tối cô bị cô ta hành hạ khiến toàn thân đau buốt, bây giờ có thù không trả thật hổ thẹn với bản thân.

- Cô nói gì?

Phan Nhã Vân trợn trừng mắt. Cặp mắt sưng to trợn lên quả tạo hiện tượng đáng sợ.

- Liệu cô có biết Trương Phàm mà cô một mực yêu thương chỉ muốn lợi dụng cô để trả thù không?

- Im ngay! Cô dám bịa chuyện sao?

- Tôi không bịa đặt mà chỉ là kể lại sự thật mà thôi! Nghĩ xem, nếu hắn thật sự yêu cô thì khi vừa nhìn thấy gương mặt xấu xí này đã không ghét bỏ mà đẩy cô ra xa.

Minh An một lời lại một lời như mũi dao sắc nhọn găm vào người Phan Nhã Vân. Mà cô ta, càng nghe lại càng đau khổ. Kiểu hành hạ tâm lý này không thua kém gì hành hạ thân xác.

- Hắn tiếp cận cô lúc đầu chắc cũng chỉ muốn có chốn nương thân. Nhưng khi giành được cảm tình của cô và biết được bí mật hôn ước từ lâu mà cô đã từ bỏ ý định với Âu Dương Quân, hắn liền lợi dụng cô để đạt mục đích.

- Trịnh Minh An, tôi hận cô! Tôi có làm ma dưới địa phủ cũng nhất định không tha cho cô!

Phan Nhã Vân tức giận gầm rống.

Từ lúc Trương Phàm bỏ rơi cô khi bị kiến cản và không tiếc lời mắng nhiếc, cô đã hiểu ra. Nhưng khi những điều đó được rõ ràng nói lên từ kẻ mà mình căm ghét lại khó chịu và đau đớn như bị mũi dao ngoáy sâu vào tim.

Chỉ trách cô trước đây ngu ngốc mà đi yêu mù quáng tên mặt người dạ thú kia!

- Đây!

Âu Dương Quân nãy giờ đứng đằng sau xem Minh An trả thù bằng tâm lý, ném đến trước mặt Phan Nhã Vân một khẩu súng. Anh lạnh lùng nói từng chữ rõ ràng:

- Dùng nó giết tôi đi! Cơ hội cuối cùng của cô đấy!

Phan Nhã Vân giương đôi mắt sưng húp nhìn vào khẩu súng dưới đất. San một hồi, cô ta sợ hãi loạng quạng bò đến cầu xin:

- Anh Quân, em sai rồi! Tha cho em đi! Xin anh hãy tha cho em lần này!

Âu Dương Quân ngồi xổm trước mặt cô ta, cất giọng khinh thị:

- Cô xem! Đến sống mà cô cũng chẳng thể làm gì được Minh An, thì lấy tư cách gì dọa cô ấy khi chết sẽ bám theo?

Câu nói của anh như một cột sét với cường độ kinh người đánh xuống đầu Nhã Vân.

Ngay cả sự an ủi bằng suy nghĩ viễn vông trước khi chết của cô ta, anh cũng dập tắt. Anh muốn cô ta phải chết trong tuyệt vọng, trong sợ hãi cùng đau đớn. Đó là cái giá phải trả vì đã gây tổn thương đến người con gái anh hết mực yêu thương. (cao tay)

- Tôi đã cho cô một cơ hội nhưng cô không nắm lấy lại đi cầu xin người khác. Chính cô đã không đối xử tốt với bản thân, vậy thì đừng trách ông trời tại sao tàn nhẫn với mình.

Nói xong, Quân cầm khẩu súng dưới đất mà nhắm vào đầu Phan Nhã Vân. Cô ta sợ hãi tột độ nói sáng:

- Đừng, đừng! Tôi dù sao cũng là vị hôn thê của anh, anh không thể đối xử với tôi như vậy được! Bố tôi Phan Thành sẽ không tha cho anh!

Nghe được câu nói này từ miệng cô ta, Âu Dương Quân nhếch miệng cười nhạt nhẽo.

- Phan Thành? Hừ, làm sao đây? Cách đây ít phút ông ta đã bị người của tôi cho lên đường trước rồi thì làm sao trả thù giúp cô? Ông ta đáng lẽ sẽ không chết tức tưởi như vậy nếu không dung túng ột đứa con gái như cô tác quái!

Phan Nhã Vân chưa kịp đau lòng khi nghe tin cái chết của bố mình thì đã bị một câu nói khủng khiếp hơn chiếm mất ý thức.

- Ném cô ta xuống hố!

Giọng của Âu Dương Quân lạnh lẽo cực độ, vang vọng trong không gian tràn ngập tiếng mưa. Nếu không nhắc lại ba chữ “vị hôn thê” cùng sự bầu víu hi vọng cuối cùng ở Phan Thành, cô ta hẳn còn được chết nhẹ nhàng bởi một phát súng của anh.

Nhưng lời nói dối máu, nói sai thì không sửa được.

- A A A!

Tiếng hét của Phan Nhã Vân cùng tiếng bầy chuột chít chít mừng rỡ được ban thức ăn tạo nên một mớ tạp âm quỷ dị, rợn tóc gáy.

Trong không gian dâng lên vị tanh của máu tươi...

Khi Phan Nhã Vân không còn có thể lên tiếng được nữa thì đột nhiên Minh An cũng ngã xuống ngất dưới nền đất ẩm.

- An! Minh An! Mau mang xe đến đây!

Âu Dương Quân hoảng hốt chạy lại đỡ cơ thể Minh An đã mềm như cọng bún. (thôi xong rồi)

_____Yun_Coi_____

46. Chương 46

Trong căn phòng màu trắng sạch sẽ đầy mùi thuốc khử trùng, trên giường bệnh, Minh An nhỏ nhắn như lọt thõm trong vòng tay rắn chắc của Âu Dương Quân.

Cô mơ màng tựa quây người.

Cả đêm chưa ăn uống gì, cô đã bị Phan Nhã Vân dùng gậy gõ tới tấp đánh vào người lại còn phải dầm mưa lạnh nên kiệt sức mà ngất đi.

Trong lúc được chuyển đến bệnh viện, cô mơ hồ nghe thấy rất nhiều tạp âm ồn ào khiến cái đầu ong ong nặng trĩu của cô đau nhức.

“Anh Quân, anh mau sang phòng cấp cứu bên cạnh để bác sĩ gấp viên đạn ra đi! Anh mất quá nhiều máu rồi!”- Tiếng Phong khản trương.

Trong phòng không có âm thanh đáp lời. Thế nhưng, bàn tay mang hơi ấm đang nắm chặt lấy tay cô vẫn không buông. Sau đó, lại là tiếng của Phong:

“Mau gọi bác sĩ giỏi nhất đến đây, nếu không bệnh viện này nhất định sẽ phải đóng cửa vào ngày mai!”

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, có vẻ như rất nhiều người tiến đến.

Quân ngồi yên ở ghế để vị bác sĩ trung niên cẩn thận gấp viên đạn trên ngực ra. Chịu phải đau đớn, anh cũng không mở miệng rên la lấy nửa tiếng, nhưng vừa thấy cô y tá cầm bàn tay của Minh An lên, anh liền hướng đến cảnh cáo, khiến cô ta tái mặt hoảng hốt:

“Lấy ven cho chính xác! Nếu dám làm cô ấy đau thì liệu mà về chuẩn bị quan tài!” (tg run run)

Sau một hồi hít thở sâu lấy can đảm, vận dụng hết toàn bộ kiến thức cùng kinh nghiệm đúc kết, cô y tá mới có chút bình tĩnh đưa mũi kim vào tĩnh mạch của An. Cô nín thở xem kết quả. Thấy đã lấy đúng ven, cô y tá trẻ mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cảm giác như vừa từ bàn tay Thần Chết trở về, thật hạnh phúc biết bao!

Tiếp theo đó là rất nhiều âm thanh khác nhưng An đã không còn đủ tỉnh táo để phân tích xem nó là gì. Cô hoàn toàn hôn mê.

Lúc tỉnh lại, cô vẫn mơ mơ hồ hồ. Cho đến khi nhìn rõ gương mặt tuấn tú nhuốm phần mệt mỏi đang nằm gần sát mới bừng tỉnh. Liếc sơ qua bộ quần áo màu xanh hai người đang mặc, cô liền khẳng định đây là bệnh viện, và cũng không quá khó để đoán ra cô vào đây bằng cách nào.

- Âu Dương Quân!

Minh An khẽ khàng lên tiếng.

Cô đột nhiên muốn gọi tên anh nhưng lại sợ anh tỉnh giấc. Hôm qua, anh cũng đã dầm mưa lạnh suốt đêm chạy đi tìm cô, còn vì cô mà trúng đạn.

An vô thức đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt anh hơi tái, có lẽ đã mất rất nhiều máu. Đôi môi bật nhếch vẫn thường phô ra kiểu cười khinh thị kẻ khác nay mím chặt. Hàng lông mi dài đóng lại, che mất đôi mắt sắc bén như điều hâu.

Ánh mắt cô di chuyển dần xuống ngực Âu Dương Quân. Chiếc áo bệnh viện màu xanh lá nhạt để trạc hai nút áo trên cùng, lộ ra miếng vải băng màu trắng bị máu đỏ nhuộm thành một lớp hồng hồng.

Cô đang định trượt tay chạm vào vết máu hồng kia thì bất ngờ bị một bàn tay to lớn nắm lại.

- Quân! Anh tỉnh rồi?

An không giấu nổi vui mừng mà reo lên. Âu Dương Quân thấy vậy liền vui vẻ:

- May mà tôi tỉnh kịp thời nên mới ngăn được em làm “hái hoa tặc”!

- Bông hoa như anh, tôi thật không có phúc hái rồi!

Thấy Quân vừa tỉnh đã cao hứng nói đùa, cô cũng không ngại làm người tung hứng cùng anh.

- Không sao! Nếu em thích, tôi sẽ tình nguyện rơi vào lòng em!

- Hoa rơi? Tôi không cần!

- Vậy em không muốn làm tặc hái hoa?

Minh An hừ nhẹ không đáp lời.

- Thế để tôi thay em làm tặc vậy!

Âu Dương Quân nói xong liền cử động, Minh An hoảng hốt xin hàng:

- Được rồi, được rồi! Tôi không đấu lại anh! Tôi chỉ muốn xem vết thương của anh thế nào thôi!

Thấy cô gái trước mặt ngang bướng tiếp tục đưa tay tiến đến ngực mình, Dương Quân dùng lực vừa phải giữ chặt tay cô.

- Không được!

- Tại sao?

Minh An khó hiểu. Cô đâu có yêu cầu gì quá đáng.

- Vì sợi dây truyền dịch của em không đủ dài nên nếu em ngoan cổ, mũi kim bị chệch sẽ khiến em đau, mà tôi thì không muốn như thế! (^ _ ^)

Nghe anh nói, cô mới ý thức được mà nhìn xuống cánh tay mình, nơi đó quả là có một mũi kim nằm trong da, nối với dây truyền dịch phía trên.

Một sự xúc động mạnh mẽ chợt ào lên trong lòng Minh An.

Người đàn ông trước mặt này sao lại cứ khiến cô hết lần này đến lần khác đau lòng như vậy? Tại sao với tất cả mọi người đều lạnh lùng, cao ngạo mà với cô lại hết mực che chở, quan tâm?

Không kiềm được xúc động, một giọt nước từ mi mắt cô nhẹ nhàng lăn xuống, thấm nóng vào cánh tay Âu Dương Quân đang làm gối cho cô gối đầu. Anh mỉm cười rồi đưa tay lau đi vệt nước ấy, lần đầu tiên cất giọng dịu dàng an ủi:

- Từ bao giờ mà em lại trở thành con người mau nước mắt vậy hả? Lúc đầu bị tôi truy bắt ở Anh, em một thân một mình chống cự cũng không thấy khóc lóc gì! Bây giờ bên cạnh đã có tôi, dù trời có sập cũng sẽ có người giúp em chống, em phải nên vui mừng mới đúng!

- Đúng thế, chính tôi cũng không biết từ bao giờ mà mình lại trở nên như vậy! Lúc trước một mình tôi tự do tự tại, không sợ trời, không sợ đất, cũng không có vướng bận nên chẳng quan ngại điều gì. Giờ đây mỗi khi gặp chuyện, tôi đã đánh mất rất nhiều thời gian khi suy nghĩ y lại rằng anh sẽ đến cứu, thay vì phải nghĩ cách thoát thân ngay từ đầu.

Minh An đưa bàn tay còn nhiều vết thâm tím lau đi những giọt nước mắt nóng hổi trên mặt mình rồi nói tiếp.

- Cô lẽ đúng như anh trước đây đã nói, tôi vốn được có một đôi cánh để bay nhưng đã bị anh lấy mất. Vì thế bây giờ, tôi phải dựa vào chiếc lồng là anh để bảo vệ mình...

Cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, Âu Dương Quân giật phắt kim truyền dịch trên tay mình rồi mạnh mẽ ôm lấy thân hình bé nhỏ trước mặt. Anh ghé vào tai cô nói nhỏ nhưng rõ ràng từng chữ, hơi thở ấm nóng khiến tai cô ửng hồng:

- Em sai rồi!

Âu Dương Quân phủ nhận.

- Cánh của em, sự tự do của em đúng là do tôi quản nhưng tôi tuyệt đối không phải chiếc lồng giam giữ em. Là tôi đã thay đôi cánh của em bằng đôi cánh của mình, cho em tự do bay lượn, đến những nơi em muốn đến, làm những điều em muốn làm, chỉ là nơi đó, việc đó... nhất định phải có tôi! _____Yun_Coi_____

47. Chương 47

Bên ngoài, trời đang mưa lớn.

Gió mùa đông bắc ủa về làm cơn mưa dai dẳng suốt mấy ngày liền không chịu dứt.

Trái với không khí lạnh lẽo ngoài khung cửa sổ ấy, bên trong phòng dịch vụ của bệnh viện lại tràn ngập sự ấm áp.

- Tôi buồn ngủ rồi!

Sau câu nói ngắn cụt, Âu Dương Quân chỉnh lại tư thế thoải mái hơn ôm Minh An vào lòng rồi nhắm mắt. Cô cũng như con mèo con, ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay anh.

Một tiếng, hai tiếng trôi qua mà Minh An vẫn không thể chợp mắt được bèn nhẹ nhàng với tay lấy điều khiển ti vi. Cô ấn nút giảm tiếng đến mức tối đa để Âu Dương Quân yên tĩnh ngủ, chỉ xem hình ảnh không lời để giết thời gian.

Chương trình bây giờ thật nhàm chán!

Minh An ấn liên tục chiếc điều khiển để đổi kênh. Cho đến khi trên màn hình xuất hiện một hình ảnh quen thuộc mới chịu dừng lại, tăng lên một chút âm thanh.

“Chào tổng giám đốc Hàn! Thật vinh hạnh khi hôm nay anh chấp nhận cuộc phỏng vấn của chúng tôi!”

Thấy người đang được phỏng vấn trực tiếp là Hàn, Minh An không khỏi than thời thế thay đổi.

Chủ tịch Âu Dương Quân của tập đoàn Âu Dương đã đặt ra quy định ngầm trong tập đoàn là “nói không với giới truyền thông!”. Vì vậy, ngoài những việc nhất thiết cần đến truyền thông, hầu hết không có bất cứ thông tin gì liên quan đến tập đoàn được đưa lên báo. Thậm chí đời sống riêng cũng không có lấy một chữ.

Thế nhưng giờ đây, cánh tay phải của Âu Dương Quân đang ngồi trong trường quay và trả lời phỏng vấn trực tiếp ở chương trình 7 giờ tối, một chương trình luôn được theo dõi với số lượng người xem rất đông.

Hàn ngồi trên chiếc ghế sofa màu xám, nhàn nhạt nhìn vào ống kính. Nếu trên đời này không có Quân, Minh An dám khẳng định anh ta là người lạnh lùng nhất mà cô từng gặp.

“Để tiết kiệm thời gian quý báu của tổng giám đốc Hàn, chúng ta đi thẳng vào chủ đề tối nay nhé!”

Giọng cô dẫn chương trình vui vẻ mang chút phấn khích.

Cũng phải, lần đầu tiên được tiếp cận với người của Âu Dương, còn là một vị tổng giám đốc điển trai lạnh lùng, không phụt ngay máu mũi cũng đã là kiểm chế.

Thấy Hàn nhẹ gật đầu, cô dẫn chương trình bắt đầu câu hỏi:

“Gần đây có tin đồn chủ tịch Âu Dương Quân sẽ kết hôn, không biết điều đó có thật không?”

“Không sai!”- Hàn trả lời, không thừa một chữ nào.

Tối nay, Minh An được phen đi từ bất ngờ này đến ngạc nhiên khác. Quân vốn rất ghét tên mình được nêu lên những chương trình như thế này, cho dù liên quan về vấn đề bất động sản. Vậy mà Hàn lại lên đây, oang oang về cuộc sống riêng tư của anh. Chuyện này nếu không phải anh đã sắp xếp, hẳn Hàn không dám to gan.

Nhưng mà... Hàn nói Quân kết hôn?

An phản ứng chậm bây giờ mới trợn to mắt kinh ngạc. (máu h ms lên não m.n thông cảm)

“Ồ, cô gái mà chủ tịch Âu lựa chọn nhất định là người rất đặc biệt. Thông tin này thật sự khiến cho rất nhiều người tò mò, hứng thú! Không biết anh có thể tiết lộ đôi chút về cô gái đặc biệt này không?”

“Trịnh Minh An, sở hữu số tài sản không dưới mười một số 0.”

Câu trả lời của Hàn thành công khiến cô dẫn chương trình cùng An phải há hốc miệng kinh ngạc. Cô trừng mắt như muốn xuyên thủng màn hình ti vi để thiêu chết tên đang cuồng ngôn kia.

Sao lại lòi tài sản của cô nói toẹt ra cho thiên hạ biết vậy chứ? Thấy cô chưa đủ phiền sao?

Trước câu nói ngắn gọn nhưng có sức công phá khiếp đảm đến hàng triệu người đang xem truyền hình của Hàn, cô dẫn chương trình khó khăn lắm mới lấy lại bình tĩnh tiếp tục:

“Vâng, dù đã đoán biết cô gái của chủ tịch Âu sẽ không thể không đặc biệt nhưng không ngờ lại khiến người khác ngưỡng mộ như vậy! Tổng giám đốc Hàn, anh có thể cho chúng tôi biết thêm ít nhiều về cô Minh An không ạ? Như khuôn mặt, ngoại hình chẳng hạn.”

Câu hỏi khiến Hàn mất vài giây suy nghĩ. Nhận xét về vấn đề này thì anh không thể nói bừa được. Sau cùng, anh sáng suốt quyết định lòi Âu Dương Quân vào cuộc:

- Như chủ tịch Âu đã nói, nếu Minh An không xuất hiện, anh ấy không biết hai chữ “tuyệt vời” viết như thế nào!

Kết thúc câu nói, Hàn không quên khuyến mãi một nụ cười khiến hàng triệu con tim điều đứng.

Trong phòng bệnh, Minh An đỏ mặt không biết vì giận hay xấu hổ mà muốn ném ngay cái điều khiển vào màn hình.

Tên Hàn chết tiệt kia ăn nói kiểu gì thế? Quân đâu phải loại người có thể phát ngôn những câu ớn lạnh như vậy! Đúng là nói dối không chớp mắt.

“Ôi, thật quá ngưỡng mộ chủ tịch Âu và cô Minh An. Hai người họ đúng là một đôi tiên đồng ngọc nữ!”

Không chịu nổi nữa, Minh An bực mình nhấn nút tắt ti vi, hậm hực nhắm mắt lại.

Các người được lắm, đợi tôi ra viện sẽ cho các người biết tay!

Sau này, Minh An mới biết chương trình hôm đó thật đúng là Âu Dương Quân sắp xếp. Những câu trả lời của Hàn cũng do anh định hướng. Mục đích của anh là muốn tuyên bố rộng rãi rằng Minh An là người của anh, đồng thời là một lời cảnh cáo ngầm đến những kẻ có ý đồ, nếu cả gan dám động vào cô thì cứ chuẩn bị áo giấy mà đi gặp Diên Vương.

Anh cũng bảo Hàn giới thiệu khối tài sản của cô bởi không muốn những kẻ thiếu căn cứ nghĩ rằng cô không hợp với anh.

Âu Dương Quân anh trước đây là người hành sự mà không màng đến những lời nhố nhăng, vô vị của thiên hạ. Nhưng từ khi gặp Minh An, những lời nói đó lại bắt đầu có tác động đến anh. Đặc biệt là trong mối quan hệ giữa hai người, anh muốn nó phải trở thành truyền kì, muốn dành sự hoàn hảo, tốt đẹp nhất cho người con gái anh trân trọng và yêu thương.

Bên ngoài, mưa gió lạnh lẽo vẫn tấp vào khung cửa sổ...

(ai ăn sơ ri yun xin lỗi vì đã up chap muộn vì đường mạng nhà yun hôm qua k có mong m.n thông cảm love all. Ak mà m.n đọc k cmt nhận xét vs nhé)

48. Chương 48

Đêm Giáng sinh, tiết trời lạnh giá vô cùng.

Thế nhưng bầu trời trên kia lại khá trong.

Trên đường, những cặp tình nhân khoát tay nhau ấm cúng cùng dạo bước, trò chuyện. Những đứa trẻ mặc áo lông ấm sục chạy nhảy tung tăng. Trên khắp nẻo phố lớn đều vang lên điệu nhạc giáng sinh rộn ràng khiến lòng người vui vẻ.

Những cây thông Noel trong các nhà hàng, quảng trường... được trang trí rất nhiều thứ bắt mắt cùng dây đèn chớp nhấp lấp lánh.

Minh An ngồi trong chiếc xe Lexus RX ngắm cảnh lướt qua hai bên. Hôm nay người lái xe của cô không phải Vũ, chẳng phải Phong và đương nhiên không là Hàn mà chỉ là một thuộc hạ của Âu Dương Quân.

Nhưng người này đương nhiên không phải hạng tầm thường, anh ta là một thuộc hạ đặc lực chỉ sau Vũ trong việc quản lí thể lực ngầm, từng lập không ít thành tích, đến cả súng gí vào đầu thì mắt cũng không thèm động. Cũng phải, thuộc hạ của uân đầu có kẻ nào vô dụng, người có thể được tin tưởng để hộ tống cô càng không thể thuộc nhóm đó.

Từ sau khi cô xem xong chương trình ti vi hôm ở bệnh viện, sáng hôm sau tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng của Dương Quân. Hỏi mấy tên thuộc hạ thân tín thì được biết anh đã đi công tác ở Anh.

Hừ, bị thương nặng như thế mà không chịu nằm yên dưỡng thương. Được, anh thích làm việc như thế thì cho anh làm đến chết luôn đi!

Minh An thầm mắng.

Quân đi biệt tích suốt một tuần liền mà không hề liên lạc với cô. Đến khi cô chủ động gọi cho anh thì điện thoại lại vang lên tiếng của cô tổng đài nhẹ nhàng, báo rằng thuê bao tạm thời tắt máy.

Cô cũng đâu phải là loại người thiếu anh một ngày thì quay cuồng khó chịu. Anh không liên lạc, cô cũng chẳng thêm quan tâm. Hằng ngày, cô chạy bộ rồi luyện tập, ban đêm không có ác nhân quấy phá tuy có chút hụt hẫng không quen nhưng vẫn yên lành ngủ ngon. Vì thế, thương tích của cô từ lâu đã khỏi nay lại còn tăng lên vài kí thịt, thật không tồi!

Nhưng tên kia cách đây nửa ngày lại liên lạc, bảo cô tối nay nhất định phải đến khách sạn Dream sẽ có người hướng dẫn.

Lúc nhận được tin nhắn, An gan lì không chịu đi. Mấy tên thuộc hạ tái mặt đau khổ chạy ngược chạy xuôi năn nỉ suốt buổi, cô mới miễn cưỡng bước ra khỏi biệt thự.

Mình An vừa xuống xe đã có một đoàn người mặc đồng phục khách sạn xếp thành hai hàng dài trước cửa cúi đầu chào.

Một nữ nhân viên xinh đẹp cười thân thiện bước ra khỏi đoàn người và tiến đến gần cô. Cô ta cúi người đưa tay, ý bảo mời cô vào trong. An theo hướng cô ta chỉ cất bước đi.

Hôm nay, cô mặc chiếc váy màu xanh biển thời trang, khoác ngoài áo lông trắng mềm mại, kết hợp với đôi gót àu trắng tạo nên cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái. Mái tóc đen mượt được xõa dài qua vai bằng phẳng bay trong gió.

Theo chân của cô nhân viên xinh đẹp, Minh An được dẫn đến khu vực trung tâm của khách sạn, nằm phía ngoài trời. Sau một hồi quan sát mà không thấy bóng Âu Dương Quân, cô quay lại định hỏi cô nhân viên kia thì cô ta đã rời khỏi từ lúc nào.

Minh An bĩu môi.

Tên Quân này không biết làm cái trò gì mà trời lạnh thế này còn muốn ăn tiệc giáng sinh ngoài trời.

Trước mặt cô là một chiếc hồ nhân tạo lớn, mặt nước trong xanh. Trên hồ có một cây cầu phẳng bắc ngang nối từ bên này sang bên kia. Giữa cây cầu là một đoạn phình to ra hình tròn, ở đó đã đặt sẵn bộ bàn ghế kiểu cách.

Minh An bước lên cây cầu rồi tiến đến kéo một chiếc ghế và ngồi xuống. Thấy có luồng khí ấm bất ngờ, cô cúi đầu nhìn xuống chân bàn thì phát hiện dưới đó có đặt một chiếc lò sưởi ấm áp.(đến thế là cùng)

trên tai vang lên tín hiệu, cô liền đưa tay nhấn nút liên lạc. Bên kia là giọng của Âu Dương Quân:

“Em đến rồi?”

Minh An không nói gì mà chỉ hừ nhẹ. Câu nói của anh chỉ như câu hỏi tu từ, mang tính khẳng định nên cô không nhất thiết trả lời. Hơn nữa, bắt cô đến sớm để đợi anh là cái lí gì vậy?

Bên tai cô lại vang lên tiếng cười nhẹ.

“Vẫn còn giận? Đã một tuần rồi, bọn Phong, Vũ, Hàn cũng bị em xử đến mức điều đứng hết rồi còn gì!”

- Xử gì chứ? Tôi đâu có khả năng xử mấy con người tài hoa đó!

Minh An giọng điệu châm chọc trả lời. Vừa xong, cô lại nghe giọng cười hứng thú của Âu Dương Quân.

“Minh Thư trở mặt đòi chia tay với Vũ kiến cả tuần nay hôn cậu ta cứ vất vưởng ở xó xỉnh nào, tôi phải cho cậu ta nghỉ phép một ngày để giải quyết việc riêng. Hàn sau khi phỏng vấn ở đài truyền hình về thì số xe, số điện thoại đều bị người ta biết. Hằng ngày có đến vài trăm cuộc điện thoại từ các cô gái trẻ gọi đến khiến cậu ấy phải thay xe, đổi số. Đến cả Phong ở nhà cùng em thì tự dưng lại bị tiêu chảy.”

Dừng một lát, anh mới phán câu cuối cùng:

“Những sự việc này không phải quá trùng hợp đi!”

Minh An dù bị lật tẩy cũng không có biểu hiện gì trên mặt.

- Các người thông đồng với nhau đưa tôi trở thành tâm điểm cho người ta dòm ngó, hại tôi suốt cả tuần nay chẳng dám ra ngoài bởi bọn săn báo cứ rình rập xung quanh. Như thế mà không đòi lại công lí thì thật có lỗi với bản thân!

“Đó là tất cả lí do hay em vốn không muốn kết hôn với tôi?”

Giọng Âu Dương Quân bỗng trở nên lạnh lẽo đáng sợ. Chỉ sợ câu trả lời của cô không vừa ý anh thì anh không ngại biến đêm giáng sinh thành đêm săn mồi, đem thành phố yên bình này biến thành nghĩa trang.

- Anh chưa cầu hôn với tôi lại tuyên cáo với mọi người rằng tôi sẽ cùng anh kết hôn, anh không thấy mâu thuẫn sao?

Minh An biết điều lựa lời mà nói. Và thật may nó lại khiến tâm trạng của Âu Dương Quân trở nên tốt hơn, anh sáng khoái nói:

“Được, vậy chỉ cần tôi cầu hôn thì em sẽ đồng ý chứ gì?”

Cái tên độc đoán này, chấp nhận hay không là quyền của cô chứ!

Còn chưa kịp lên tiếng phản bác, cô đã nghe thấy một âm thanh vù vù đang dần to lên. Nhìn theo hướng phát ra âm thanh kia thì thấy một chiếc trực thăng đang tiến lại gần. Những cây cao trong khuôn viên khách sạn đều bị quạt cho ngã rạp, lá bay tung trời.

Khi chiếc trực thăng từ từ hạ thấp xuống, Minh An mới nhìn rõ người đang đứng ở cửa máy bay không ai khác ngoài Âu Dương Quân. Anh đang hướng về cô vẫy tay và mỉm cười.

Sau một hồi khiến cây cối rơi rụng, chiếc cánh xoay vòng vòng trên trực thăng giờ mới chịu ngừng lại.

Quân bước xuống, nét mặt hờ hững chưa từng thấy tiến đến gần nơi cô đang ngồi. Anh mặc bộ comple đen lịch lãm, đi vòng qua chiếc bàn rồi dừng lại trước mặt Minh An. Cô bị khí thế ngời ngời của anh bức bách phải đứng dậy, ngược mặt nhìn xem con người này rốt cuộc muốn làm gì.

Bất ngờ, cây cầu mà hai người đang đứng đột nhiên phụt lên những tia pháo bông sáng chói, đẹp mắt. Lấy nơi này làm trung tâm, những cột pháo hoa như những bó lúa vàng lần lượt được cháy sáng, chạy dọc theo cây cầu rồi vòng ra quanh hồ tạo nên khung cảnh mơ hồ, ảo diệu.

Còn chưa hiểu điều gì xảy ra, Minh An lại trở to mắt nhìn Quân vươn tay đón một bó hoa hồng thật lớn đang rơi từ trên trời xuống cùng vô vàn cánh hoa bay lất phất, nhẹ nhàng phiêu lãng trong không trung.

Âu Dương Quân chính xác đón lấy bó hoa rồi quỳ một chân xuống cây cầu đá, ngẩng mặt với đôi mắt sáng ngời nhìn Minh An, môi mấp máy:

- Minh An đồng ý kết hôn cùng tôi nhé! Hằng đêm ôm em ngủ mà chẳng thể làm được gì hơn là việc cực kì thách thức với tôi rồi. Bây giờ, tôi muốn thông báo với em rằng giới hạn chịu đựng của tôi đã hết, nếu em còn không đồng ý... Hừm, lí nào có chuyện em không đồng ý! Một người đàn ông hoàn hảo như tôi đang đứng trước mặt cầu hôn thì em làm sao có thể lắc đầu, phải không? Vì vậy, Minh An à, em hãy nhanh nhanh gật đầu đi!

Minh An đỏ khốc đỏ cười nghe lời cầu hôn của anh. Cô thật muốn nói với anh, anh quá tự đại rồi! Anh rõ ràng là đang tự hoang tưởng về bản thân.

tia pháo không ngừng cháy sáng, những cánh hoa không ngừng rơi, âm nhạc du dương nhẹ nhàng như ảo mộng cùng một người đàn ông tuấn tú, cao ngạo đang quỳ gối trước mặt khiến Minh An bối rối. Tim cô đập nhanh hơn bình thường, mặt cũng nóng hơn, đỏ hơn. Cô mỉm cười, giọng hơi run:

- Anh không thể cho thêm một câu hứa hẹn nào sao?

- Hứa hẹn? Cần gì phải hứa ! Vì tôi nhất định sẽ yêu thương em, bảo vệ em. Với em, tôi sẽ cùng sống cùng chết, không thay lòng, không đổi dạ, xem em như viên ngọc quý giá mà trân trọng. Đó đều là điều hiển nhiên xảy ra nên lời hứa... không khác gì một lời vô nghĩa.

Minh An không quan tâm gì nữa mà cúi người, nhào ngay vào lòng Âu Dương Quân. Hai tay vòng qua cổ anh ôm thật chặt. Người đàn ông này, từ bây giờ đã là của cô!

Bỗng nhiên, một thứ cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc mạnh mẽ lan tỏa đến từng tế bào trong cơ thể của cả hai.

Thời gian cứ thế trôi qua thật lâu, thật lâu, cho đến khi Quân phát hiện còn điểm quan trọng mới nhẹ đẩy Minh An. Anh rút từ túi quần chiếc hộp màu đen và mở ra. Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, lấp lánh nổi bật.

Quân lấy chiếc nhẫn rồi nắm lấy bàn tay thon nhỏ của An, đeo lên ngón áp út của cô.

- Từ nay, em sẽ là người phụ nữ của tôi!

Trái với khung cảnh mười phần lãng mạn bên dưới, trên sân thượng của khách sạn, đám Phong, Vũ, Hàn cùng một số thuộc hạ đang tập trung rải cánh hoa. Cả mấy giỏ cánh hoa hồng lớn được thả đều, bay theo hướng gió rồi đáp đúng đến vị trí của Quân và Minh An.

- Phù, xem như xong! Quãng thời gian đau khổ của chúng ta nhờ vào việc này đã có thể kết thúc rồi.

Vũ thở phào một hơi.

Vì muốn trả thù anh mà Minh An dùng kế, làm Minh thư chia tay, khiến anh đến là khốn khổ. Nhưng bây giờ mọi việc đã êm xuôi, thật nên đi ăn mừng.

- Chỉ sợ dấu chấm hết không những có ý nghĩa kết thúc câu mà còn là mở đầu cho câu mới.- Hàn nói.

- Cậu nói thế là có ý gì?

- Chỉ mong sau này hai người họ đừng bất đồng ý kiến! Nếu có, chúng ta theo bên nào cũng sẽ không xong.

Không đợi Hàn trả lời, Phong lên tiếng trước.

Vậy là, nhất loạt ba người lại ảo não đầy mặt...

_____Yun Còi_____

49. Chương 49: Thử Thách Cuối Cùng

Sau đêm cầu hôn lãng mạn, Minh An và Âu Dương Quân, mối quan hệ hai người vẫn chưa đi được đến giai đoạn cuối cùng. Tất cả là nhờ vào An khôn lỏi nên mới tránh được bàn tay ác ma kia.

Tối đó vừa đến biệt thự, Quân đã mang An với tốc độ nhanh nhất vào phòng rồi khóa chốt. Bọn Phong, Vũ, Hàn thấy vậy chỉ biết liếc mắt với nhau mà mỉm cười.

Thế nhưng nửa đêm, khi nghe thấy cánh cửa phòng sách đóng ầm một tiếng rõ to thì cả ba người không hẹn mà cùng mở cửa phòng mình nhìn ra.

Vũ với đầu tóc rối tung hất mặt về phía Phong, ý bảo: “Chuyện gì vậy?”

Phong phóng trả lại anh bằng ánh mắt khinh thường: “Anh Quân vào phòng sách, lực đóng cửa mạnh như vậy thì cậu nghĩ là ai hả?”

Vũ nhăn mặt: “Tôi đương nhiên biết! Nhưng sao anh ấy lại vào phòng sách? Không phải vẫn ngủ với Minh An?”

Cả hai rồi rảo nhìn về phía người còn lại. Hàn đón lấy ánh mắt tò mò của hai kẻ nhiều chuyện kia, nhún vai ý bảo: “Trời mới biết!” rồi quay lưng đóng cửa phòng đi vào ngủ tiếp.

Một màn đối thoại trong im lặng diễn ra nhanh chóng rồi kết thúc.

Thời gian trôi nhanh vun vút như thoi đưa, mới chớp mắt đã đến ngày tổ chức hôn lễ của Âu Dương Quân và Minh An.

Nói nhanh thì không đúng, vì vốn dĩ nó thật sự rất nhanh.

Hôn lễ diễn ra chỉ sau khi Minh An được cầu hôn ba ngày, rất hợp với tính cách đánh nhanh thắng nhanh của Âu Dương Quân. Đến ngày nữ chính là An cũng thấy gấp gáp. Đêm trước hôn trở thành cô dâu, cô nằm trong vòng tay ấm áp của Quân nhẹ giọng:

- Ba ngày liệu có quá gấp không?

- Em cảm thấy thế ư? Tôi lại thấy như vậy đã chậm lắm rồi! Nếu không phải cần thời gian để có thể mời bố mẹ em đến thì ngay sau hôn cầu hôn, tôi đã muốn cưới luôn một thể!

Minh An im bặt không nói thành lời. Nhưng nghe đến câu tiếp theo của anh, lòng cô lại trở nên thật rộn ràng.

- Dù sao những thứ cần thiết đã được chuẩn bị từ lâu! Áo cưới của em là do nhà thiết kế đẳng cấp ở Ý thực hiện. Nhẫn cưới do đích thân tôi chọn mẫu kim cương và kiểu mẫu cách đây hàng tháng trời.

Cảm giác ngọt ngào xen lẫn hạnh phúc lại một lần nữa len lõi rồi tràn ngập trong tim cô. Cô cảm thấy thật may mắn khi đã gặp được anh, người đàn ông xem như hoàn hảo này sẽ cùng cô đi hết quãng đời còn lại.

Bên ngoài, một cơn mưa lớn bất ngờ đổ xuống.

Cơn mưa lạnh lẽo trong màn đêm u ám khiến người ta bắt giác ớn lạnh...

Buổi sớm, không khí như trong lành hơn nhờ cơn mưa tối qua.

- Đến cả ông trời cũng không dám phá hoại việc lớn của anh Quân!

Giọng của Phong nghe thật hào sảng. Anh tươi cười cùng Vũ và Hàn chuẩn bị những công đoạn cuối cùng cho hôn lễ.

Nơi tổ chức buổi lễ là trong khuôn viên rộng lớn, phía ngoài trời của một khách sạn tầm cỡ quốc tế. Trên thảm cỏ xanh mướt đầy sức sống là vô số những chậu hoa kiêu cách đang đua nhau khoe sắc, khoe hương. Thế nhưng chỉ chốc nữa thôi, vẻ đẹp tinh tế của cô dâu Minh An sẽ khiến chúng phải cúi đầu mà hổ thẹn.

Bên cạnh hồ phun nước là những dãy ghế khách mời bọc vải trắng tinh, thắt nơ đỏ thắm được xếp thành hàng dài thẳng tắp. Sân khấu, nơi hai nhân vật chính sẽ đứng lên đó nói lời hứa yêu nhau đến suốt đời trang trí trở thành một tòa lâu đài hoa. Bên góc trái sân khấu là một bàn ly thủy tinh trong suốt xếp chồng tầng tầng lớp lớp lên nhau, chỉ chờ đôi uyên ương cùng nhau rót sâm- panh cho đến lúc đầy.

Người phục vụ một nửa là nhân viên được chọn lọc kỹ càng từ khách sạn, số còn lại đều là người của Quân. Họ ai nấy đều vui vẻ cười nói và đi đi lại lại tất bật, rộn ràng.

Trái với khung cảnh nhộn nhịp ở sân tổ chức hôn lễ, trong phòng thay đồ của Minh An lại ôn hòa hơn nhiều, chỉ có vài người trang điểm và phục vụ cô chuẩn bị áo váy. Lúc sau còn có thêm Minh Thư đến.

- Ôi, Minh An! Sao em lại có thể giành hết tất cả những gì đẹp nhất về mình vậy nè!

Thư vừa mở cửa đã cười nói rồi tiến đến ngắm cô em gái xinh như tiên nữ của mình.

- Chị! Chị đừng giễu em nữa mà!

An đỏ mặt đứng dậy nắm tay Minh Thư nũng nịu mà lắc lắc.

- À, papa và mẹ vẫn chưa đến sao?

- Chị vừa liên lạc, hai người họ đang còn ngồi máy bay, nói rằng nhất định sẽ kịp giờ. Ày, phần dây áo này của em bị sút rồi này, mau vào trong cài lại đi!

Theo lời của Minh Thư, nhìn đến phần dây đính ngọc phía bên phải bị sút khỏi vị trí, Minh An liền cười khở rồi đi vào kéo rèm lại thay. Thấy hai cô gái trẻ lo phần áo váy vội vàng chạy đến giúp, cô nhẹ nhàng ngăn lại.

- Không cần đâu! Phần này tôi có thể tự làm được!

Hai cô gái này sáng nay đến đây muộn một phút hai mươi lăm giây liền bị Quân tức giận mà quát. Họ bị anh dọa đến mức mặt mày tái mét, đứng ro rúm một góc mà không dám khóc, chỉ cúi đầu liên tục nhận lỗi. Cô nhìn mà thấy thương.

Minh An vừa nhìn vào chiếc gương lớn vừa đưa tay chỉnh lại dây áo. Nghe thấy phía ngoài rèm vang lên tiếng chuông điện thoại và bị tắt mất, cô mỉm cười nói với ra:

- Minh Thư à, Vũ gọi phải không? Nếu thế thì chị cứ đi trước đi, em sẽ ra ngay thôi! Em sắp xong rồi!

- Ủ, vậy thì em chuẩn bị xong rồi ra nhé!

Minh Thư sau một hồi ngại ngùng thì cũng đánh tiếng mà đi trước.

An tập trung gài lại dây áo nhưng nó khó hơn cô tưởng. Loay hoay một hồi vẫn không thể làm được nên cô đành lên tiếng gọi người.

- Cái này khó hơn tôi tưởng đấy, hai cô vào giúp tôi đi!

Năm giây, mười giây, nửa phút trôi qua mà vẫn không thấy bên ngoài rèm có động tĩnh gì. Thậm chí là tồn tại một sự im lặng đến kì lạ, Minh An bỗng cảnh giác. Theo Dương Quân lâu ngày nên thói quen cùng khả năng dự đoán của cô đã tăng lên rất nhiều.

Đến lúc này, một tiếng giày cao gót nện đều xuống mặt sàn đang từng bước, từng bước tiến lại gần chỗ rèm. Minh An bình tĩnh vén chiếc váy cưới dài phủ đến gót chân lên, rút trong đôi giày ra một khẩu súng lục. Đêm trước, Quân bảo cô hãy mang nó theo bên mình để phòng mọi chuyện bất ngờ có thể xảy ra. (chịu mấy người này luôn)

Tiếng bước chân đột nhiên dừng lại. Qua tấm gương lớn trước mặt, cô nhìn thấy một tà váy màu trắng chấm đất lộ ra qua khe hở dưới tấm rèm che.

“Roẹt!”

Tấm rèm che sau lưng cô được người ta dứt khoát kéo ra. Trong tích tắc cánh rèm lộ ra đó, Minh An nhanh như chớp xoay người, chĩa súng vào đúng mi tâm kẻ kia. Mà kẻ đó cũng chính xác nhắm nòng súng đèn ngòm vào cô.

Sau lưng người đó, hai cô gái chuẩn bị áo váy cho cô lúc nãy đang nằm sấp dưới đất, không biết là ngất hay đã chết. Đến người phục vụ phần trang điểm cho cô cũng vùi mặt vào đồng phần, nằm sòng soài trên bàn.

Nhưng điều khiến Minh An ngạc nhiên đến tột cùng chính là kẻ đang nhếch khuôn miệng nhỏ xinh thành một đường cong mỉa mai hoặc và nhắm súng vào cô.

Cô ta mặc một thân váy trắng, kiểu dáng không khác với chiếc váy của cô là mấy. Mái tóc dài đen mượt được xõa dài qua vai. Đôi mắt to và trong như pha lê. Thân hình tương đối nhỏ nhắn nhưng gương mặt lại mười phần xinh đẹp như đóa hoa kiêu diễm mang tính hoang dại.

Cô ta...

Chính xác là một Trịnh Minh An thứ hai!

_____ Yun_Còi _____

Mk xin thông báo nhé mk đang ra pic tiếp theo mang tên : thiên xứ tội lỗi mong m.n đón đọc nhé Love all

50. Chương 50

“Tình tình tình tình!!! Tình tình tình tình!!!”

Giai điệu quen thuộc vang lên nhẹ nhàng trong không gian ngập tràn tiếng cười vui vẻ. Trên lầu đài bằng hoa, Âu Dương Quân với bộ vest đen lịch lãm cùng vẻ tuấn tú ngời ngời như chàng hoàng tử bước ra từ những câu chuyện cổ tích đang đợi nàng công chúa. Ánh mắt anh, nói hạnh phúc thì phải là cực kì hạnh phúc. Bên cạnh anh là Vũ, người vinh dự trở thành phụ rể của buổi lễ quan trọng hôm nay.

Nổi đến nơi Quân đang đứng là một tấm thảm bằng hoa tươi màu hồng và đỏ xen kẽ được rải đều trên mặt cỏ xanh mơn. Phía đầu kia tấm thảm đó chính là vị điệp viên ngoại quốc đang vui vẻ đợi đón con gái mình. Ông sẽ dắt cô đi hết tấm thảm này rồi trao cô vào tay Âu Dương Quân.

Mẹ của cô dâu, Thu Hà đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Bà búi tóc cao để lộ chiếc cổ thon dài, mình chứng cho vẻ đẹp không bị thời gian bào mòn của mình. Gương mặt xinh đẹp của bà như sáng bừng khi thấy cô con gái yêu dấu xuất hiện từ đằng xa.

Trong không khí phảng phất mùi thơm của hoa cỏ, Minh An đang từ từ tiến đến như một nàng tiên váy trắng, kiều diễm kinh động lòng người. Ánh mắt cô e thẹn nhìn đến phía trước, nơi Quân đang đứng, bước từng bước nhẹ nhàng. Đi theo sau cô là chị gái Minh Thư cũng không hề thiếu phần xinh đẹp làm phụ dâu.

Mọi người có mặt trong buổi lễ đều mắt chữ O miệng chữ A hướng về cô tấm tắc khen ngợi. Bọn họ nếu không phải là đại ca có máu mặt cũng là giám đốc, doanh nhân tài năng.

Đến trước mặt bố mình, Minh An nở một nụ cười thật tươi rồi đưa bàn tay mình cho ông. Vị điệp viên nắm tay con gái mình cũng cười tươi không kém, nói:

- Con gái à, con hãy hạnh phúc nhé!

Minh An thẹn thùng cúi nhẹ đầu:

- Vâng, cảm ơn bố!

Nghe con gái nói, Thomas không tránh khỏi hơi sững người. Nhưng là một điệp viên, ông chỉ cần không quá hai giây để trở lại trạng thái bình thường, vui vẻ nắm tay cô dắt đi.

Trong khung cảnh tuyệt vời, mọi người ai nấy đều tinh thần hưng phấn nhìn cô dâu đang được bố mình dắt từng bước tiến về sân khấu chính. Thế nhưng, Phong, Vũ, Hàn đứng bên cạnh Quân lại bắt đầu lo lắng khi thấy sắc mặt của anh bỗng trở nên xám xịt như đám mây đen vần vũ, chuẩn bị nổi giông. Là thuộc hạ thân tín cũng là anh em thân thiết, bọn họ quá hiểu anh. Trong ngày trọng đại như thế này mà sát khí trên người anh lại tỏa ra mạnh mẽ như thế, nếu không phải có sự việc đặc biệt thì cũng sẽ là sự việc vô cùng đặc biệt.

Và những điều xảy ra sau đó đã chứng minh rằng dự đoán của họ là không hề sai.

- Cho người bao vây toàn bộ khách sạn!

Dương Quân dứt khoát ra lệnh với chất giọng lạnh lẽo cực độ.

Vũ không chần chừ một giây nào, dùng thiết bị liên lạc truyền lại lời cho toàn bộ thuộc hạ đang có mặt trong khuôn viên khách sạn này.

Đám quan khách tuy không biết có việc gì xảy ra nhưng với kinh nghiệm lăn lộn bao nhiêu năm, dựa vào sắc mặt người khác mà sống và hành động thì đều biết điều mà ngồi yên. Tuy nét lo lắng hiện rõ ràng trên mặt nhưng một hành động hoảng hốt la hét dư thừa cũng không có nên hoàn toàn không có sự hỗn loạn xảy ra. Bởi họ biết và tin tưởng vào khả năng xử lí của Dương Quân. Việc mà đám người bọn họ có thể làm lúc này là ngồi yên chờ đợi.

Xung quanh chỉ có người của Âu Dương Quân di chuyển theo lệnh.

Âu Dương Quân đứng trên sân khấu hướng mắt về phía bố vợ rồi buông một câu:

- Ở đây nhờ ông!

Nói xong, anh liền bỏ đi, chạy thẳng vào bên trong khách sạn. Thomas cũng gật đầu hiểu ý.

Mà cũng ngay sau câu nói đó, Minh An liền thay đổi sắc mặt, giằng mạnh tay khỏi bố mình. Nhưng cánh tay lại như bị ông khóa chặt không thể nhúc nhích. Cô liền không ngại mà rút ngay khẩu súng giấu ở thắt lưng nhắm vào ông mà bóp cò. Trong cùng tích tắc đó, vị điệp viên với tốc độ chuẩn xác nhất chớp lấy cổ tay cô mạnh mẽ giơ cao.

“Pằng!”

Một tiếng súng vang lên, viên đạn lao ra xé không khí nhưng không gặp phải bất kì mục tiêu nào nên rơi xuống đầu đó và trở thành một mẩu đồng vô dụng.

- Muốn giết tôi? Cậu vẫn còn chưa đủ khả năng đâu!

Thomas lên tiếng, giọng điệu cao ngạo chẳng khác Âu Dương Quân bao nhiêu. Ông nhân cơ hội chiếm thế chủ động liền bẻ ngoặt tay người có gương mặt giống y con gái mình ra sau rồi ấn xuống thảm hoa.

Những người chứng kiến một màn cha con đánh nhau này không khỏi trở mắt kinh ngạc. Đám cưới vốn dĩ đã đặc biệt nay lại càng trở nên kì lạ rồi.

Thu Hà cùng Minh Thư thì mặt mày tái mét, chạy lại chỗ hai người thân của mình đang xung đột.

Kể đang bị ấn quỳ dưới đất kia không hề tỏ ra sợ hãi.

- Tại sao biết tôi không phải con gái ông?

- Giọng nói tuy tôi không biết làm sao cậu có thể làm giống Minh An như vậy nhưng gương mặt này thì chỉ cần qua một cuộc phẫu thuật, muốn giống ai cũng là chuyện đơn giản. Tuy nhiên, cậu mắc phải hai sai lầm. Thứ nhất, Minh An không gọi tôi là “bố” mà là “papa”. Thứ hai...

Theo âm kéo dài của Thomas, mọi người chung quanh đều nín thở lắng nghe. Vị điệp viên thì cười cười nhìn kẻ kia:

- Dù rất khéo léo nhưng cậu vẫn không thể che đi “quả táo của Adam” của mình được phải không?

Nhìn vào ngón trỏ của Thomas đang vỗ vỗ vào cổ kẻ kia, mọi người không hện mà cùng ồ lên. Bây giờ họ mới phát hiện ở đây tuy được chiếc cổ áo cao phủ lên nhưng do kiểu bó sát lên lộ lộ cái mà người ta vẫn hay gọi là “trái cấm”, nếu không quan sát thật kĩ sẽ không thể nhận ra. Ánh mắt đám đại ca cùng doanh nhân này lại thêm phần khâm phục ông. Dù biết thân thế của Minh An không phải tầm thường nhưng cô có người bố với tài năng tuyệt vời đến mức này thì thật khó tưởng tượng.

- Hừ, rốt cuộc ông là ai?

Tên nam không ra nam nữ không ra nữ trước mặt vùng vẫy, thét lớn. Hắn mất công mất sức cùng tiền của để tạo ra một kế hoạch xem như là hoàn hảo này mà nay lại như trở thành công cốc. Hắn còn là người từng luyện võ cùng trải qua sự huấn luyện chuyên nghiệp của cha mình nên không thể dễ dàng bị người ta khống chế dễ dàng như vậy được. Kẻ đang bắt hắn này rốt cuộc là ai?

- Tôi đã biết cậu là kẻ ngu ngốc nên mới động vào Quân và con gái Minh An của tôi nhưng không ngờ lại còn bại não đến nỗi hỏi một câu dở hơi như vậy! Tôi đương nhiên là...

Đám người xung quanh lại lần nữa hít thở không thông. Câu mà tên biến thái kia hỏi thật đúng là cái mà họ đang tò mò.

Bên cạnh, TRịnh Thu Hà lo lắng lắc tay áo chồng mình, sợ ông trong lúc phấn khích lại nói ra thân thế. Vợ chồng bao nhiêu năm, bà thừa sức hiểu tính cách của ông. Vì yêu bà nên ông mới bỏ nghiệp điệp viên, nhưng mỗi lúc được ra tay hành động, ông liền chẳng màng điều gì.

- Đương nhiên, tôi là cha của Minh An! Còn cậu, vì cớ gì muốn hại con gái tôi?

Câu trả lời của ông thành công đã kích đến đám người tò mò xung quanh. Một câu này cũng thật rõ ràng đi!

Kẻ kia lại hừ lạnh.

- Cô ta cùng Âu Dương Quân đã hại chết cha cùng chị gái tôi!

Hắn, không ai khác chính là con trai của Phan Thành, từng là người quản lý thể lực ngầm của Âu Dương. Cha hắn bị Âu Dương Quân khi ngồi vào cái ghế chủ tịch tổng cổ, chỉ nhận được một phần cổ phần cùng với lời hứa hôn của Âu Dương Hoàng. Thế nhưng cuối cùng, cha hắn bị thuộc hạ của anh nửa đêm đột nhập giết chết. Mà chị hắn, Phan Nhã Vân đến thì thể cũng chẳng còn nguyên vẹn.

Ôm hận trả thù lại nghe tin hôm nay Âu Dương Quân cùng Minh An tổ chức hôn lễ, hắn liền lập nên kế hoạch. Chỉ tiếc, hắn không phải là đối thủ của Quân càng không phải đối thủ của vị điệp viên bí ẩn này.

- Vậy thì tiếc quá, hôm nay đến người cuối cùng của gia đình là cậu cũng sẽ bị con rể ta giết nốt!

Lời của Thomas nói ra tuy nhẹ nhàng nhưng khiến toàn thể lông tơ của mọi người dựng đứng.

- Ha ha, dù thế thì hôm nay tôi cũng sẽ lôi con gái ông đi theo, nếu may mắn còn có thể kéo thêm tên Âu Dương Quân chết tiệt kia nữa! Ông không hỏi xem tôi giấu con gái ông ở đâu để nhặt xác sao?

Vị điệp viên kia không phải chỉ hữu danh vô thực, ông bình thản nhìn hắn cười:

- Cậu nhất định không thể mang con bé ra khỏi khuôn viên khách sạn này! Mà cho dù có mang ra, tôi không tin con rể của mình chẳng đào xuống ba tấc đất để tìm nó. Người làm cha như tôi đây phải dựa vào sơ hở của cậu để phán đoán mà Quân chỉ cần đứng từ xa nhìn đã biết cậu là giả thì không cần nghĩ cũng biết kết quả!

Cháp này tặng bạn : Cơm rangng nhé cảm ơn bạn đã theo dõi truyện và love all

-__Yun_Coi__

51. Chương 51: Vết Cắt

Nơi diễn ra hôn lễ là một khách sạn mang tầm đẳng cấp quốc tế.

Nó là một dãy nhà hình vòng cung tinh tế như vầng trăng khuyết. Toàn bộ khách sạn có ba mươi tầng, mỗi tầng hơn năm mươi phòng. Trong đó có ba tầng hầm dùng để phục vụ nhu cầu vui chơi cho khách hàng như casino, billiard... Vì thế, nếu tính ra thì tổng số phòng là một con số đáng kể.

Số phòng tuy nhiều nhưng vẫn không thể mang ra so sánh với lực lượng thuộc hạ của Âu Dương Quân. Bởi chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà anh đã dẫn người lực khắp hầu hết các phòng.

- Đã kiểm tra hệ thống camera chưa?

Quân vừa đá tung cửa phòng vừa nói vào thiết bị liên lạc với Hàn.

“Hệ thống đã bị đột nhập nên giờ không thể rà soát được! Bà Thu Hà và Minh Thư hiện đang ở đây để xử lý, họ nói chỉ cần một chút thời gian ngắn thôi!”

Trong phòng quản lý camera, Hàn vẫn chăm chú vào màn hình. Anh trước nay chưa bao giờ giao những việc cấp bách này cho người ngoài, nhưng bây giờ trước mặt anh là hai cao thủ hacker nổi tiếng, tài năng của họ không cần kiểm định nên anh rất yên tâm.

Và không phụ sự tin tưởng của anh, không quá ba phút, Thu Hà nhìn sang Minh Thư cười nói

- Xong! Con gái à, tay nghề của con cũng lên cao rồi đấy! Không uổng công ta đào tạo bấy lâu!

Minh Thư mỉm cười đón nhận lời khen từ mẹ nuôi rồi quay sang Hàn:

- Anh hãy thông báo với Quân, an có khả năng đang ở trên sân thượng. Một camera đã quay được có hai người mặc váy trắng tiến về phía ấy. Tên kia có khuôn mặt giống an nên có lẽ đã dễ dàng vượt qua sự kiểm tra của người chúng ta.

Vừa nghe xong, Hàn liền liên lạc với Âu Dương Quân về vị trí của Minh An rồi thông báo với Phong, Vũ cùng lên đó.

Trên tầng cao nhất của khách sạn, gió vù vù thổi như muốn cuốn tung tất cả những gì trong lòng nó. Đột nhiên, một âm thanh bất ngờ vang lên.

“Ầm!”

Cánh cửa sân thượng không chịu nổi lực đá quá mạnh nên bay ra rồi rơi xuống đất. Người có khả năng như vậy, không ai khác ngoài Âu Dương Quân.

Nghe Hàn thông báo, anh đã không nghĩ một phút nào chạy từ tầng hai mươi ba lên đây với tốc độ kinh người. Gặp được hình dáng quen thuộc kia, lòng anh dịu đi không ít. Thế nhưng, cảm giác vui sướng đó chỉ tồn tại trong tích tắc thì thần kinh của anh đã lại căng lên như dây đàn.

Trên thành của sân thượng, Minh An đang đứng cheo leo ở đây. Đôi mắt cô bị một dải vải trắng quấn quanh che mất tầm nhìn, hai tay bị trói ra đằng sau. Chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi mà cô đang mặc bị gió thổi bay phần phật. Thân hình nhỏ nhắn dường như đang đung đưa theo luồng xoáy ấy.

Nếu không phải tình thế hiện tại vô cùng nguy hiểm, hẳn ai cũng sẽ liên tưởng đến hình ảnh nàng tiên mất cánh, chơi vơi một mình giữa trời cao.

- Âu Dương Quân?

Tuy không thấy gì nhưng cô lại rất tự tin rằng người đến nhất định là anh.

- Minh An!

Không để phí phạm trôi qua một giây phút nào, Quân liền chạy nhanh đến đỡ lấy thân hình như sắp bị gió cuốn bay mất kia.

Cảm nhận bước chân anh đang lại gần, cô khẩn trương lên tiếng ngăn cản:

- Đứng, đừng đến! Trên người tôi đang có bom hẹn giờ, chưa biết khi nào phát nổ! Dưới chân cũng có bom, chỉ cần tôi di chuyển cũng liền tiêu mạng.

Tên kia đã bật mắt rồi mang cô lên đây. Mắt không thấy lại đứng trên thành cao nên chỉ cần cô một bước sơ sẩy thì không cần bom nổ, rơi từ đây xuống cũng sẽ thịt nát xương tan. Tên này thâm độc còn hơn cả Phan Nhã Vân, chị của hắn.

Quân dường như không nghe thấy lời nói kia, cứ thế mà từng bước tiến đến. Anh đưa tay gỡ lấy tấm vải che mắt của cô và nhanh chóng cởi dây trói.

- Từ khi nào việc đến hay đi của tôi là do em quản hả?

Dương Quân nghiêm giọng lạnh lùng. Cô bảo anh không đến thì anh liền không đến sao? Như thế khác nào cô đang xem thường tình cảm cùng bản lĩnh của anh.

Bị anh chặn họng, anh không biết nói gì hơn. Dù lời nói kia mang theo hơi lạnh nhưng đến tai cô lại trở nên thật ấm áp.

Vừa lúc ấy, một đám người cũng khẩn trương chạy đến

- Anh Quân! An!

Bọn Phong, Vũ, Hàn đồng loạt lên tiếng. Phía sau còn có vị điệp viên ngoại quốc cùng hai nữ hacker.

Tinh mắt thấy trên người Minh An có bom, Phong nhanh chóng tiến về phía cô. Phá bom chính là sở trường của anh.

Thế nhưng khi quan sát hai loại bom này, anh lập tức xám mặt. Đây là những loại anh chưa từng gặp qua. Mỗi loại đều có mười hai sợi dây khác màu, nếu chỉ cần cắt nhầm dù chỉ một sợi thì cũng dừng nghĩ đến toàn mạng.

Thấy sự biến đổi của Phong, Âu Dương Quân dứt khoát ra lệnh:

- Chỉ còn mười phút! Nếu cậu không cắt nó cũng sẽ nổ!

Phong hít một ngụm không khí lấy bình tĩnh. Quân đã tin tưởng anh như thế thì sao anh có thể phụ lòng. Sau một hồi quan sát và phân tích, Phong quyết định rút con dao nhỏ trong người ra rồi cẩn thận cắt dây phá bom.

Những người còn lại thì im lặng chờ đợi, đó là việc họ có thể làm lúc này. Mỗi lần Phong cắt một sợi dây, trên mặt họ lại xuất hiện thêm một giọt mồ hôi, hồi hộp.

Phong lần lượt cắt bỏ và hoàn toàn vô hiệu quả bom hẹn giờ trên người Minh An. Nhưng quả phía dưới chân cô, anh lưỡng lự một hồi vẫn không dám tiếp tục.

- Sợi nào có khả năng cao nhất?

Giọng Âu Dương Quân bình tĩnh vô cùng, nó như một cơn gió mát lạnh thổi đến làm dịu đi thần kinh đang căng thẳng của những người còn lại. Đến vị điệp viên từng trải kia cũng để lộ vài phần khâm phục khi nhìn anh.

- Màu lục! Nhưng tôi không dám chắc, sợi màu đỏ kia cũng không phải là không có khả năng!

Không gian đột nhiên rơi vào im lặng, nhường lại cho gió lạnh rít gào.

Thời gian dường như trôi qua thật lâu.

- Được rồi, tất cả hãy ra khỏi khách sạn này đi!

Tiếng của Âu Dương Quân vang lên rõ ràng trong tiếng gió vun vút.

- Anh Quân!

Phong, Vũ, Hàn đồng thanh lên tiếng. Ba người còn lại cũng kinh ngạc trước quyết định của Quân.

- Các cậu dám cãi lời sao? Mau đưa bố mẹ An cùng Minh Thư rời khỏi đây ngay. Cả các cậu nữa, không ai được ở lại!

Lời của Âu Dương Quân dứt khoát kèm theo vị cảnh cáo. Họ sáu người lo lắng nhìn về phía An, thấy cô gật đầu không do dự đành bất đắc dĩ quay người lục tục xuống cầu thang.

Tình hình này cho dù họ có ở lại cũng chẳng làm được gì.

Sân thượng lại tràn ngập tiếng gió rít.

Nhưng bây giờ nó còn đồng thời ngập tràn yêu thương.

Một nàng tiên xinh đẹp mặc váy trắng tinh khôi cùng một chàng hoàng tử bóng đêm nhuộm màu tà mị đang cùng nhau đối mặt với tử thần

- Có sợ không?

Quân hướng mắt nhìn An hỏi.

- Không!

Minh An khẳng khái đáp.

- Thật sự?

- Ừm! Vì có anh ở đây và vì tôi tin anh!

Một dòng ẩm áp từ từ chảy qua từng mạch máu trong cơ thể hai người.

Khoảng cách dường như lại được rút ngắn.

- Được, dù có chuyện gì xảy ra thì vẫn hãy tin rằng tôi sẽ luôn bên em!

Quân nhìn An đang mỉm cười rồi đưa tay lấy con dao mà Phong để lại. Tay kia anh nắm chặt tay cô, một cái nắm tay mang nhiều ý nghĩa!

Thời gian dường như ngưng đọng ở giây phút này...
Âm thanh gió rít không còn lọt vào tai...
Con dao sắc bén đặt trên sợi dây màu lục khê động...
“Soẹt!”

_____ Yun_Coi _____

52. Chương 52

Chương 52

Làn vấy trắng của Minh An bay phần phật trong gió.

Cô dường như đình chỉ hô hấp khi Âu Dương Quân cắt đứt sợi dây quyết định còn lại. Cô nhắm mắt, siết thật chặt bàn tay đang nắm tay anh.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Không có bất cứ âm thanh nào phát ra ngoài tiếng gió reo.

Minh An thẳng thốt mở mắt. Vừa lúc đó, đáy mắt cô liền chạm phải gương mặt tươi cười rạng ngời của Quân đang nhìn cô. Cô hướng xuống chân, nơi có quả bom lộ ra dưới làn vấy bay bay.

Sợi dây màu lục đã được cắt bỏ và không hề làm quả bom phát nổ.

- Dương Quân, chúng ta sống rồi, chúng ta sống rồi!

Bị sự vui mừng khôn xiết vây lấy, Minh An không hề ý thức rằng mình đang đứng trên thành cao của tầng thượng mà nhảy lên sung sướng. Bên dưới, Âu Dương Quân dang rộng hai tay chờ cô sà vào lòng cười nói:

- Đúng vậy!

Thế nhưng, niềm vui chưa kịp đến mà họ lại tiếp tục chịu một phen kinh hồn.

Lúc Minh An trên thành cao kia đang định nhào vào Âu Dương Quân thì chiếc gót cao giẫm phải tà váy dài liền ngã về sau.

- A!

Tiếng hét thất thanh của Minh An hòa tan trong tiếng gió. Một lần nữa, cô rơi từ tầng thượng của khách sạn xuống. Lúc ở Nhật, chính nhờ Dương Quân cứu cô từ trên trục thăng nên đến giờ vẫn còn mạng.

Cảm giác hoảng hốt chợt ủa về, trong hoàn cảnh này lại trở nên mạnh mẽ gấp đôi.

Lúc trước, cô chỉ một mình tự do tự tại, không vướng bận điều gì nên đối diện cái chết thật nhẹ nhàng. Nhưng bây giờ bên cạnh cô đã có Quân khiến cô thật sợ hãi. Sợ rằng người đàn ông lạnh lùng, cao ngạo kia nếu không có cô bên cạnh sẽ suốt đời sống cô đơn cùng dằn vặt.

Đôi lúc người còn sống mới là kẻ đau khổ nhất!

Bỗng một giọt nước mắt trong suốt như pha lê trào ra khỏi hốc mắt Minh An rồi rơi thẳng xuống dưới.

Cảm giác hạnh phúc đã đến ngay kề bên mà lại đành bất lực nhìn nó vượt mắt, thật không cam tâm! Cô thật không cam tâm!

Tưởng chừng thời gian đã qua rất lâu nhưng thực ra chỉ vồn vện trong tích tắc.

Khoảnh khắc Minh An ngã người về sau rơi xuống chỉ trong nháy mắt nhưng tốc độ của Âu Dương Quân còn khủng khiếp hơn. Anh nhảy lên thành rồi nhào theo cô, đưa tay chụp trúng chính xác cổ tay cô. Cánh tay kia nhanh chóng bám chặt lấy thành của sân thượng.

Minh An kinh ngạc ngược mắt nhìn anh. Nước mắt không kiềm được cứ rơi mãi.

Anh một lần nữa không màn tính mạng mà cứu cô!

- Đừng khóc nữa! Em thật sự đã trở nên mau nước mắt như thế từ bao giờ? Tay tôi giờ không thể lau nước mắt cho em đâu!

Âu Dương Quân thản nhiên lên tiếng. Anh muốn an ủi cô nhưng chẳng biết làm thế nào.

Phía dưới, Minh An không để tâm lời anh mà chỉ chú ý đến bàn tay kia của anh đã rướm máu vì chịu lực của cả hai người. Cứ tiếp tục thế này thì cả hai nhất định sẽ không thể sống.

Minh An ngừng khóc, nói từng lời rõ ràng:

- Dù sống một mình sẽ rất đau khổ nhưng anh phải cố sống cho thật tốt đấy! Hãy sống luôn cho phần của tôi nữa, nhé!

Dương Quân dường như đoán biết những gì cô sắp làm liền tức giận quát lớn:

- Cả hai chúng ta nhất định sẽ sống! Không được nhất thời hành động...

Chưa đợi anh nói hết, Minh An đã vươn cánh tay kia lên rồi dùng móng tay sắc nhọn của mình mà ấn mạnh vào tay anh. Cô dùng lực mạnh đến nỗi chiếc móng dài cắm ngập trong da thịt của Âu Dương Quân. Máu từ đó tuôn ra thành dòng, giọt xuống thấm vào chiếc áo cưới trắng tinh của cô tạo nên những bông hoa máu điểm trên vạt váy trắng tinh.

Thế nhưng những ngón tay dài rắn chắc kia không hề buông lỏng mà còn bóp chặt hơn cổ tay nhỏ bé của cô.

- Hừ, được lắm! Có giỏi thì em cứ cắn hết cả mười móng vào xem!

Giọng Âu Dương Quân giễu cợt.

Dùng cách này để bắt anh bỏ rơi cô sao? Đừng mơ!

Vừa lúc đó, một tiếng nói từ phía trên bất ngờ vang lên:

- Anh Quân!

Đám người Phong, Vũ, Hàn đột nhiên xuất hiện. Bọn họ vừa thấy hai người rơi xuống đã vội chạy lại. Tuy nhiên không chỉ có bọn họ mà còn bố mẹ Minh An cùng Minh Thư và rất nhiều thuộc hạ của Quân cũng đến.

Dù có lệnh bắt rời đi của anh nhưng không ai chịu thực hiện. Nơi đây, vị thủ lĩnh cũng là anh em thân thiết của họ, con gái cùng con rể và người thân của họ đang đối diện với tử thần thì họ sao có thể bỏ mặc mà đi tìm cái sống vô vị kia.

Tất cả mọi người đều tập trung nơi chân cầu thang lên sân thượng chuẩn bị cùng sống cùng chết với anh và cô.

Rất nhanh, Quân cùng Minh An được đưa lên.

Vừa đến thành sân thượng, Âu Dương Quân liền bá đạo ôm lấy Minh An.. Đây chính là sự trừng phạt dành cho việc cô ngang bướng không chịu nghe lời, dăm dăm móng tay vào anh để tìm chết.

Được, cô đã muốn chết thì anh sẽ toại nguyện!

Đến khi cô thật sự không chịu nổi sắp ngất đi, anh mới chịu buông ra, tức giận hỏi:

- Không muốn chết nữa?

Minh An trong hơi thở gấp gáp, tham lam hít không khí chỉ cúi mặt không nói gì. Nhưng lại bị anh nắm lấy cằm đưa lên, bắt buộc nhìn vào mắt.

- Im lặng thì tôi sẽ bỏ qua sao?

- Vậy anh muốn tôi chuộc lỗi như thế nào?

Minh An nhìn anh, chân thành muốn hòa giải. Trước mặt mọi người như thế này, cô thật không quen.

Cứ tưởng anh sẽ tiếp tục giận dữ làm mưa làm gió thì khóe môi anh lại bỗng dâng một nụ cười yêu mị.

- Nếu em thật sự muốn chuộc lỗi, vậy cả đời này bắt buộc phải theo tôi! Dù đau ốm hay bệnh tật, khó khăn hay hoạn nạn cũng một bước không đi, một li không rời. Vui cùng chia, buồn cùng sẻ, tuy hai mà như một. Em đồng ý không?

Không những Minh An bị một lời này của Quân làm cho kinh động mà cả trăm người đang có mặt trên sân thượng này cũng được phen mở rộng tầm mắt. Đây chẳng phải là lời hứa được đọc trong hôn lễ sao!

Quân chính là quyết định kết hôn ngay tại đây và trong hoàn cảnh hết sức đặc biệt này!

Mọi người không giấu nổi ngạc nhiên.

Hôn lễ này quả thật quá đặc biệt rồi, tuyệt đối là chỉ có một không hai!

Trên tầng thượng cao vì vút gió, cô gái xinh như tiên giáng trần mặc chiếc váy trắng được điểm xuyết những bông hoa đỏ tươi nhẹ gập đầu. Người thanh niên cao lớn, tuấn tú trước mặt liền mỉm cười hạnh phúc ôm cô vào lòng.

Bên dưới chân họ là người thân cùng thuộc hạ thân tín cùng nhau vui vẻ cười tươi chúc phúc và hô vang hai tiếng: “Hôn đi! Hôn đi!”

Ấu Dương Quân không ngần ngại lại đặt lên môi cô gái trong lòng một nụ hôn. Nhưng nụ hôn này đặc biệt nhẹ nhàng và ngọt ngào như đang từ từ tận hưởng, nhắm nháp thưởng thức.

Trong khung cảnh kì diệu ấy, hai người trở thành một đôi uyên ương, tạo nên một đôi cánh vùng vẫy.

Một đôi cánh lung linh tuyệt đẹp trong gió đông mang tên tình yêu, tồn tại vĩnh hằng...

____Yun_Coi____

53. Chương : Ngoại Truyện 1

Buổi kết hôn thật đặc biệt kết thúc thì một tháng sau, Minh An đã có tin vui.

Toàn bộ trên dưới Ấu Dương đều rộn ràng.

Đến hai người sắp làm ông bà ngoại đang du lịch ở Châu Phi nghe tin cũng liền đặt vé máy bay về ngay.

Buổi tối tại ngôi biệt thự rộng lớn, sang trọng của Ấu Dương Quân, một cuộc cá độ mang tính chất quy mô đã diễn ra.

Vũ hào hứng: “Con trai! Tôi khẳng định là con trai! Anh Quân “mạnh mẽ” như vậy thì nhất định là con trai rồi!”

Minh Thư ngồi bên cạnh Vũ tươi cười ủng hộ, thay anh kí vào tấm giấy cá cược một số tiền với 7 số 0.

Vị điệp viên sắp trở thành ông ngoại lên tiếng phản bác: “Là con gái đấy! Con gái tôi nên tôi biết chắc là vậy. Thu Hà xinh đẹp sinh ra Minh An kiêu diễm, nên bây giờ nhất định phải là một đứa cháu gái đáng yêu, dễ thương rồi!”

Ông quay sang vợ mình: “Bà xã, ghi tiền đi! Đặt bên phần con gái ấy!”

Thu Hà cười cười: “Xin lỗi, lần này chúng ta tiền ai nấy trả đi, em cược con trai!”

Phong cười ha hả: “Bác trai điệp viên, cháu theo bác! Nhất định không để bác cô đơn!”

Điệp viên nhếch mép: “Tôi thềm vào cậu!”

Hàn cũng bị lôi vào cuộc, vui vẻ ghi tiền với 8 con số 0 vào giấy cá độ.

“Ồ!”

Mọi người đều ồ lên khi thấy Hàn chỉ mạnh tay.

Mấy tên thuộc hạ thân tín có mặt thấy vậy cũng liền đặt cược theo Hàn.

Đến lúc này, hai nhân vật chính mới xuất hiện.

Minh An liếc mắt: “Các người thật là, con của tôi còn chưa kịp thành hình đã bị mang ra làm chủ đề cá độ sao? Anh Quân, anh không định xử bọn họ à?”

Cô nhìn qua Âu Dương Quân, ý bảo dẹp đi cái vụ cá độ nhảm nhí này. Nào ngờ...

Quân: “3 tỉ! Sinh đôi nam nữ!”

Minh An: ...

Quần chúng: ...

____Yun_Coi____

54. Chương Ngoại Truyện 2

Mùa thu, Trên dưới Âu Dương lại được dịp huyền ảo.

Minh An quả thật sinh đôi nam nữ. Vụ cá cược lần trước, Dương Quân thắng đậm.

Hai nhóc con của họ, đứa đầu là Âu Dương Minh, đứa sau là Âu Dương Nguyệt. Chúng càng lớn càng dẻo dẹo, không biết giống ai.

Trong nhà bếp, thấy Phong đi vào uống nước...

Nguyệt, 4 tuổi: “Anh hai, tại sao chú Vũ đã cưới cô Minh Thư mà chú Phong và Hàn vẫn chưa có ai?”

Âu Dương Minh nhanh miệng: “Có thể hai chú ấy thích nhau!”

“Sặc!”

Đằng sau, Phong nghe được thì nước đang uống trào cả ra mũi.

Lúc Hàn bế Âu Dương Nguyệt: “Chú Hàn, anh Minh nói chú thích chú Phong phải không?”

Hàn khóc dở: “Ta không thích đàn ông!”

Âu Dương Nguyệt, cười tươi: “Đúng thế, chú đẹp như vậy sao lại đi thích đàn ông được, như thế thật phí phạm.”

Hàn: “Phí phạm?”

Nguyệt: “Vâng, nếu không có người nào thích chú như mẹ con với bố con thì chú cứ đợi con lớn. Con sẽ thích chú! Con hứa đấy! Sao có thể để người đẹp như chú bị ế hay thích đàn ông được!”

Hàn lại dở khóc dở cười, hai từ “người đẹp” này anh lần đầu tiên trong đời được người ta áp dụng để khen bản thân.

Buổi tối, hai nhóc con nghịch ngợm kia thường quần quýt lấy mẹ Minh An. Nhưng trăm phần trăm nếu để Quân bắt được sẽ liền bị tổng cổ ra ngoài. Vì thế, phòng của Vũ là nơi chúng đến để giải tỏa.

Dương Minh: “Chú Vũ, dạy con cách trèo tường đi!”

Vũ ngạc nhiên: “Cái này thì gặp mẹ con ấy, khoản này mẹ con là nhất!”

Nguyệt: “Nếu có thể tiếp cận mẹ thì chúng cháu đâu đến tìm các chú!”

Phong: “Nhưng các con định làm gì?”

Minh: “Đột nhập, cướp mẹ!”

Phong, Vũ, Hàn dở khóc dở cười: “Làm sao cướp?”

Ấu Dương Quân đến bọn họ còn không phải đối thủ vậy mà hai tên nhóc con này dám cả gan nghĩ đến việc cướp người của anh.

Nguyệt: “Chúng con hai người, bố Quân chỉ một nên nhất định sẽ thua. Hơn nữa, còn có thêm các chú còn gì!”

Kế hoạch cướp người diễn ra theo kế hoạch.

Mọi dụng cụ và cách thức đều do ba người cố vấn là Phong, Vũ, Hàn chuẩn bị.

Hai tên nhóc con họ Ấu Dương kia thật thông minh, chỉ cần nghe qua một lần đều đã hiểu.

“Xì... xì... xì...”

Một làn khói trắng nhẹ bay vào phòng ngủ của Ấu Dương Quân. Minh An vừa phát hiện thì liền động mình trở dậy. Nhưng lập tức, cô đã bị Ấu Dương Quân ấn trở lại, nằm yên trên giường tiếp tục giả vờ ngủ.

Ngoài ban công có tiếng động nhẹ.

“Cạch!”- Cửa ban công đã bị mở.

Qua làn khói trắng mỏng, thấp thoáng thấy bóng của hai tiểu yêu quái. Chúng bịt mặt đen như mấy tên cướp ngân hàng, lom lom nhòm ngó một hồi rồi mới tiếp cận mục tiêu.

Nguyệt giọng non nớt nhỏ nhẹ: “Anh hai, làm sao mang mẹ ra bằng đường ban công được? Quảng xuống sao?”

Ấu Dương Minh: “Em ngốc quá! Trở ra ban công làm gì? Đường hoàng mở cửa chính mà đi!”

Nghe được câu này, trong bóng tối, Ấu Dương Quân mỉm cười, nói khẽ vào tai Minh An: “Phong cách như thế mới đúng là con của anh!”

Minh An không nói gì, chỉ đưa tay thúc nhẹ vào bụng anh, ý bảo giữ yên lặng. Cả hai lại nhắm hờ mắt.

Một góc đệm bị lún xuống, đoán là hai tên quỷ nhỏ kia đã mò lên giường rồi!

Nguyệt: “Anh hai, chiếc đệm này của thật mềm quá!”

Dương Minh: “Đúng vậy! Nó còn to hơn cái của anh em mình!”

Minh An mỉm cười, đúng là con nít.

Nguyệt lật một góc chăn: “Anh hai, cái chăn này cũng thật ấm nữa!”

Ấu Dương Minh: “Đâu nào? Em nằm dịch vào để anh xem!”

Hai tên nhóc con đi cướp mẹ thể mà quên mất, chạy vào nghiên cứu đồng chăn đệm hồi lâu rồi cứ thể ngủ luôn.

Một chiếc giường rộng nằm bốn người ấm áp...

_____Yun_Coi_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-canh-mang-ten-anh>